

Sir Arthur Conan Doyle

The Hound of the Baskervilles

ဘတ်စကော့ပျံလ်ခွေးကြီး

ဆုထက်

P Y I Z O N E R E A D E R S

ဘတ်ခကာဗျီလ်မွေးကြီး

The Hound of the Baskervilles

Sir Arthur Conan Doyle

Retold by Stephen Colbourn

ဆုထက် မြန်မာပြန်သည်

[ဒုတိယအဆင့် စကားလုံး - ၅၀၀]

ပြည်စုံစာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၇၈ (မြေညီထပ်နှင့်ပထမထပ်)

လှည်းတန်းလမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၇၀၆၀၈၂ ၊ ၂၂၄၃၇၅

email-myoaunginnwa@mptmail.net.mm

စာအုပ်ပုံနှိပ်ခြင်းဆိုင်ရာ မှတ်တမ်း

၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်၊

အုပ်ရေ (၁၀၀၀)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

[၆၄ / ၂၀၀၁ (၁၂)]

မျက်နှာစုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်

[၂၂ / ၂၀၀၂ (၃)]

မျက်နှာစုံဒီဇိုင်း

ဆူပြည်

မျက်နှာစုံကာလာခွဲ

ALPHA

အတွင်းအပြင်အဆင်

Su Pyae

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြတ်ကျော်၊ စာလုပ်ငန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၅၅၅)

၁၉၄၊ ၃၃လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းမြင့်၊ လင်းလင်းစာပေ(၀၁၀၄၀)

၄၂၉၊ မြဝတီမင်းကြီးလမ်း၊ (၁၀)မိုင်ကုန်း၊

အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာစီ - ပြည့်စုံ

အတွင်းဖလင် -ကိုဇင်ဦးနှင့်ညီများ

စာအုပ်ချုပ် -ကိုမြင့်၊ ညီဝင်းမြင့်

စာမူ မှပိုင်[©] - ပြည့်စုံစာအုပ်တိုက်

မျိုးအောင်(ရကုဗေဒ)၏ စီစဉ်ထုတ်လုပ်မှု

[တန်ဖိုး

1500

ဘတ်ခကာဗျီလ်မွေးကြီး

The Hound of the Baskervilles

Sir Arthur Conan Doyle

Retold by Stephen Colbourn

ဆုထက် မြန်မာပြန်သည်

[ဒုတိယအဆင့် စကားလုံး - ၅၀၀]

ပြည့်စုံစာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၇၈ (မြေညီထပ်နှင့်ပထမထပ်)

လှည်းတန်းလမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၇၀၆၀၈၂ ၊ ၂၂၄၃၇၅

email-myoaunginnwa@mptmail.net.mm

ပြည်စုံစာတည်းအဖွဲ့၏ အမှာစကား

ဤစာစဉ်များထုတ်ဝေခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အကျဉ်းပြောလိုပါသည်။ နိုင်ငံတကာမှ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ဝတ္ထုကြီးများကို မူရင်းဝတ္ထု၏ ရသမပျက်စေဘဲ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များကို အကျဉ်းချုံး၍ ရေးသားပြုစုသော အလေ့အထများ နိုင်ငံတကာတွင် ထွန်းကားလျက်ရှိပါသည်။ အကျဉ်းချုံးခြင်း (abridge) များသာမက အထူးသဖြင့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအနေဖြင့် စာလုံးရေ ၃၀၀ မှ ၃၀၀၀ ထိ သိရှိမှုဖြင့် ဝတ္ထုများဖတ်ရှုနိုင်ရန် စီစဉ်ထားပါသည်။ ယင်းတို့ကို အခြေခံအဆင့်မှ အဆင့်(၇)ဆင့် သတ်မှတ်ထုတ်ဝေကြပါသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အင်္ဂလိပ်စာဖတ်စွမ်းရည် တိုးတက်လာစေရန်အတွက် ကမ္ဘာစာပေမှ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဝတ္ထုစာပေများကို အင်္ဂလိပ်စာလေ့လာရင်း အင်္ဂလိပ်စာပေ၊ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများကို ကိုယ်တိုင်ဖတ်ရှုရန် စိတ်ဝင်စားလာစေရေးပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အခက်အခဲမရှိ ဖတ်ရှုလာနိုင်သည့် အခါတွင် မူရင်းဝတ္ထုကြီးများကို ရှာဖွေဖတ်ရှုချင်စိတ် ပေါ်လာမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဖတ်ချင်စိတ်ကို ယခုလိုလွယ်ကူသော အင်္ဂလိပ်စာအရေး အသားဖြင့် ရေးဦးစွာရင်းနှီးစေပြီးမှ နောက်တစ်ဆင့်တက်၍ မူရင်းဝတ္ထုကြီးများဖတ်လာနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့သော Retold စာအုပ်လေးများမှတစ်ဆင့် အင်္ဂလိပ်စာပေ၊ ကမ္ဘာစာပေရှိ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဝတ္ထုကြီးများကို ရှာဖွေဖတ်ရှုလေ့လာချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာစေရန် ယခုကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်+မြန်မာ နှစ်ဘာသာ bilingual (Retold) စာအုပ်များကို စီစဉ်ထုတ် ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အထူးမှာကြားလိုသည်မှာ PYI ZONE READERS စာစဉ်များသည် အင်္ဂလိပ်စာပေ၊ ကမ္ဘာစာပေနှင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား လေ့လာနေကြသည့် အလယ်တန်းအဆင့်၊ အထက်တန်းအဆင့်နှင့် ဘွဲ့ကြိုအဆင့် စာသင်သားများနှင့် မိမိဘာသာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ကျွမ်းကျင်မှုတိုးတက်ရေးအတွက် လေ့လာနေ ကြသူများအတွက် ရည်ညွှန်းပြုစုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်ကိုအသုံးပြုသည့်အခါ ပထမပိုင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာကိုဖတ်ရှု၍ မိမိ၏နားလည် နိုင်စွမ်းကို ဆန်းစစ်ပါ။ နားမလည်၊ မသိသော စကားလုံးအသစ်များတွေ့ရှိပါက အင်္ဂလိပ် - အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်ဖြစ်စေ၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အဘိဓာန်ဖြင့် ဖြစ်စေရှာဖွေမှတ်သားပါ။ ပြီးမှ မိမိကိုယ်တိုင်ဖတ်ရှုနားလည်ခဲ့သည်နှင့် ဘာသာပြန်ဆိုချက်တို့၏ ကွဲလွဲမှုကို နှိုင်းယှဉ်လေ့လာပါ။ ထို့နောက် အသစ်တွေ့ရှိသည့် စကားလုံး (Vocabulary) များကို မှတ်သားပါ။ ဤစာအုပ်သည် လေ့လာသူများအတွက် အင်္ဂလိပ်စာဖတ်စွမ်းရည်၊ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးကြွယ်ဝမှု၊ အင်္ဂလိပ်စာအရေးအသား စနစ်တကျရှိ လာစေရေးတို့ကို ပံ့ပိုးပေးမည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။

Contents

<i>A Note about This Story</i>	4
<i>The People in This Story</i>	5
1 Mr Sherlock Holmes	9
2 The Curse of the Baskervilles	9
3 The Problem	14
4 Sir Henry Baskerville	17
5 The Stolen Boot	20
6 Baskerville Hall	22
7 The Stapletons of Merripit House	25
8 Dr Watson's First Report	29
9 The Light On The Moor	32
10 The Man On The Moor	39
11 High Tor Farm	43
12 Setting the Trap	45
13 The Hound of the Baskervilles	49
14 Back in Baker Street	53
<i>Points for Understanding</i>	57
<i>List of titles at Elementary Level</i>	63

A Note about This Story

This story was written by Sir Arthur Conan Doyle. It is an adventure about a detective called Sherlock Holmes. A friend of Sherlock Holmes, Dr Watson, tells the story.

Sherlock Holmes is not a policeman. He is a private detective. People pay him to find things that are lost or stolen. Holmes also solves mysteries and catches criminals.

This story takes place in 1889. There were no telephones at this time. If someone wanted to send an important message quickly, they sent a telegram.

The Hound of the Baskervilles takes place in the southwest of England on Dartmoor. Dartmoor is a wild and lonely place. Not many people live there. Dartmoor can be a dangerous place to live too.

On Dartmoor there are many high, rocky hills. These hills are called tors. There are also pieces of land called mires. These are areas of soft, very deep mud with grass growing on top. Men and animals who fall into the mires can die.

The People in This Story

Sherlock Holmes is a very clever detective. He lives and works in London at 221B Baker Street.

Dr Watson is Sherlock Holmes' friend. He helps Sherlock Holmes to solve mysteries.

Dr Mortimer lives near Dartmoor in the south-west of England. He is a doctor of medicine.

Sir Hugo Baskerville was the owner of Baskerville Hall in 1645.

Sir Charles Baskerville was the owner of Baskerville Hall at the beginning of this story. Dr Mortimer thinks Sir Charles was murdered.

Sir Henry Baskerville is the new owner of Baskerville Hall. He has come from Canada to live in England.

Mr and Mrs Barrymore are servants at Baskerville Hall.

Mr Jack Stapleton lives in Merripit House near Grimpen Mire. Stapleton is interested in the plants, birds and insects on Dartmoor.

Miss Stapleton is Jack Stapleton's sister. She lives in Merripit House. She is a tall, beautiful woman with dark hair and dark eyes.

Mr Frankland lives in Lafter Hall near Coombe Tracey. He is interested in studying the stars and has a large telescope.

Selden is an escaped prisoner from Dartmoor Prison.

Sir Arthur Conan Doyle

As a boy in England, Arthur Conan Doyle enjoyed reading detective stories. But he was working his way through medical school and didn't have much time for writing.

However, in 1886, as the twenty-seven-year-old Dr. Doyle sat in his new office hoping for patients, he decided to try writing a detective story. And so, Mr. Sherlock Holmes was born.

Over the years, Doyle himself came to be recognized as an expert on crime. He solved many real-life criminal cases and proved the innocence of men who had been imprisoned for crimes they didn't commit.

Doyle interrupted his writing career to serve as a doctor with the British Army

during the Boere War in Africa. Afterwards, he wrote books explaining why the British had to fight the war. For these efforts, Doyle was knighted by King Edward VII and he became Sir Arthur Conan Doyle.

During a visit to the moor country in western England, Doyle became so interested in a legend about a hound, that he used it as a plot for a new book. This book became the greatest of all of Holmes' adventures, "The Hound of the Baskervilles."

Many of the sixty Sherlock Holmes stories have been translated into other languages and have been made even more popular in plays, movies, radio and TV.

Sir Arthur Conan Doyle died in 1930 at the age of seventy-one. But each day, the number of his readers increases, as someone discovers, for the first time, the amazing Mr. Holmes.

ဆာအာသာကိုနှင့်ခွိုင်းလ်

ကလေးဘဝ အင်္ဂလန်တွင်ရှိနေစဉ်ကပင် အာသာကိုနှင့်ခွိုင်းလ်သည် စုံထောက်ဇာတ်လမ်းများကို ဖတ်ရှုခြင်းတွင်ပျော်မွေ့ခဲ့၏။ သို့သော်ဆေးကျောင်းတက်နေစဉ် ကျောင်းစာနှင့် ပင်မအားအောင် ရှိနေရသဖြင့် စာရေးရန် အချိန် များများစားစား မရခဲ့ပေ။

သို့ပင်ဖြစ်ညားသော်လည်း ၁၈၈၆ခုနှစ်အရောက် အသက် ၂၇ နှစ် အရွယ်ရှိနေပြီဖြစ်သော ဒေါက်တာခွိုင်းလ်သည် သူ၏ဆေးခန်းတွင် လူနာအလာကိုထိုင်စောင့်နေရစဉ် စုံထောက်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် မစ္စတာရှားလော့ဟုမ်းအား မွေးဖွားခဲ့လေသည်။

နှစ်နှင့်ချီကြာပြီးနောက်ခွိုင်းကိုယ်တိုင်သည်ပင် ရာဇဝတ်မှု ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရသော ဘဝသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ သူသည် တကယ်သက်ရှိဘဝမှ ရာဇဝတ်မှုခင်းအ များအပြားကို ဖြေရှင်းဖော်ထုတ်ပေးခဲ့ပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန် ခြင်းမရှိဘဲ အကျဉ်းကျခံနေရသောသူများနှင့် ပတ်သတ်၍ အပြစ်ကင်းကြောင်း သက်သေအထောက်အထားပြပေးခဲ့၏။

ခွိုင်းလ်သည် အာဖရိကတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဘိုးအာစစ်ပွဲအတွင်း ဗြိတိသျှစစ်တပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါ၍ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန်အတွက်သူ၏ စာရေးခြင်းအလုပ်ကို ရပ်နားထားခဲ့သည်။ ထိုနောက်ပိုင်း၌သူသည် ထိုစစ်ပွဲတွင် ဗြိတိသျှတို့ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ရသည့်

အကြောင်းရင်းကို ဖြေရှင်းသည့် စာအုပ်နှစ်အုပ်ရေးသားခဲ့၏။ ဤအားထုတ်
ကြိုးပမ်းမှုအတွက် ဒွိုင်းလ်အားသတ္တမမြောက်အက်နွမ်ဘုရင်က သူ့ရဲ
ကောင်းဘွဲ့ဖြင့် သူကောင်းပြုခဲ့ရာသူသည် ဆာအာသာကိုနှင့်ဒွိုင်းလ် ဖြစ်လာ
ခဲ့ရလေသည်။

အင်္ဂလန်အနောက်ဘက်ရှိ မြေရိုင်းလွင်ပြင်ဒေသများသို့ သွားရောက်
လည်ပတ်စဉ်အတောအတွင်း ခွေးကြီးတစ်ကောင်နှင့်ပတ် သတ်သောဒဏ္ဍာရီ
တစ်ပုဒ်ကို အထူးစိတ်ဝင်တစားရှိ ခဲ့လေရာသူက ယင်းအကြောင်းကို စာအုပ်
အသစ်အတွက် ဇာတ်ကွက်အဖြစ် အသုံးပြု ရေးသားခဲ့၏။ ဤစာအုပ်သည်
ဟုမ်း၏ စွန့်စားခန်းအားလုံး အနက်အကြီးကျယ်ဆုံး၊ အခန်းနားဆုံးဖြစ်
လာခဲ့သည်။

ရှားလော့ဟုမ်းဇာတ်လမ်းပေါင်း ခြောက်ဆယ်အနက်မှ အများ
အပြားပင် အခြားဘာသာစကားများဖြင့် ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့ကြ၏။ ထို့ပြင်
ပြဇာတ်၊ ရုပ်ရှင်၊ ရေဒီယိုနှင့် ရုပ်သံတို့တွင် ပို၍ပင်လူသိများ ထင်ရှားလာ
အောင် လုပ်ဆောင်ခြင်းခံခဲ့ရ၏။

ဆာအာသာကိုနှင့်ဒွိုင်းလ်သည် အသက် ၇၁ နှစ်အရွယ် ၁၉၃၀ ခုနှစ်
တွင်ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် နေ့စဉ်လိုပင် အောချလောက်ဘွယ်
ရှိသော မစ္စတာဟုမ်းအား ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တစ်စုံတစ်ဦးက ရှာဖွေ
ဖတ်ရှုမိလိုက်သောအခါတိုင်း သူ၏စာဖတ်ပရိသတ် အရေအတွက်သည်
တိုး၍ သာလာခဲ့လေသည်။

Mr Sherlock Holmes

My name is Doctor Watson. I am writing this story about my friend, Mr Sherlock Holmes, the famous detective.

Sherlock Holmes lives at 221B Baker Street, in the middle of London. My story begins in Baker Street, one morning in 1889, when a man knocked on the door.

I heard the man say, 'Mr Holmes? My name is Dr Mortimer. I need your help.'

'Come in,' said Holmes. 'How can I help you?'

'I have a strange story to tell you, Mr Holmes,' said Dr Mortimer. 'My story is very strange. Perhaps you will not believe me.'

The Curse of the Baskervilles

Dr Mortimer sat down. Sherlock Holmes and I listened to his story.

'I am a doctor and I work in the country,' said Dr Mortimer. 'I live and work on Dartmoor. And, as you know, Dartmoor is a large, wild place. There is only one big house on Dartmoor – Baskerville Hall. The owner of the house was Sir Charles Baskerville. I was his friend as well as his doctor.'

'I read of his death in *The Times* newspaper,' said Holmes.

'That was three months ago,' said Dr Mortimer. 'The newspaper reported his death, but it did not report all the facts.'

'Was there something strange about his death?' asked Sherlock Holmes.

'I am not certain,' said Dr Mortimer. 'There was a story about a curse on the Baskerville family. Sir Charles believed this old story.'

'A curse?' I asked. 'What do you mean?'

'Here is the story,' said Dr Mortimer. He took a large piece of paper out of his pocket. 'Please read this. It is the story of the Curse of the Baskervilles.'

Holmes took the paper and read it. 'It is called *The Hound of the Baskervilles*,' he said. He showed me the paper. This is what it said:

In the year 1645, Sir Hugo Baskerville was the owner of Baskerville Hall. Sir Hugo was a cruel man who did not believe in God. Every day he went out hunting and drinking with a gang of wild friends.

A farmer on Dartmoor had a beautiful daughter. Sir Hugo wanted to marry the girl, but she was afraid of him. The girl's father told Sir Hugo to stay away from his farm. Sir Hugo was very angry.

One day, when the farmer was working in his fields, Sir Hugo rode to the farm with his friends. They caught the girl and took her to Baskerville Hall.

The poor girl was terrified. Sir Hugo locked her in a bedroom. Then he started drinking with his gang. When he was drunk, he became more wild and cruel. He shouted at his men and hit them.

The frightened girl waited until it was dark. Then she opened a window and escaped from Baskerville Hall.

'Please read this. It is the story of the Curse of the Baskervilles.'

Her father's farm was about four miles away. It was night, but she was able to follow the path in the moonlight. She started to run across the dark moor.

Sir Hugo went to the girl's room. It was empty and Sir Hugo was terribly angry. He ran to his men and jumped onto the table where they were drinking. He kicked the plates and glasses off the table. 'Fetch the horses!' he shouted. 'Get the girl!'

They all ran outside and jumped onto their horses. Sir Hugo kept a pack of wild dogs for hunting. 'Let the dogs find her!' he shouted. 'The Devil can take me if I do not catch her!'

The dogs ran out across the dark moor. Sir Hugo and his men rode after them. The dogs barked and Sir Hugo shouted.

Then they heard another noise. It was louder than the noise of barking and shouting. The dogs stopped and listened. They were afraid.

The men heard the noise too. It was a loud and deep howling sound – the sound of a huge dog howling at the moon. The men stopped their horses, but Sir Hugo rode on. He wanted to catch the girl.

Sir Hugo did not catch the girl. Suddenly his horse stopped and threw him to the ground. The horse ran away in terror.

In the moonlight, the men saw a strange, black animal. It looked like a dog with huge, fiery eyes. But it was as big as a horse. All the men became very frightened.

The huge black dog jumped on Sir Hugo Baskerville and killed him. The other men ran away into the night and Sir Hugo was never seen again.

Since that time, many of the sons of the Baskerville family have died while they were young. Many of them have died strangely. This is the Curse of the Baskervilles. The black dog – The Hound of the Baskervilles – still walks on the moor at night.

'Well, Mr Holmes, what do you think of this story?' asked Dr Mortimer.

'I do not think it is a true story,' said Sherlock Holmes. 'Why do you show me this story? Do you believe it?'

'Before Sir Charles Baskerville's death, I did not believe the story,' Dr Mortimer answered. 'But Sir Charles believed the story. It worried him. He became ill and his heart was weak.'

'Why did he believe this story?' I asked.

'Because he saw the hound on the moor,' answered Dr Mortimer. 'Or, he thought he saw it. When Sir Charles told me this story, I told him to take a holiday. I told him to go to London for a few weeks and forget all about the curse.'

'Did he take a holiday?' I asked.

'No,' said Dr Mortimer. 'He planned to go to London the following Friday. But, on the Thursday evening, he went for a walk on the edge of the moor. And he never returned.'

'How did he die?' I asked.

'He died of a heart attack,' answered Dr Mortimer. 'His servant came to fetch me. I found Sir Charles near the house, on the edge of the moor. He was running away from something when he died. I am sure of that. I think he was terrified of something.'

'Terrified?' asked Holmes. 'What was he running away from?'

'I looked at the ground where Sir Charles had walked. I saw his footprints,' said Dr Mortimer. 'But there were other footprints on the ground. They were not the footprints of a man. They were the footprints of a gigantic hound!'

3

The Problem

Holmes and I were surprised. This was a very strange story. I did not believe that Sir Charles Baskerville had been killed by a gigantic black-dog. But I wanted to know the truth.

'Who else saw these footprints?' asked Sherlock Holmes. His bright eyes shone and he leant forward in his chair.

'No one else saw the footprints,' answered Dr Mortimer. 'There was a lot of rain in the night. By morning, the footprints had been washed away.'

'How large were the footprints? Were they larger than the footprints of a sheepdog?'

'Yes, Mr Holmes, much larger. They were not the prints of an ordinary dog.'

'Also, you say that Sir Charles ran away from this dog? How do you know?' asked Holmes.

'The ground was soft,' answered Dr Mortimer. 'I saw Sir Charles' footprints outside Baskerville Hall. His footprints were close together as he walked along a path at the edge of the moor. Then he stopped and waited by a wooden gate. After that his footprints changed – they became wide apart and deep. I am sure he began to run. He ran towards

the house. I believe that something came from the moor. I believe he saw the Hound of the Baskervilles.'

'Yes, yes,' said Holmes, 'but how do you know that Sir Charles waited by this wooden gate?'

'Because he smoked a cigar,' said Dr Mortimer. 'I saw the white cigar ash on the ground.'

'Good,' said Holmes, 'good – you are a detective.'

'Thank you,' said Dr Mortimer, with a smile.

'But you believe that Sir Charles was killed by a gigantic hound?'

'I know he ran away from something,' said Dr Mortimer. 'I know I saw those strange footprints of a huge dog. But . . .' He looked at his watch. '. . . I am meeting Sir Henry Baskerville at Waterloo Station in an hour. Sir Henry is Sir Charles' nephew. He has come from Canada. Sir Charles had no children, so Sir Henry is now the owner of Baskerville Hall. And now I have a problem.'

'What is your problem?' asked Holmes.

'I believe that Sir Henry is in danger,' said Dr Mortimer. 'Is it safe to take him to Baskerville Hall?'

'I must think,' said Sherlock Holmes. 'Stay in London tonight. Come and see me again tomorrow morning. Please bring Sir Henry with you.'

'I shall do so,' said Dr Mortimer. He stood up. 'Now I must go to meet Sir Henry at Waterloo Station. Good day.'

When Dr Mortimer had left, Holmes said to me, 'We have a problem here, Watson. There are three questions. What is the crime? Who did it? How was it done?'

'I believe he saw the Hound of the Baskervilles.'

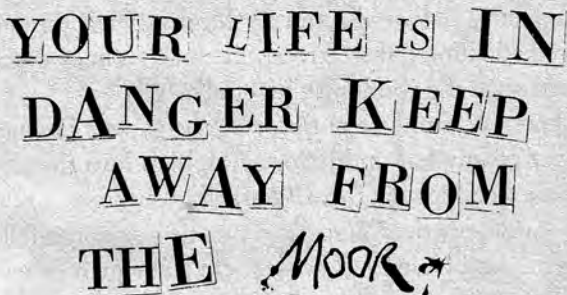
Sir Henry Baskerville

The next morning, Dr Mortimer brought Sir Henry Baskerville to Baker Street. Sir Henry was about thirty years old. He was not tall, but he was broad and strong. He looked like a boxer.

'How do you do, Mr Holmes,' said Sir Henry. 'I arrived in London yesterday and two strange things have happened already.'

'Please sit down, Sir Henry,' said Holmes. 'Tell me what has happened.'

'No one knows that I am staying at the Northumberland Hotel,' said Sir Henry. 'But I have received a letter. Here is the letter. You see, the words are cut from a newspaper — except for the word "moor".'

YOUR LIFE IS IN
DANGER KEEP
AWAY FROM
THE MOOR?

'The words are cut from *The Times* newspaper,' said Holmes.

'But how did this person know where I am staying?' asked Sir Henry.

'I do not know,' said Holmes. 'But you said that two strange things have happened. What is the other strange thing?'

'I have lost a boot,' said Sir Henry. 'Someone has stolen one of my boots at the hotel.'

'One of your boots?' asked Holmes. 'Someone took only one?'

'Yes,' answered Sir Henry. 'The boots are new. I bought them yesterday and I have never worn them. But why take only one?'

'That is a very good question,' said Holmes. 'I would like to visit your hotel. Perhaps I shall find the answer.'

'Then, please join us for lunch,' said Sir Henry. 'Now, if you will excuse me, I have some other business. Shall we meet at two o'clock for lunch at the Northumberland Hotel?'

'We shall come at two,' said Holmes.

Sir Henry Baskerville and Dr Mortimer left the house and walked along Baker Street. Sherlock Holmes watched them through the window of his study.

'Quick, Watson, we must follow them,' said Holmes.

I put on my hat and followed Holmes into the street. 'Why are we following them?' I asked in surprise.

'Because, my dear Watson, someone else is also following them,' said Holmes. 'Look! There is the man. There in that cab!'

I looked where Holmes was pointing. A horse-drawn cab was moving slowly along the street. A man with a black beard was sitting in the cab. He was watching Sir Henry and Dr Mortimer as they walked towards Oxford Street.

*A man with a black beard was sitting in the cab.
He was watching Sir Henry and Dr Mortimer.*

The man with the black beard turned round as Holmes pointed at him. He saw us and shouted to the cab driver, 'Drive! Drive quickly!' The cab driver whipped the horse and the cab disappeared round a corner.

'I think we have the answer to one of our questions,' said Holmes. 'That man with the black beard followed Sir Henry to the Northumberland Hotel. He is the man who sent the letter.'

5

The Stolen Boot

We arrived at the Northumberland Hotel at ten minutes to two. Sir Henry Baskerville was talking to the hotel manager.

'Two boots in two days,' Sir Henry said loudly. 'Two boots have disappeared from my room – one new boot and one old boot.'

'We shall look everywhere, sir,' said the manager. 'We shall find your stolen boots.'

Sir Henry was silent while we ate lunch. He was angry about his stolen boots.

'Tell me, Mr Holmes,' said Dr Mortimer. 'Is it safe for Sir Henry to go to Baskerville Hall?'

'It is safer than staying in London,' said Holmes. 'Do you know that a man followed you this morning?'

'Followed us!' said Dr Mortimer in surprise. 'Who followed us?'

'A man with a thick black beard,' said Holmes. 'Do you know a man with a black beard?'

'Yes, I do,' replied Dr Mortimer. 'The servant at Baskerville Hall has a thick black beard. His name is Barrymore. I can't think why he is following us. But I am sure Sir Henry is in danger. It is better if Sir Henry stays here in London.'

'No. You are wrong,' said Holmes. 'There are millions of people in London. We cannot watch them all. There are not as many people on Dartmoor. Everyone will notice someone who is a stranger.'

'But this man may not be a stranger,' said Dr Mortimer.

'I agree,' said Holmes. 'That is why Sir Henry must not stay at Baskerville Hall alone. I myself will be busy in London, but my good friend Dr Watson will go with you to Dartmoor.'

'Oh . . . yes, of course,' I said, 'I will certainly go to Dartmoor.'

'Thank you, Dr Watson,' said Sir Henry. 'You will be very welcome at Baskerville Hall.'

'Good,' said Holmes. 'Now, Sir Henry, tell me about the other boot which has been stolen.'

'It is one of an old pair of boots,' said Sir Henry.

'How strange,' said Holmes. 'And, tell me Sir Henry, if you die, who will become the owner of Baskerville Hall?'

'I don't know,' replied Sir Henry. 'Sir Charles had two brothers - my father, who went to Canada, and a younger brother called Roger. But Roger never married and he died in South America. I have no living relatives. I don't know who will get all my money if I die today.'

'And, may I ask, how much money do you have?'

'Certainly, Mr Holmes. Sir Charles left me a fortune of one million pounds,' said Sir Henry.

'Many men will murder their best friend for a million pounds,' said Holmes.

6

Baskerville Hall

On Saturday morning, Sherlock Holmes came with me to Paddington Station.

'This is a dangerous business, Watson,' he said. 'Stay near to Sir Henry. Do not let him walk on the moor alone at night.'

'Don't worry, Holmes,' I said. 'I have brought my army revolver.'

'Good,' said Holmes. 'Write to me every day. Tell me what you see and hear. Tell me all the facts – everything.'

I said goodbye to Sherlock Holmes and met Sir Henry Baskerville and Dr Mortimer at the station. The train journey to Devon took three hours. We looked out of the windows at the green countryside. At last, we reached Dartmoor. Then the countryside changed from green to grey and we saw broken hills of black rock.

We got off the train at the small station in Grimpen Village. A driver was waiting with a carriage and horses to take us to Baskerville Hall. As we rode along the narrow country road, I saw a soldier on a horse. The soldier was carrying a gun and was watching the road.

I spoke to the driver. 'Why is that soldier guarding the road? Is there some trouble?'

'Why is that soldier guarding the road? Is there some trouble?'
'Yes, sir,' the driver replied.

'Yes, sir,' the driver replied. 'A prisoner has escaped from Dartmoor Prison. He's a very dangerous man. His name is Selden. He is a dangerous murderer.'

I looked across the empty moor. A cold wind blew and made me shiver. Holmes believed that someone wanted to murder Sir Henry Baskerville. Now, another murderer was out on the moor. I felt that this lonely place was very dangerous. I wanted to go back to London.

There were thick trees all round Baskerville Hall. It looked like a castle. It stood alone on the empty moor.

We stopped outside Baskerville Hall. 'I must leave you here,' said Dr Mortimer. 'I have a lot of work to do. And my wife is waiting for me at home.'

'I hope you will come to dinner very soon,' said Sir Henry.

'I will,' said Dr Mortimer. 'And if you ever need me, send for me at any time – day or night.' Then Dr Mortimer rode away in the carriage.

A man with a thick black beard and a pale face came out of the house. He greeted Sir Henry.

'Welcome to Baskerville Hall, sir. I am Barrymore. I have been a servant here for many years. My wife and I have prepared the house for you. Shall I show you around the house?'

'Yes please, Barrymore,' said Sir Henry. 'This is Dr Watson. He will be my guest for a few days.'

'Very good, sir,' said Barrymore. He took our cases into the house.

I looked carefully at Barrymore. Was he the man with a black beard who had followed Sir Henry in London? I was not sure.

Mr and Mrs Barrymore had looked after the house well.

Everything was in order. But the house was a cold and lonely place. There was trouble here.

That night I wrote a letter to Sherlock Holmes. I told him all that I had seen and heard. While I was writing, I heard a sound – a woman crying. The only woman in the house was Mrs Barrymore. I wondered why she was so unhappy.

7

The Stapletons of Merripit House

At breakfast next morning, I asked Sir Henry, 'Did you hear a woman crying in the night?'

'I heard a sound like crying,' said Sir Henry. 'But I thought it was the wind on the moor.'

Sir Henry had many papers to read. I left him sitting at his desk and went for a walk on the moor.

I walked for two or three miles across the empty moor. Then, behind me, I heard a voice call, 'Dr Watson!' I looked round. I thought it was Dr Mortimer. But I saw a stranger walking towards me.

'My name is Stapleton,' said the man. 'How do you do, Dr Watson. I saw Dr Mortimer this morning and he told me your name. I have heard about you. You are the friend of the famous detective, Sherlock Holmes, aren't you?'

'Yes, Mr Stapleton, I am,' I said.

'And is Mr Holmes staying at Baskerville Hall too?' asked Stapleton. 'Is he interested in Dartmoor?'

'Mr Holmes is in London,' I said. 'He is a busy man.'

'Of course,' said Stapleton. 'Please come and see my

house. It's very near here. I live with my sister.'

Stapleton led me along a narrow path across a wide, flat part of the moor. The land around us was a strange, green colour. We walked towards a hill of grey rock.

'Be very careful, Dr Watson,' said Stapleton. 'Stay on the path. We are in the Great Grimpen Mire. There is a sea of soft mud underneath the grass. If you fall in, you will never get out again.'

'Thank you for telling me,' I said. 'But why do you live here? It is a dangerous and lonely place.'

'I am a naturalist. I study nature,' said Stapleton. 'There are many interesting flowers and birds on the Great Grimpen Mire. And there are some unusual animals on Dartmoor.'

At that moment we heard a strange sound. It was a deep howling sound – the sound of a large dog. It came from some distance away.

'Stapleton! Is that the sound of a dog?' I asked.

'It is only the sound of the wind,' said Stapleton. 'The wind blows through the rocks and makes strange sounds. But here is my house – Merripit House on the moor.' He pointed to the long, low farmhouse which we could see near the hill. 'And my sister is coming to meet us.'

Miss Stapleton was a very attractive woman. She was slim and tall, with beautiful dark eyes. I thought she looked very different from her brother. She had dark hair, but her brother had fair hair. They were both about thirty years old. Stapleton looked a little older. He was a small, thin, clean-shaven man, with a long face.

'How do you do, Miss Stapleton,' I said. 'Your brother has told me about the Great Grimpen Mire and the unusual flowers and birds. Did you hear that strange sound a moment ago? Does the wind often make this sound?'

*I thought Miss Stapleton looked very different from
her brother.*

'I heard nothing,' Miss Stapleton said quickly. She looked at her brother and I saw fear in her eyes.

Her brother looked at her angrily. 'Let us show Dr Watson our house,' he said.

I stayed for a short time. Stapleton showed me his collection of flowers and butterflies.

'I will come to Baskerville Hall to visit Sir Henry this afternoon,' said Stapleton. 'Will you tell him?'

'Of course,' I replied. 'Now, if you will excuse me, I must go back to Baskerville Hall. I hope to see you again soon.'

'Stay on the path,' said Stapleton. 'Remember the Great Grimpen Mire. Many men have died in it.'

Miss Stapleton walked outside with me. She spoke quickly, in a quiet voice. 'Dr Watson, I want to tell you about the strange sound you heard. The people here say that it is the sound of the Hound of the Baskervilles. They say it killed Sir Charles and now it will kill Sir Henry. But, please, do not tell my brother that I spoke to you. Now, go back to London. Go back today!'

She went into the house quickly. I walked along the narrow path slowly, thinking about what she had said.

Dr Watson's First Report

Baskerville Hall
Dartmoor

13 October 1889

My Dear Holmes,

I wrote and told you about Baskerville Hall and the people who live here. Now I have more facts to tell you. First, I will draw a map of the area. It will help you to understand my story.

Baskerville Hall is about two miles south-west of Grimpen Village. I walk to the village to post letters.

There are trees all round the Hall and a long avenue leads to a small summer-house in the garden. Sir Charles Baskerville died near the summer-house. I have marked the gate on the map. It is where Sir Charles stood and smoked a cigar. The gate opens onto the moor.

I have told you about the neighbours. Dr Mortimer lives nearby, about half-way between the villages of Grimpen and Coombe Tracey.

I have met the Stapletons. Their house is about three miles from the Hall. It is on the other side of High Tor.

There is one man I have not met. But Dr Mortimer has told me about him. His name is Mr Frankland and he lives at Lafter Hall. He has a large telescope and is interested in astronomy. He uses his telescope to look at the stars.

In the past few days, he has not looked at the stars. He has looked at the moor. He is watching the moor because the police have not caught the murderer, Selden. Mr Frankland

watches the moor looking for strangers. But I do not think that Selden is hiding on the moor. There is no food and the weather is now very cold.

Sir Henry is worried about the Stapletons. He thinks that the murderer may break into their house. He has visited Miss Stapleton several times and they have become good friends. But Mr Stapleton is a strange man. He does not like Sir Henry visiting his sister.

Now, here is some news about Barrymore, the servant at Baskerville Hall. He looks like the man we saw in the carriage in London. You remember – the man who followed Sir Henry and Dr Mortimer to Baker Street. I told Sir Henry what I thought and he called Barrymore and asked him, 'Have you been to London recently?'

Barrymore says he has never been to London in his life! Also, Sir Henry's question made him angry. He said he wanted to leave Baskerville Hall.

Sir Henry said he was sorry. He gave Barrymore some clothes and Barrymore was pleased. Barrymore and his wife thanked Sir Henry very much for the clothes.

Then, last night, I saw something very strange. In the middle of the night I heard footsteps and I looked out of my bedroom door. I saw Barrymore with a candle. I saw him walk to the end of the corridor. He stopped at the large window which looks out over the moor. He held the candle to the window and moved it backwards and forwards.

I went to the window of my own room and looked out across the moor. I saw a light moving backwards and forwards. It was somewhere near High Tor and it was clearly a signal. But a signal for what?

The Light On The Moor

Baskerville Hall
Dartmoor

15 October 1889

My Dear Holmes,

I am now able to answer the question at the end of my last letter. I know why Barrymore signalled with a candle.

First, let me tell you about Sir Henry and Miss Stapleton. I told you that they are very friendly. I have found out that Sir Henry is in love with her. The truth is he wants to marry her.

Yesterday morning he said to me, 'I am going to see Miss Stapleton. I want to go alone.'

'But Mr Holmes told me to stay with you,' I said. 'You must not go across the moor on your own.'

'I shall go alone,' said Sir Henry, and he went out.

I did not know what to do. I waited for ten minutes, then I decided to follow him. I did not see everything, but this is what happened.

Sir Henry met Miss Stapleton on the moor. He asked her to marry him – he told me this afterwards. They walked towards Merripit House to see Mr Stapleton. They met him outside the house. Sir Henry told Stapleton the news.

I reached High Tor before Sir Henry met Stapleton, so I saw what happened next. I saw Sir Henry talking to Stapleton. Suddenly Stapleton became wild and angry. He shouted at Sir Henry. Then he took his sister's hand and pulled her towards Merripit House.

Sir Henry turned away and walked back towards the Hall. He saw me by High Tor. He was not angry that I had followed him.

'Watson,' he said, 'that man is mad. I told him that I want to marry his sister. He shouted at me. He told me never to see her again. I think he is mad.'

I said nothing and we walked back to the Hall. That afternoon, Stapleton came to the Hall. He wanted to speak to Sir Henry. He kept saying, 'I am sorry. I was very rude.' Then he invited Sir Henry to dinner at Merripit House on Friday night.

Now I will tell you the story of Barrymore. I told Sir Henry that I had seen Barrymore signal with a candle. Sir Henry said, 'We will wait for him tonight. If he signals again, we will catch him.'

Sir Henry and I did not go to bed. We sat waiting in Sir Henry's study until two o'clock in the morning. Then we heard footsteps outside the study. We listened. The footsteps went upstairs.

Sir Henry and I waited for two more minutes. Then we opened the door quietly, and went upstairs. We saw Barrymore by the large window at the end of the corridor. He had a candle in his hand and he was waving the candle in front of the window.

'What are you doing, Barrymore?' Sir Henry shouted.

Barrymore almost dropped the candle. He looked frightened. 'Nothing, Sir Henry,' he said. 'I'm checking the window, that's all.'

'You are signalling to someone on the moor,' said Sir Henry. 'Who is outside? Tell me!'

'No one, sir,' said Barrymore.

'Tell me,' said Sir Henry, 'or you shall leave this house

tomorrow. Tell me now!

'Sir Henry,' said another voice, 'please don't be angry with my husband. It is my fault.'

We turned and saw Mrs Barrymore. She was standing at the top of the stairs, holding her hands tightly together.

'My brother is outside, sir,' she said. 'My brother is Selden, the man who escaped from prison.'

'Selden – the murderer?' I said. 'And why do you signal to him at night?'

'My husband takes him food and clothes,' said Mrs Barrymore. 'We signal to tell him my husband is coming.'

'I understand,' said Sir Henry. 'He is your brother; you must try to help him. Go to your room. We will talk about this in the morning.'

The Barrymores left the room.

Sir Henry turned and spoke to me. 'I am sorry for them, but Selden is a murderer. I must try to catch him.'

'Look!' I said. 'Look out of the window. There is a light on the moor.'

Sir Henry looked. A small light was shining on the moor. It was near High Tor.

'That's him!' said Sir Henry. 'Come, Dr Watson, we will go to that light. Bring your revolver.'

We put on our coats quickly and went out onto the moor. The moon was bright and so we could see the path across the moor. Also, we could see the signal light. It was about a mile away.

'There!' said Sir Henry. 'Selden is there. Hurry!'

I followed Sir Henry along the path across the moor. I was worried. I did not want Sir Henry to go far on the moor at night.

'Sir Henry,' said Mrs Barrymore, 'please don't be angry with my husband. It is my fault.'

At that moment, we heard a strange sound. It was a deep howling sound. It came from some distance away.

'What's that?' asked Sir Henry. There was fear in his voice.

I was afraid too. 'It sounds like a dog,' I said. 'It sounds like a very large dog. Shall we turn back?'

'No,' said Sir Henry. 'We are nearly there. Look!'

In front of us, we saw the signal light clearly. It came from a lamp which stood on a rock. Beside the rock was a man, but the man did not see us. He was looking in the other direction.

Again we heard that deep howling sound – the sound of a huge dog. The sound was much nearer now. We heard the sound again. It was coming nearer all the time! The man by the rock heard the sound as well. He picked up the lantern and jumped on the rock. He looked one way, then the other. Suddenly he jumped off the rock and started to run.

He ran towards High Tor. He was running away from us. But he was not running away because he saw us. He was running away from something else which we could not see.

'Quick, Dr Watson, follow him!' shouted Sir Henry. 'Get your revolver ready.'

We ran along the narrow path. Near us, we heard the deep howling sound. It was very near and very loud. Then we heard a scream. We stopped.

'Be careful, Dr Watson,' said Sir Henry. 'Let us go forward slowly.'

The night was silent. We walked forward slowly. There was something, or someone, lying near the bottom of the Tor. We went over to it. I held my revolver in front of me.

We found the body of a man at the foot of the Tor.

We found the body of a man at the foot of the Tor.

The man had fallen from the rocky hill. He was dead. His neck was broken.

We were sure that the man was Selden. He was dressed in Sir Henry's old clothes – the clothes that Sir Henry had given to Barrymore.

I have one last strange thing to tell you, Holmes.

I looked up at the Tor from which Selden had fallen. Up above, at the top of the Tor, stood a tall, thin man. I saw him only for a moment. Then he disappeared into the night. But I know I have seen him before. I will search for this strange man who walks on the moor at night.

The Man On The Moor

Who was the man I had seen on High Tor? Was it the man Holmes and I had seen in London? But I was sure that the man on High Tor did not have a beard. Sir Henry did not see the man on the Tor and I said nothing to him.

There was nothing we could do for Selden. We went back to the house. What had Selden run away from? What had he seen? What had we heard? Was it the Hound of the Baskervilles? I felt safer in Baskerville Hall than out on the moor at night. Sir Henry felt the same.

In the morning, we sent for the police. They took Selden's body away.

Sir Henry told the Barrymores what had happened. But he did not speak about the strange sounds we had heard. Mrs Barrymore cried and covered her face with a handkerchief. Mr Barrymore said, 'It had to end. Poor Selden could not have lived on the moor in winter. It is far too cold.'

'Please forget what I said last night,' Sir Henry told them. 'I want you to stay at Baskerville Hall.'

'Thank you, sir. We will,' said Barrymore.

I went to my room and wrote a long report to Sherlock Holmes. Then I decided to go for a walk, but I did not want to walk on the moor. I did not like the moor.

Usually, I posted my letters to Holmes in Grimpen Village. But today I decided to walk to Coombe Tracey, the village to the south. It took me an hour to walk there along the road. On the way, I saw Stapleton.

'I heard you caught the escaped murderer,' said Stapleton. 'I will look forward to hearing the story from Sir Henry at dinner tomorrow.'

'Sir Henry is looking forward to dining with you and your sister tomorrow,' I replied.

'And so is my sister,' Stapleton said coldly. 'I look forward to seeing Sir Henry tomorrow at eight o'clock.'

'I will tell him,' I said. 'Good day.'

I walked on to Coombe Tracey and posted my letter. I saw a large house outside the village and asked who lived there.

'That is Mr Frankland's house,' the village shopkeeper told me.

Dr Mortimer had told me about Mr Frankland – and about Mr Frankland's interest in the stars. I decided to visit the gentleman and ask to see his telescope.

Mr Frankland was standing by his garden gate. He was a red-faced, elderly man with white hair.

'Good day,' I said, 'my name is Watson.'

'Dr Watson?' asked Mr Frankland.

'Yes,' I replied.

'I heard that you caught Selden last night on the moor,' said Mr Frankland. 'I nearly caught him myself.'

'How did you do that?' I asked in surprise.

'With my telescope. Come and see.'

Mr Frankland showed me into his house. I was very interested in his telescope. It was very large and powerful.

'I saw a man on the moor a number of times,' said Mr Frankland.

'Why did you not tell the police?' I asked.

'I was not sure that it was the murderer,' he replied. 'I began to think that perhaps there were two men on the

moor. But why would anyone want to live out on the moor? There is no food and the weather is cold. Then, yesterday, I saw something.'

'What did you see?' I asked.

'I saw someone taking food out on the moor,' answered Mr Frankland.

'At night?' I asked. I thought of Barrymore and his signal light. Perhaps Mr Frankland had seen Barrymore taking food and clothing out to Selden.

'No,' said Mr Frankland. 'I saw a boy taking food during the day – and letters.'

'Letters?' I asked. 'Are you sure?'

'Very sure,' said Mr Frankland, 'because I know the boy. I asked the postman and learnt that the boy collects letters every day.'

'And where does he take them?' I asked.

'Look through the telescope,' said Mr Frankland. 'Look at that old farmhouse to the right of High Tor. That is High Tor Farm. Someone lives there, but I do not know who. He is a stranger.'

I looked through the telescope at High Tor. On the left of the Tor I saw the roof of Merripit House, where the Stapletons lived. On the right, I saw an old farmhouse. The roof was broken and so was one wall. But I saw smoke coming from the chimney.

'Thank you, Mr Frankland,' I said. 'Whoever lives there is not Selden. Selden is dead.'

I said goodbye to Mr Frankland. Then I decided to walk across the moor and look at old High Tor Farm. It was a mile or two away and I reached it late in the afternoon. The sun was low in the sky and the air was cold.

I walked up to the farmhouse slowly. The door was

'Someone lives there, but I do not know who. He is a stranger.'

broken and I looked inside. The farmhouse was empty and silent.

Part of the farmhouse was dry, where the roof was not broken. There was a wood fire on the floor and a bed in the corner. A lamp stood on a table with a pile of papers next to it.

I went into the farmhouse carefully. I put my hand into my jacket pocket where I kept my army revolver. I walked slowly to the table and looked at the pile of papers. I saw one of my own letters. Someone had stolen one of my own letters!

Who lived in the farmhouse? Was it the man with the black beard? Was it the man I had seen on the Tor?

I soon found out, as I heard the sound of footsteps outside. I took my revolver out of my pocket and turned towards the door. A tall, thin man stood in the doorway with his back to the setting sun. I could not see his face.

'It is a lovely evening, isn't it Watson?' the man said.

The man was Sherlock Holmes.

11

High Tor Farm

'Holmes!' I said in surprise. 'What are you doing here?'

'I am watching,' said Holmes. 'I am waiting for the murderer to show himself.'

'The murderer? Do you mean Selden? Selden is dead.'

'I know. I was on the Tor last night and saw what happened,' Holmes said. 'Someone wanted to kill Sir Henry Baskerville, not Selden.'

'But how long have you been here?' I asked. 'And why are you here in secret?'

'I came here on the same day as you,' answered Sherlock Holmes. 'I came in secret because the murderer is clever. He will not show himself if he knows I am here.'

'And what about my letters?' I asked. 'Have you read them?'

'Yes, I have,' Holmes replied. 'They were sent to me from London. But I have not read your report of last night. Come. Tell me about it as we walk to Baskerville Hall.'

He left the farmhouse and I walked quickly after him. The sun had gone down and it was getting dark. A thick white mist was rising from the moor.

'You are a good detective,' said Holmes. 'Tell me, how did you find me? How did you know I was at High Tor Farm?'

'I did not know it was you,' I answered. 'Mr Frankland saw you through his telescope. And he saw the boy who brought you food and letters. He thought you were Selden, the murderer. Also, I saw you last night on the Tor.'

'I see,' said Holmes. 'If you saw me, I think the murderer of Sir Charles Baskerville saw me too. He will want to kill me as well as Sir Henry.'

'So,' I said, 'you think that Sir Charles was murdered?'

'I am sure of it,' said Holmes. 'Now, stay on the path.'

It was dark and the moon had not come up. We had to walk carefully. The path went through the Great Grimpen Mire and a sea of soft mud lay under the grass on either side of us.

Behind us, we heard that strange sound, the deep howling sound I had heard on the moor last night. It made me shiver with fear.

'What is it, Holmes?' I asked. 'Do you know what makes that sound.'

'No,' he answered, 'but the village people say it is the Hound of the Baskervilles. I will not go back to High Tor Farm tonight. Come. We must hurry. Keep your revolver ready.'

We walked quickly along the dark path. I was pleased to see the lights of Baskerville Hall in front of us. I was afraid of what was behind us – out on the moor, at night.

12

Setting the Trap

'Mr Sherlock Holmes,' said Sir Henry Baskerville, 'what a surprise! Welcome to Baskerville Hall.'

'Thank you,' said Holmes. 'But you did not obey my orders. Last night you went out on the moor. You were nearly murdered!'

'But I did not go alone,' said Sir Henry. 'Dr Watson was with me. He has a revolver to protect me.'

'And I shall protect you too,' said Holmes. 'Next time you go out on the moor at night, both Dr Watson and I will go with you.'

'The next time . . . ' Sir Henry began.

'The next time will be tomorrow night,' said Holmes. 'Dr Watson tells me that you are going to dinner at Merripit House on the moor. I believe the Stapletons have invited you.'

'Yes,' Sir Henry said. 'And has Dr Watson told you that I want to marry Miss Stapleton?'

'Yes, he has,' said Holmes. 'Now I would like to ask Barrymore some questions.'

Sir Henry called for his servant, Barrymore. Barrymore came and stood in front of us. Sherlock Holmes looked at him carefully. Was this the man with the black beard we had seen in London?

'Tell me about Sir Charles Baskerville,' Holmes said to Barrymore. 'Did he often go for a walk at night?'

'No, sir,' said Barrymore, 'Sir Charles did not often leave the house at night.'

'But, on the night he died, he went for a walk on the edge of the moor,' said Holmes. 'We know he stood by the gate on the edge of the moor for about ten minutes. Was he waiting for someone?'

'I'm not sure, sir,' said Barrymore. 'I remember that Sir Charles received a letter that day.'

'A letter?' Holmes asked. 'Why do you remember this letter? Did you read it?'

'No, sir,' Barrymore said. 'I never read Sir Charles' letters. But Sir Charles usually kept his letters on his desk. This letter was unusual. He read it. Then he put it on the fire.'

'Oh, so he burnt it,' Holmes said. 'Perhaps this letter asked him to meet someone. Perhaps he went to this meeting and met someone – or something.'

'But why did Sir Charles burn the letter?' I asked.

'Why do people burn letters, Watson?' asked Holmes. 'Often because they have something to hide. But Sir Charles was afraid to go out on the moor at night. Dr Mortimer told us that Sir Charles believed the story of the

Hound of the Baskervilles. Why would he go out on the moor, alone, at night? If he was going to meet someone, it was someone he knew. But why meet on the edge of the moor? Was it a secret meeting?’

‘Do you think Sir Charles was murdered by a friend?’ I asked.

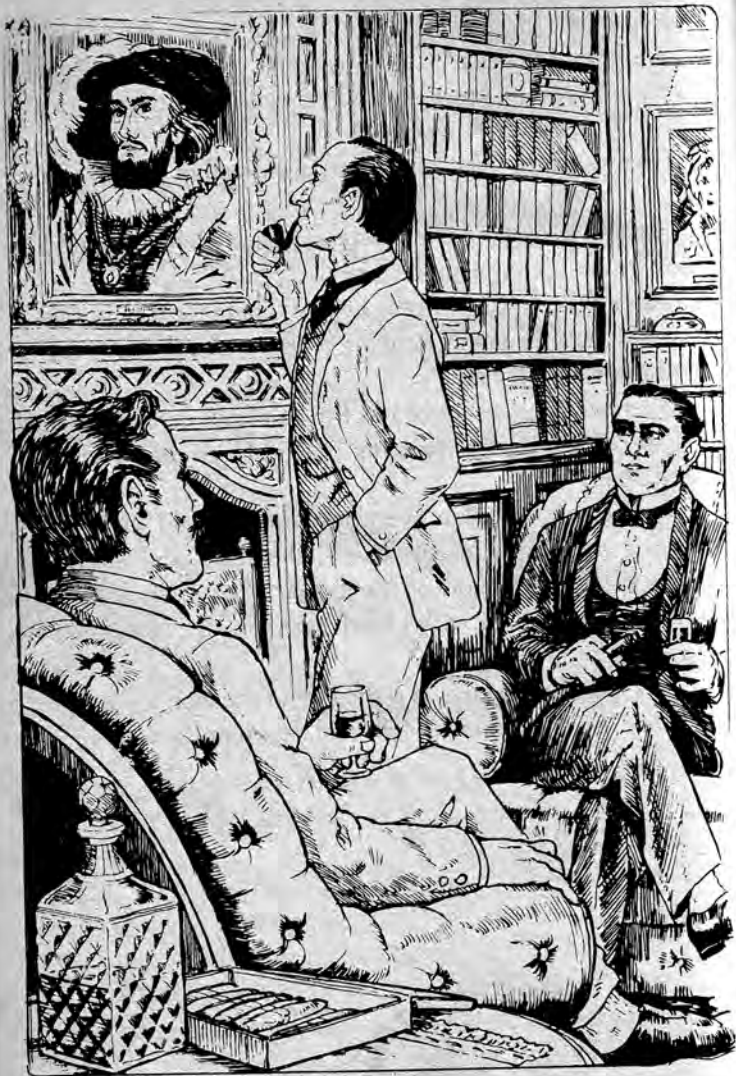
‘I think he knew his murderer,’ replied Holmes. ‘And I think his murderer is not far away.’

After dinner, we sat in the library. There were paintings of the Baskerville family hanging on the walls. Some of the paintings were very old.

Sherlock Holmes looked at the paintings carefully. He was interested in the painting of Sir Hugo Baskerville, dated 1645.

‘Interesting, Watson, very interesting,’ said Holmes. ‘Here is a painting of Sir Hugo, the man who started the story of the Hound of the Baskervilles. I am able to remember faces. Look at this black beard and the face. Have you seen this face before?’

‘Yes, Holmes,’ I said. ‘It is the face of the man we saw in London. It is the man who followed Sir Henry in a cab!’

Sherlock Holmes was interested in the painting of Sir Hugo Baskerville, dated 1645.

The Hound of the Baskervilles

Holmes got up early the next morning. He went to Grimpen Village and sent a telegram. When he returned to Baskerville Hall he was excited. 'We shall go hunting tonight,' he said, 'and Inspector Lestrade from Scotland Yard will come with us.'

'Why are we waiting until tonight?' I asked. 'You know who the murderer is, Holmes. Why can't we catch him before tonight?'

'We must make sure we have the right man,' Holmes said. 'We must wait. We will catch him tonight!'

Inspector Lestrade arrived from London at five o'clock. We met him at Grimpen Station. He was a short man, with bright eyes. He and Sherlock Holmes were good friends. He and Holmes talked together as we drove to Baskerville Hall.

At half past seven, when Sir Henry left the Hall, we were ready.

Sir Henry walked along the path across the Great Grimpen Mire, towards Merripit House. The Stapletons had asked him to come to dinner at eight o'clock.

The three of us followed him – Lestrade, Holmes and I. Each of us carried a revolver. We saw Sir Henry go into Merripit House. We waited below High Tor, about two hundred yards from the house.

The lights burned brightly in Merripit House and the curtains of the dining-room were open. We saw Sir Henry talking to Stapleton.

'Where is Miss Stapleton?' I said to Holmes. 'Sir Henry has come to see her, not her brother.'

'Perhaps Stapleton wants to talk to Sir Henry alone,' Holmes said. 'But, look – the mist is rising. Soon we will not be able to see.'

I looked around. Thick white mist was rising from the Great Grimpen Mire.

'Shall we climb up the Tor?' I asked. 'Perhaps we will be able to see better from above the mist.'

We climbed a little way up the Tor. But the mist was so thick we could see only a few yards in front of us.

'I did not think of this,' said Holmes. 'Our plan may fail if we cannot see clearly. We must listen for any sounds from Merripit House.'

We waited in the mist and the moon came up. The white moonlight shone through the mist, but we could not see Merripit House or the path across the moor.

We listened. At last we heard a door open, then the sound of voices. Stapleton was saying goodnight to Sir Henry. Then we heard footsteps below the Tor. Someone was walking along a stony part of the path.

At the same time, we heard another sound. It was the sound of a metal chain and came from Merripit House. Then we heard the deep howling sound of a huge dog.

'The Hound!' Holmes shouted. 'Sir Henry! Sir Henry! Climb the Tor! We are here on the Tor! Hurry!'

Lestrade moved forward to help Sir Henry. But we could not see clearly in the mist.

'Keep back!' Holmes shouted to Lestrade.

Lestrade cried out and fired his revolver into the mist. We saw the yellow flash of the revolver and we heard the loud bang. 'It's coming!' Lestrade cried out. He fired again.

In the light of the flash, we saw a huge black shape.

In the light of the flash, we saw a huge black shape.

Its eyes and jaws were burning bright with fire. It was a horrible huge monster. It ran past Lestrade. We heard Sir Henry cry out.

We heard the sound of falling stones.

Holmes and I both fired our revolvers at the black shape. We heard a howl. We fired again and again. Then we moved forward carefully and climbed down the Tor.

Sir Henry was at the bottom of the Tor. He had fallen, but he was not hurt. He now stood up carefully.

'What was it, Mr Holmes?' he asked. 'What was that thing in the mist?'

Holmes walked along the path, reloading his revolver with bullets. 'We are safe,' he called back. 'The dog is dead.'

I went to look. There on the path lay the largest black dog I have ever seen. Fire burned around the dog's eyes and mouth. Blood was pouring from its head.

'Could it have killed Sir Henry?' I asked.

'It would have frightened him,' said Holmes. 'The path across the Great Grimpen Mire is narrow. If he had run in the dark, Sir Henry would have fallen into the mire and died.'

'But where did it come from?' I asked. 'And why is its head burning with fire?'

'I believe it was kept in Merripit House,' said Holmes. 'The fire is easy to explain.'

He touched the dog's head with his fingers. 'It is a special paint,' he said. 'Come. Let us find the murderer.'

We walked back to Merripit House. The door was open. Sir Henry went into the house. 'Miss Stapleton!' he shouted. 'Where is she? She did not join us for dinner.'

A sound came from one of the rooms. Sir Henry pushed

the door open. Miss Stapleton lay on the bed. Her hands and feet were tied together. There was a cloth tied across her mouth.

Sir Henry cut the rope around her hands. Holmes took the cloth from her mouth.

'Where is your brother, Miss Stapleton?' Sir Henry asked.

Miss Stapleton looked at the floor. 'Gone,' she said. 'My husband has gone.'

'Your husband!' shouted Sir Henry. 'You are Mrs Stapleton?'

'Yes, I am his wife,' she said. 'But his name is not Stapleton. He is the son of your dead uncle, Roger Baskerville. He is your cousin.'

Out on the moor we heard a terrible cry. We ran outside. The mist was thick on the Great Grimpen Mire. The cry came again, and then a loud scream. Then silence.

'I believe that the Great Grimpen Mire has taken your cousin,' Holmes said to Sir Henry. 'He has fallen into the mire. We shall never find his body.'

14

Back In Baker Street

'There are still some things I don't understand,' I said to Holmes. 'Tell me – who was Stapleton? Why did he want to kill Sir Henry?'

'It is simple, my dear Watson,' said Holmes. 'Remember Sir Charles had two brothers. The youngest brother, Roger, was a bad man. He got into trouble over money and went to

South America. He died in Venezuela. He did not marry, so no one knew he had a son.'

'And this son called himself Stapleton?'

'Yes, and the son was both bad and clever. He wanted the Baskerville money. There were only two Baskervilles left alive – Sir Charles and Sir Henry. If they died, Baskerville Hall would belong to Stapleton.'

'What about his wife? Why did Stapleton say she was his sister?'

'At first, Stapleton wanted her to marry Sir Charles or Sir Henry. That was a way of getting the money.'

'What an evil man!' I said. 'But she did not want to help Stapleton. She tried to warn both of them, didn't she?'

'Yes, she tried to meet Sir Charles the night he died. But Stapleton found out. Stapleton waited for Sir Charles and frightened him to death with the black dog. Also, Mrs Stapleton sent the note to Sir Henry at the Northumberland Hotel. Then Sir Henry fell in love with Mrs Stapleton, so Stapleton was worried and angry. At last, Stapleton had to tie her up to stop her telling Sir Henry.'

'And Stapleton was the man with the black beard?'

'Yes, he tried to hide his face. He put on a beard when he followed Sir Henry in London.'

'What about the missing boots?' I asked.

'The dog and the boots go together,' Holmes said. 'Stapleton knew the silly story about the Hound of the Baskervilles. And he knew that Sir Charles believed the story. So, Stapleton bought that huge black dog and let it walk on the moor at night.'

'But the boots,' I said. 'What about the stolen boots?'

'Watson, you are very slow,' said Holmes. 'It was a hunting dog. Hunting dogs will follow a smell. Stapleton

wanted some of Sir Henry's clothes to give to the dog. He paid a waiter at the hotel to steal the boots. But the first boot did not work because it was new. It did not have Sir Henry's smell. Then, remember, the dog hunted Selden because Selden was wearing Sir Henry's old clothes.'

'What a strange story,' I said. 'Stapleton was clever.'

'Yes, my dear Watson,' said Holmes. 'I needed your help to catch him. Now, why don't you write about it? Perhaps you can call your story *The Case of the Stolen Boot?*'

**POINTS
FOR
UNDERSTANDING**

**POINTS
FOR
UNDERSTANDING**

Points For Understanding

1

- 1 Who is telling this story?
- 2 What is Sherlock Holmes address?
- 3 Why had Dr Mortimer come to visit Holmes?

2

- 1 Where does Dr Mortimer live?
- 2 Who was Sir Charles Baskerville?
- 3 What had happened to Sir Charles?
- 4 Tell the story of the Curse of the Hound of the Baskervilles.
- 5 Did Sherlock Holmes believe this story?
- 6 Where had Dr Mortimer found Sir Charles' body?
- 7 Dr Mortimer found two lots of footprints on the ground.
How had these footprints been made?

3

- 1 What had happened to the footprints?
- 2 How did Dr Mortimer know Sir Charles had waited by the wooden gate?
- 3 Dr Mortimer is meeting Sir Henry Baskerville.
 - (a) Who is he?
 - (b) Where is he meeting him?
 - (c) Where has he been living?
- 4 Where did Sherlock Holmes tell Dr Mortimer to stay the next night?
- 5 What did Sherlock Holmes tell Dr Mortimer to do the next day?
- 6 'There are three questions,' said Holmes. What are the three questions?

4

- 1 How old was Sir Henry? What did he look like?
- 2 Sir Henry had received a letter that morning. Describe the letter and say why it was unusual.
- 3 What strange thing had happened to Sir Henry in his hotel bedroom?
- 4 'Quick, Watson, we must follow him.'
 - (a) Who did Holmes and Watson follow?
 - (b) Why did they follow him?
- 5 Who sent the letter to Sir Henry Baskerville?

5

- 1 Why was Sir Henry angry at lunch?
- 2 Why did Holmes think it was safer for Sir Henry to go to Dartmoor than to stay in London?
- 3 Holmes wanted someone to go with Sir Henry to Baskerville Hall. Who was this?
- 4 Who will become the owner of Baskerville Hall if Sir Henry dies?
- 5 How much money did Sir Henry have?

6

- 1 Holmes told Watson to stay near to Sir Henry.
 - (a) What must Sir Henry not do at night?
 - (b) What had Watson brought with him?
- 2 On the way to Baskerville Hall, Watson saw a soldier guarding the road. Why was the soldier guarding the road?
- 3 Why did Watson want to go back to London?
- 4 Why did Dr Mortimer leave Sir Henry and Watson?
- 5 'I am Barrymore,' said the man.
 - (a) Who was Barrymore?
 - (b) Describe Barrymore.
 - (c) Where did Watson think he had seen Barrymore before?
- 6 What did Watson hear at night while he was writing a letter to Holmes?

7

- 1 Who did Stapleton say he lived with?
- 2 What happened to anyone who fell in the Great Grimpen Mire?
- 3 As Watson and Stapleton were walking to Stapleton's house, they heard a strange sound.
 - (a) What did Watson say made the sound?
 - (b) What did Stapleton say made the sound?
- 4 Describe Miss Stapleton. Did Watson think she looked like her brother?
- 5 Miss Stapleton walked outside with Dr Watson.
 - (a) What did she tell him had made the strange sound?
 - (b) What did she tell Watson to do?

8

- 1 What did Sir Charles do while he stood by the gate?
- 2 Dr Mortimer told Dr Watson about Mr Frankland.
 - (a) Where does Mr Frankland live?
 - (b) What does Mr Frankland use to look at the stars?
 - (c) Why is Mr Frankland looking at the moor?
- 3 Who has Sir Henry become good friends with?
- 4 What question did Sir Henry ask Barrymore? What was Barrymore's reply?
- 5 What did Sir Henry give Barrymore?
- 6 What did Dr Watson see in the middle of the night?

9

- 1 What has Dr Watson found out about Sir Henry?
- 2 Sir Henry went out onto the moor alone. What did Dr Watson do?
- 3 What did Sir Henry tell Dr Watson about Stapleton?
- 4 Who was Barrymore signalling to out on the moor? Why was he sending a signal?
- 5 Why did Sir Henry and Dr Watson go out onto the moor?
- 6 What strange sound did they hear?
- 7 What did Watson and Sir Henry find lying near the bottom of the Tor?
- 8 What did Dr Watson see for a moment at the top of the Tor?

10

- 1 Describe the man Dr Watson had seen on top of the Tor.
- 2 'I saw a man on the moor a number of times,' said Mr Frankland.
 - (a) Why did Mr Frankland not tell the police?
 - (b) How many men did Mr Frankland begin to think were on the moor?
- 3 What was the boy taking out on the moor during the day?
- 4 Where was the boy taking the letters to?
- 5 Who was the other man on the moor?

11

- 1 How long had Holmes been on Dartmoor?
- 2 Which other person will the murderer of Sir Henry want to murder?
- 3 Why was Dr Watson pleased to see the lights of Baskerville Hall?

12

- 1 'The next time . . .' Sir Henry began.
 - (a) When was Sir Henry going out on the moor again?
 - (b) Who was going with him?
 - (c) Who was Sir Henry going to visit?
- 2 Barrymore told Holmes that Sir Charles had received a letter on the day he died.
 - (a) What did Sir Charles do after he read the letter?
 - (b) What did Holmes think was in the letter?
- 3 Where did Holmes think the murderer was?
- 4 Holmes pointed to a painting of Sir Hugo Baskerville. What did Holmes think was interesting about the painting?

13

- 1 Who did Holmes invite to come and join them at Baskerville Hall?

- 2 Sir Henry walked across the path to Merripit House.
 - (a) Who followed behind him?
 - (b) What did they each carry?
 - (c) Where did Sir Henry go?
 - (d) Where did the three wait?
- 3 Why was Holmes afraid their plan might fail?
- 4 What sound did they hear coming from Merripit House?
- 5 Lestrade fired his gun. Describe what they saw in the light of the flash.
- 6 What had been killed? How had its face been made to burn with fire?
- 7 Who was 'Miss Stapleton'?
- 8 What happened to Stapleton?

14

- 1 Explain who Stapleton was.
- 2 Why did Stapleton want his wife to marry Sir Henry?
- 3 Why had Stapleton's wife tried to warn Sir Charles?
- 4 How had Sir Charles died?
- 5 Who was the man with the black beard?
- 6 Explain why two of Sir Henry's boots had been stolen from his hotel in London.
- 7 Why had the dog hunted the murderer, Selden?

ဘတ်ခကာဗျီလ်ခွေးကြီး

ဆုထက် မြန်မာပြန်သည်

မာတိကာ

ဇာတ်လမ်းတွင်ပါဝင်သည်သူများ	၇၅
၁။ မစ္စတာရှားလော့ဟုမ်း	၇၉
၂။ ဘတ်စကာဗျိုလ်မိသားစု၏ ကျိမ်စာ	၈၁
၃။ ပြဿနာ	၈၈
၄။ ဆာဟင်နရီဘာစကာဗျိုလ်	၉၄
၅။ အဆိုးခံရသောဖိနပ်တစ်ဖက်	၉၉
၆။ ဘတ်စကာဗျိုလ်ဟောင်း	၁၀၃
၇။ မဲရီပစ်အိမ်၏စတက်ပဲလ်တန်မိသားစု	၁၀၉
၈။ ဒေါက်တာဝပ်ဆန်၏ ပထမသတင်းပေးပို့ချက်	၁၁၆
၉။ စိမ့်မြေပေါ်မှ အလင်းရောင်	၁၂၁
၁၀။ စိမ့်မြေပေါ်မှလူ	၁၃၂
၁၁။ ဟိုက်တိုလယ်တော	၁၄၁
၁၂။ ထောင်ခြောက်ဆင်ခြင်း	၁၄၅
၁၃။ ဘတ်စကာဗျိုလ်၏ခြေရာကြီး	၁၅၁
၁၄။ ဘေကာလမ်းသို့အပြန်	၁၆၀

ဤဝတ္ထုကို ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းက "ဘတ်စကာဗျိုလ်ခွေးကြီး" ဟူသောအမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့ဘူးပါသည်။ အဆိုပါဝတ္ထုကို ၁၉၃၉ ခုနှစ်က တစ်ကြိမ် ၁၉၅၉ ခုနှစ်ကတစ်ကြိမ် ၁၉၇၇ ခုနှစ်က တစ်ကြိမ် ရုပ်ရှင်အသွင် ကူးပြောင်းခဲ့ဘူးပါသည်။

ဇာတ်လမ်းတွင်ပါဝင်သူများ

ရှားလော့ဟုမ်းသည် အလွန်ထက်မြက်သည့် စုံထောက် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဘာကာလမ်း အမှတ် (၂၂၁ဘီ)တွင် နေထိုင်အလုပ်လုပ်သည်။

ဒေါက်တာဝပ်ဆန်သည် ရှားလော့ဟုမ်း၏မိတ်ဆွေ ဖြစ် သည်။ သူက ရှားလော့ဟုမ်းမှခင်းများ စုံထောက် ဖြေရှင်းရာတွင် ကူညီပံ့ပိုးပေးသူဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမောတီးမှာသည် အင်္ဂလန်အနောက်တောင်ပိုင်း ရှိ ဒပ်မူးဒေသအနီးတွင် နေထိုင်သည်။ သူသည် ဆေးဘက်ဆိုင်ရာဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဆာယူဂိုးဘစ်ကာဗျိုလ်သည် ၁၆၄၅ ခုနှစ်က
ဘာစကာဗျိုလ်အိမ်ကြီး၏ပိုင်ရှင်ဖြစ်၏။

ဆာချားလ်ဘစ်ကာဗျိုလ်သည် စာတ်လမ်းအစတွင်
ဘာစကာဗျိုလ်အိမ်ကြီး၏ပိုင်ရှင်ဖြစ်၏။ ဆာချားလ်
အသတ်ခံရသည်ဟု ဒေါက်တာမော်တီမားက ယူဆ
ထား၏။

ဆာဟင်နရီဘာစကာဗျိုလ်သည် ဘာစကာဗျိုလ်အိမ်ကြီး
၏ ပိုင်ရှင်အသစ်ဖြစ်၏။ သူသည် ကနေဒါမှလာရောက်
၍ အင်္ဂလန်တွင် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

မစ္စတာနှင့်မစ္စဘာရီးဖိုးတို့သည် ဘာစကာမျိုလ်အိမ်
အငှေခံများ ဖြစ်ကြသည်။

မစ္စတာဂျက်စတက်ပယ်လ်တန်သည် ဂရင်းပင်မဲယာ
မဲရီပစ်အိမ်ကြီးတွင် နေသည်။ စတက်ပယ်လ်သ်
ဒပ်မူးရှိ အပင်များ၊ ငှက်များနှင့် ပိုးမွှားများကို စိတ်၊
စားသည်။

မစ္စတက်ပယ်လ်တန်သည် ဂျက်စတက်ပယ်လ်တန်၏ နှမဖြစ်သည်။ စတက်ပယ်လ်တန်သည် ဒပ်မူးရှိ အပင်များ၊ ငှက်များနှင့် ပိုးမွှားများကို စိတ်ဝင်စားသည်။

မစ္စတာဖရန်လင်းသည် ကွန်ဘီးထရေစီအနီးရှိ လက်ဖော အိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်သူသည် ကြယ်နက္ခတ်အား လေ့လာရခြင်းကို စိတ်ဝင်စားပြီး သူ့တွင် မှန်ပြောင်းတစ်လက်ရှိသည်။

ဆဲလ်ဒန်သည် ဒပ်မူးအကျဉ်းထောင်မှ ထွက်ပြေးလာသော အကျဉ်းသား ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁)

မစ္စတာရှားလော့ဟုမ်း

ကျွန်ုပ်၏ နာမည်မှာ ဒေါက်တာဝပ်ဆန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် စုံထောက်ကြီး မစ္စတာရှားလော့ဟုမ်းအကြောင်း ဤဇာတ်လမ်းကို ရေးသားနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် လန်ဒန်မြို့အလယ်ရှိ အမှတ် ၂၂-ဘီ၊ ဘိတ်ကာလမ်းတွင် နေထိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဇာတ်လမ်းသည် ၁၈၈၉ ခုနှစ် တစ်မနက်ခင်း၌ ဘိတ်ကာလမ်းရှိ အိမ်တံခါးအား လူတစ်ယောက် လာရောက်ခေါက်လိုက်သောအချိန်မှအစ ပြုခဲ့ပေသည်။

“မစ္စတာဟုမ်းလား ကျွန်တော့်နာမည်က ဒေါက်တာမော်နီဗာပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့အကူအညီ လိုအပ်နေလို့ပါ” ဟု ထိုသူကပြောလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်ရ၏။

“ဝင်ခဲ့လေ” ဟု ဟုမ်းက ပြောလိုက်၏။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုကူညီနိုင်ပါသလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ ခင်ဗျားကိုပြောပြစရာ ထူးဆန်းတဲ့
 ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရှိပါတယ်-မစ္စတာဟုမ်း” ဟု ဒေါက်တာ
 မော်တီဗာက ပြောလိုက်၏။ “ကျွန်တော်ပြောမယ့် ဇာတ်လမ်း
 က အတော် ထူးဆန်းလွန်းလို့ပါ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောတာ
 ကို ယုံနိုင်ကောင်းမှ ယုံနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

အခန်း(၂)

ဘတ်စကာဗျီလ်မိသားစု၏ကျိန်စာ

ဒေါက်တာမော်တီမားက ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ရှားလော့
ဟုမ်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့က သူ၏ဇာတ်လမ်းအား နားထောင်ကြရ
ပေသည်။

“ကျွန်တော်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ နောက်ပြီး
ကျွန်တော် ကျေးလက်ဒေသမှာ အလုပ် လုပ်ပါတယ်”
ဒေါက်တာမော်တီမားက ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော် ဒတ်မူးအာ
မှာနေပြီး အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ခင်ဗျား သိတဲ့
အတိုင်း ဒတ်မူးအာဟာ ကျယ်လဲကျယ်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ဒေသတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒတ်မူးအာမှာ အိမ်ကြီးတစ်လုံးပဲ
ရှိပါတယ်။ ဘတ်စကာဗျီလ်ဟောလိုခေါ်တဲ့ အိမ်ကြီးပါ။ ဒီအိမ်ရဲ့
ပိုင်ရှင်က ဆာချားလ် ဘတ်စကာဗျီလ်ပေါ့ ကျွန်တော်က
သူ့ရဲ့ ဆရာဝန်ဖြစ်သလို သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေလဲဖြစ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်- သည်တိုင်းသတင်းစာ-မှာ သူသေဆုံး
ကြောင်းသတင်း ဖတ်လိုက်ရပါတယ်” ဟု ဟုမ်းကပြောလိုက်၏။

“ဒါက လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်ကပါ” ဒေါက်တာ
မော်တီမာက ပြောပြ၏။ “သတင်းစာက သူ့ရဲ့သတင်းကို
ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါက အချက်အလက်အားလုံး
ကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“သူသေတာနဲ့ပတ်သက်လို့ ထူးဆန်းတာတစ်ခုခုများ
ရှိနေလို့လား” ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက မေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် သေတော့မသေချာဘူး” ဒေါက်တာမော်တီ
မာက ပြောလိုက်၏။ “ဘတ်စကာဗျိုလ် မိသားစုအပေါ်
ကျရောက်နေတဲ့ ကျိန်စာအကြောင်း ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်တော့
ရှိတယ်။ ဘာချားလ်က ဒီဇာတ်လမ်းဟောင်းကို ယုံကြည်ခဲ့ပါ
တယ်”

“ကျိန်စာ ဟုတ်လား” ကျွန်တော်ကမေးလိုက်ရ၏။
“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုပါ” ဒေါက်တာမော်တီမာက
ပြောပြပါသည်။ သူက သူ၏အိပ်ကပ်ထဲမှ စာရွက်ကြီးကြီး
တစ်ရွက်ကို ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒါကို
ဖတ်ကြည့်ပါ။ ဒါက ဘတ်စကာဗျိုလ် မိသားစု ကျိန်စာရဲ့
ဇာတ်လမ်းပါပဲ”

ဟုမ်းက စာရွက်ကိုယူလိုက်ပြီး ဖတ်လိုက်ပါသည်။
“ဒီဇာတ်လမ်းကို ဘတ်စကာဗျိုလ် ခွေးကြီးလို့ ခေါ်တယ်”
သူကပြောလိုက်သည်။ သူက ကျွန်ုပ်အား စာရွက်ကိုပြပါ
သည်။ စာရွက်က ဆိုထားသည်မှာ

၁၆၄၅ခုနှစ်တွင် ဆာဟူဂို ဘတ်စကာဗျိုလ်သည်
ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီး၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပေသည်။ ဆာဟူဂို
သည် ဘုရားတရားတွင် အယုံအကြည် မရှိသော ရက်စက်

ကြမ်းကြုတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် နေ့တိုင်းပင် အမဲလိုက်ထွက်ပြီး ခပ်ရမ်းရမ်း မိတ်ဆွေတစ်အုပ်နှင့် သောက်စား မူးယစ်နေ၏။

ဒတ်မူးအာရီး လယ်သမားတစ်ယောက်တွင် လှပချော မောသော သမီးတစ်ယောက်ရှိ၏။ ဆာဟူဂိုက ထိုမိန်းကလေး အား လက်ထပ်လိုပေသည်။ သို့သော် မိန်းကလေးကမူ သူ့ အား ကြောက်ရွံ့နေရှာ၏။ မိန်းကလေး၏ ဖခင်က ဆာဟူဂို အား သူ၏လယ်တောမှ ဝေးဝေးနေရန် ပြောခဲ့သည်။ ဆာဟူဂို သည် အတော်ဒေါပွသွားခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့တွင် လယ်သမားကြီးသည် သူ၏လယ်ကွင်းတွင် အလုပ်လုပ်နေစဉ်တွင် ဆာဟူဂိုသည် လယ်တောသို့ သူ၏ အပေါင်းအသင်းများနှင့်အတူ မြင်းစီးသွားခဲ့၏။ သူတို့က မိန်းကလေးအား ဖမ်းလိုက်ကြပြီး သူမအား ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်ကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြ၏။

သနားစရာ မိန်းကလေးသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် နေရှာပေသည်။ ဆာဟူဂိုက သူမအား အိပ်ခန်းတစ်ခုအတွင်း သော့ပိတ်ထားခဲ့၏။ ထို့နောက် သူသည် သူ၏အပေါင်းအသင်း များနှင့် အရက်စတင်သောက်ကြ၏။ သူမူးလာသောအခါ သူသည် ပိုပြီးကြမ်းလာ၊ ရက်စက်လာခဲ့လေသည်။ သူ၏ လူများကိုလည်း အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းခဲ့ပြီး သူတို့အား ထိုးကြိတ်ပစ်ခဲ့၏။

ကြောက်လန့်နေသော မိန်းကလေးသည် မှောင်လာ သည့်တိုင်အောင် စောင့်နေခဲ့၏။ ထို့နောက် သူမသည် ပြုတင်း ပေါက်တစ်ပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားခဲ့လေသည်။

သူမဖခင်၏ လယ်တောသည် လေးမိုင်ခန့် အကွာအဝေးတွင် ရှိနေပေသည်။ ၎င်းမှာ ညအချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမသည် လရောင်ဖြင့် လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားခဲ့ပေသည်။ သူမသည် မည်းမှောင်နေသော စိမ့်တောက်ကို စတင်ဖြတ်ပြေးခဲ့ရ၏။

ဆာဟူဂိုသည် မိန်းကလေး၏ အခန်းသို့ သွားခဲ့၏။ အခန်းတွင် လူရှိမနေတော့ပေရာ ဆာဟူဂိုသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဒေါသပူပန်ထသွားခဲ့ပေသည်။ ဆာဟူဂိုသည် အမဲလိုက်ရန်အတွက် ဆိုးသွမ်းသောခွေးတစ်အုပ်ကို မွေးထားခဲ့၏။ “ခွေးတွေ သူ့ကိုလိုက်ရှာပစေ” သူက အော်ဟစ်ပြောလိုက်၏။ “ငါ့သူ့ကို ဖမ်းမမိဘူးဆိုရင် နတ်မိစ္ဆာက ငါ့ကိုဖမ်းစားပါစေတော့”

ခွေးများသည် မဲမှောင်နေသော စိမ့်တောက်ကိုဖြတ်ပြီး ပြေးထွက်သွားကြသည်။ ဆာဟူဂိုနှင့် သူ၏လူများက ခွေးများနောက်မှ မြင်းဖြင့်လိုက်ခဲ့ကြ၏။ ခွေးများက ဟောင်လိုက်ရာ ဆာဟူဂိုက အော်ဟစ်လိုက်၏။

ထိုနောက် သူတို့သည် နောက်အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ကြရ၏။ ၎င်းအသံသည် ခွေးဟောင်သံနှင့် လူအော်သံတို့ထက် ပို၍ကျယ်လောင်လှပေသည်။ ခွေးများက အပြေးရပ်လိုက်ကြပြီး နားစွင့်နေကြ၏။ သူတို့သည် ကြောက်ရွံ့နေကြပေပြီ။

ထိုလူများသည်လည်း အသံကို ကြားလိုက်ကြရ၏။ ၎င်းအသံမှာ ကျယ်လောင်လှပြီး စူးစူးရှရှ အူလိုက်သောအသံသည် ဧရာမခွေးကြီးတစ်ကောင်က လအားကြည့်၍ အူလိုက်သလိုပင်။ ထိုလူများက သူတို့၏မြင်းများကို ရပ်လိုက်ကြ၏။

သို့သော် ဆာဟူဂိုကမူ ဆက်၍မောင်းသွားခဲ့၏။ သူသည် မိန်းကလေးအား ဖမ်းမိနေချင်ပေသည်။

ဆာဟူဂိုသည် မိန်းကလေးအား ဖမ်းမမိပေ။ ရုတ်တရက် သူ၏မြင်းသည် ရပ်သွားပြီး သူ့အား မြေပေါ်သို့ ခါချလိုက် ၏။ မြင်းသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ထွက်ပြေး သွားခဲ့ လေသည်။

လူများသည် လရောင်ထဲတွင် ထူးဆန်းသော အမဲရောင် သတ္တဝါတစ်ကောင်အား တွေ့လိုက်ကြရ၏။ ၎င်းတိရစ္ဆာန် သည် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးကြီးများ ပါရှိသည့် ခွေးတစ်ကောင်နှင့် တူလှသည်။ သို့သော် ၎င်းသည် မြင်း တစ်ကောင်လောက် ကြီးမားလှ၏။ သူတို့အားလုံးသည် အလွန် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သွားခဲ့ကြသည်။

ထိုဧရာမ အနက်ရောင်ခွေးကြီးသည် ဆာဟူဂို ဘတ်စကာဗျိုလ်အပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်ပြီး သူ့အား ကိုက် သတ်ခဲ့၏။ ကျန်လူများသည် ညအမှောင်တွင်းသို့ ထွက်ပြေး ခဲ့ကြ၏ ထို့နောက် ဆာဟူဂိုအား နောက်ထပ် တွေ့မြင်ကြ ရခြင်း မရှိတော့ပေ။

ထိုအချိန်မှ၍ ဘတ်စကာဗျိုလ်မိသားစု၏ သားယောက်ျား အတော်များများသည် သူတို့ငယ်ရွယ်စဉ်မှာပင် သေဆုံးခဲ့ကြ ရ၏။ ဤသည်ပင်လျှင် ဘတ်စကာဗျိုလ် မိသားစုအပေါ် ကျ ရောက်နေသော ကျိန်စာဖြစ်ပေသည်။ ဘတ်စကာဗျိုလ် ခွေးမည်းကြီးသည် ညအခါတွင် စိမ့်မြေတောပေါ်တွင် လျှောက် သွားနေဆဲ ဖြစ်ပေသည်။

“ကဲ မစ္စတာဟုမ်း ခင်ဗျားဒီဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လို သဘောရသလဲ” ဟု ဒေါက်တာမော်တီးမာက မေးလိုက်ပါ သည်။

“ဒါက အဖြစ်မှန်လို့ ကျွန်တော်မထင်ဘူး” ရှားလော့ ဟုမ်းက ပြောလိုက်၏ “ဘာပြုလို့ ခင်ဗျားက ဒီဇာတ် လမ်းကို ကျွန်တော့်ပြရတာလဲ။ ဒါကို ခင်ဗျားယုံလို့လား”

“ဆာချားလ် ဘတ်စကာဗျိုလ် မသေခင်ကတော့ ကျွန်တော် ဒီဇာတ်လမ်းကို မယုံကြည်ခဲ့ပါဘူး” ဒေါက်တာ မော်တီမာက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ “ဒါပေမဲ့ ဆာချားလ်ကတော့ ဒီဇာတ်လမ်းကို ယုံကြည်ခဲ့တယ်ဗျ။ ဒီအကြောင်းက သူ့ကို စိတ်ပူသွားစေခဲ့တယ်။ သူ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လာပြီး သူ့ရဲ့ နှလုံးက အားနည်းလာခဲ့တယ်”

“သူက ဘာကြောင့်ဒီဇာတ်လမ်းကို ယုံခဲ့တာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက စိမ့်တောမြေပေါ်မှာ ဒီ ခွေးကြီးကို တွေ့ခဲ့ရတယ်လေ” ဒေါက်တာမော်တီမာက ပြန်ဖြေလိုက်၏။ “ဒါမှမဟုတ်ရင် သူ အဲဒီခွေးကို မြင်လိုက် ရတယ်လို့ ထင်ခဲ့တာဖြစ်မှာပေါ့။ ဆာချားလ်က ကျွန်တော့်ကို ဒီ ဇာတ်လမ်း ပြောပြတုန်းက ကျွန်တော်က သူ့ကို နားရက် ယူဖို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်လောက် လန်ဒန်ကိုသွားပြီး နေဖို့နဲ့ ဒီကျိန်စာ အကြောင်း လုံးလုံးမေ့ပစ်လိုက်ဖို့ ပြောပြခဲ့ပါသေးတယ်”

“သူ နားရက်ယူခဲ့သေးလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက် ပါသည်။

“ဟင့်အင်” စေါက်တာမော်တီမာက ပြောလိုက်၏။ “သူက နောက်လာမယ့် သောကြာနေ့မှာ လန်ဒန်ကိုသွားဖို့ စီစဉ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာသပတေးနေ့ ညနေဘက်မှာ သူက စိမ့်တောမြေရဲ့ အစွန်ဘက်ကို လမ်းလျှောက် ထွက်ခဲ့ တယ်လေ။ အဲဒီနောက် သူပြန်ရောက်မလာခဲ့တော့ဘူး”

“သူဘယ်လို သေခဲ့တာလဲ” ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပါသည်။

“သူ နှလုံးထိခိုက်ပြီး သေခဲ့တာပါ” ဒေါက်တာ မော်တီမာက ဖြေလိုက်သည်။ သူ့ရဲ့အစေခံတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆာချားလ်ကို စိမ့်တော့ရဲ့အစွန်က အိမ်အနီးမှာ တွေ့ခဲ့တာပါ။ သူသေတဲ့ ပုံစံက သူ တစ်ခုခုကနေ ထွက်ပြေးနေတဲ့ပုံစံပဲ။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ဒါကတော့ သေချာပါတယ်။ သူ တစ်ခုခုကို ကြောက်လန့်သွားခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်”

“ကြောက်လန့်သွားတယ် ဟုတ်လား” ဟုမ်းက မေးလိုက်ပါသည်။ “သူ ဘယ်ကနေ ထွက်ပြေးခဲ့တာလဲ”

ကျွန်တော် ဆာချားလမ်းလျှောက်ခဲ့တဲ့ မြေပြင်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ရဲ့ခြေရာတွေကို တွေ့ရပါတယ်” ဒေါက်တာ မော်တီမာက ပြောပြလိုက်၏။ ဒါ့အပြင် မြေကြီးပေါ်မှာ တခြားခြေရာတွေလည်း ရှိနေတယ်။ အဲဒီခြေရာတွေက လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေရာတွေမဟုတ်ဘူး ခြေရာတွေက အင်မတန်ကြီးတဲ့ ခွေးကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ ခြေရာတွေပါပဲ။

အခန်း (၃)

ပြဿနာ

ဟုမ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အံ့အားသင့်သွားမိ၏။ ဤသည်မှာ အလွန်ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပင်။ ဆာချားလ်ဘတ်စကာဗျီလ်အား အလွန်ကြီးမားသော ခွေးမည်းကြီး တစ်ကောင်က သတ်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်ုပ် မယုံကြည်ပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အဖြစ်မှန်ကိုမူ သိချင်နေမိပါသည်။

“ဒီခြေရာတွေကို တစ်ခြားဘယ်သူတွေ မြင်ခဲ့သေးလဲ” ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက မေးလိုက်ပါသည်။ သူ၏ တောက်ပသော မျက်လုံးများသည် အရောင်လက်နေပြီး သူက သူ၏ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ရှေ့သို့ ကုန်းလိုက်ပါသည်။

“တခြား ဘယ်သူမှ ခြေရာတွေကို မမြင်ခဲ့ကြပါဘူး” ဒေါက်တာမော်တီမာက ပြန်ဖြေလိုက်၏။ “အဲဒီညက မိုးအတော်ရွာခဲ့ပါတယ်။ မနက်ကျတော့ ခြေရာတွေက အကုန်ပျောက်သွားကုန်ခဲ့ပါပြီ။”

“ခြေရာတွေက ဘယ်လောက်ကြီးလဲ၊ သိုးထိန်းခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ ခြေရာထက် ပိုကြီးသလား။”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာဟုမ်း ပိုပြီးကြီးပါတယ်။ ဒီ
ခြေရာတွေက သာမန်ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ ခြေရာတွေ မဟုတ်
ပါဘူး”

“ဆာချားလ်ဟာ ဒီခွေးရဲ့အန္တရာယ်က ထွက်ပြေးခဲ့
တယ် လို့လဲ ခင်ဗျားပြောခဲ့သလားဘဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို
သိတာလဲ” ဟု ဟုမ်းက မေးလိုက်၏။

“မြေပြင်ကပြောနေပါတယ်” ဒေါက်တာမော်တီမားက
ပြောလိုက်သည်။ ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ
ဆာချားလ်ရဲ့ခြေရာတွေကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူ့ရဲ့
ခြေရာတွေက စိမ့်တောရဲ့အစွန်က လမ်းတစ်လျှောက်ကို သူ
လမ်းလျှောက်နေစဉ်မှာ သူ့ရဲ့ခြေရာတွေက အတော် နီးနီး
ကပ်ကပ် ရှိနေကြတယ်။ အဲဒီနောက် သူကရပ်လိုက်ပြီး
သစ်သားဂိတ်တံခါးနားမှာ စောင့်နေခဲ့တာပါ။ အဲဒီနောက်ပိုင်း
သူ့ရဲ့ခြေရာတွေက တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ကျုံ့ပြီး နက်လာတယ်။
သူစပြေးခဲ့တယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ သူက အိမ်ဘက်ကို
ပြေးလာခဲ့တာပါ။ စိမ့်တောထဲက တစ်ခုခုထွက်လာတယ်လို့
ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ သူ ဘတ်စကာဗျိုလ်ခွေးကြီးကို
တွေ့လိုက်ရတယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ” ဟုမ်းက ပြောလိုက်သည်။
“ဒါပေမယ့် ဆာချားလ်က ဒီသစ်သားဂိတ်တံခါးနားမှာ
စောင့်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူကဆေးပြင်းလိပ် သောက်
ခဲ့တယ်လေ” ဒေါက်တာမော်တီမားက ပြောပြလိုက်သည် ။
“ကျွန်တော် မြေပြင်ပေါ်မှာ အဖြူရောင်ဆေးပြင်းလိပ်ပြာတွေ
ကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်”

“ကောင်းတယ်ဗျို့” ဟု ဟုမ်းက ပြောလိုက်၏
“ကောင်းတယ်ဗျာ ခင်ဗျားဟာ စုံတောက်တစ်ယောက်ပဲဗျ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဒေါက်တာမော်တီမာက အပြုံး
ဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒါထက် ဆာချားလ်ကို အင်မတန်ကြီးတဲ့ခွေးကြီး
တစ်ကောင်က သတ်လိုက်တာလို့ ခင်ဗျားက ယုံကြည်တယ်
ပေါ့”

“သူ တစ်နေရာဆီကနေ ထွက်ပြေးခဲ့တယ်ဆိုတာကို
ကျွန်တော်သိတယ်” ဒေါက်တာမော်တီမားက ပြောလိုက်၏။
ကျွန်တော် ဒီဧရာမခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ ဒီထူးဆန်းတဲ့ခြေရာတွေကို
တွေ့ခဲ့ရတာကို ကျွန်တော်သိထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက
သူ၏နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ “ကျွန်တော် ဆာဟင်နရီ
ဘတ်စကာဗျိုလ်နဲ့ ဝါတာလူးဘူတာမှာ တစ်နာရီအတွင်း တွေ့ရ
မယ် ဆာဟင်နရီက ဆာချားရဲ့တူပါ။ သူက ကနေဒါကနေ
လာခဲ့တာပါ။ ဆာချားမှာက ကလေးမရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့
ဆာဟင်နရီက အခုဆို ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးရဲ့ပိုင်ရှင် ဖြစ်
ပါတယ်။ နောက်ပြီး အခုဆို ကျွန်တော့်မှာ ပြဿနာတစ်ခု
ရှိနေပါတယ်။”

“ခင်ဗျားရဲ့ပြဿနာက ဘာလဲ” ဟု ဟုမ်းက မေး
လိုက်ပါသည်။

“ဆာဟင်နရီမှာ အန္တရာယ် ရှိနေပြီလို့ ကျွန်တော်
ယုံကြည်နေမိပါတယ်” ဒေါက်တာမော်တီမားက ပြောပြလိုက်
၏။ “ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးဆီ သူ့ကိုခေါ်လာလို့ စိတ်ချ
ရပါ့မလား”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားမှဖြစ်မယ်” ရှားလော့ဟုမ်းက
ပြောလိုက်၏။ “ဒီနေ့ည လန်ဒန်မှာပဲနေပါ။ မနက်ဖြန်

မနက်မှာ ကျွန်တော့်ကို ထပ်ပြီးလာတွေ့ပါအုံး။ ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားနဲ့အတူ ဆာဟင်နရီကိုပါ ခေါ်လာပေးပါ”

“ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းလုပ်ပါ့မယ်”ဟု ဒေါက်တာ မော်တီမာက ပြောလိုက်၏။ သူက ထလိုက်ပါသည်။ “ကဲ ကျွန်တော် ဆာဟင်နရီကို ဝါတာလူးဘူတာမှာ တွေ့ဖို့သွားမှ ဖြစ်မယ်။ ကောင်းသောနေ့ပါ”

ဒေါက်တာမော်တီမား ထွက်သွားခဲ့သောအခါ ဟုမ်းက ကျွန်တော့်အား ပြောလိုက်ပါသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ပြဿနာတစ်ခုရှိနေပြီ ဝပ်ဆန် မေးစရာမေးခွန်း သုံးခွန်းရှိနေ တယ်ဗျ။ ပြစ်မှုက ဘာလဲ၊ ဘယ်သူကလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်လို လုပ်ခဲ့တာလဲ”

အခန်း (၄)

ဆာဟင်နရီဘာစကာဗီးလ်

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဒေါက်တာမော်တီမားသည် ဆာဟင်နရီဘာစကာဗီးလ်အား ဘိတ်ကာလမ်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။ ဆာဟင်နရီသည် အသက်သုံးဆယ်ခန့် ရှိပေသည်။ သူသည် အရပ်မရှည်ပေ။ သို့သော် သူသည် ပခုံးကျယ်ကျယ်နှင့် တောင့်တင်းသန်မာပေသည်။ သူသည် လက်ရှေ့သမားတစ်ယောက်ပုံ ပေါက်ပေသည်။

“ကျန်းမာပါစ မစ္စတာဟုမ်း” ဟု ဆာဟင်နရီက ပြောလိုက်၏။ “ကျွန်တော် လန်ဒန်ကို မနေ့က ရောက်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စနှစ်ခု ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ကျေးဇူးပြုပြီးထိုင်ပါ ဆာဟင်နရီ” ဟု ဟုမ်းက ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါအုံး”

“ကျွန်တော် နောင်အမ်ဘာလင်းဟိုတယ်မှာ တည်းနေတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှမသိပါဘူး။” ဆာဟင်နရီက

ပြောပြပါသည်။ “ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်စာတစ်စောင် လက်ခံရရှိ ခဲ့ပါတယ်။ စာကဒီမှာပါ။ ခင်ဗျားမြင်ပါတယ်။ စာလုံးတွေကို သတင်းစာကနေ ဖြတ်ထုတ်ထားတာပါ။ “စိမ့်တော” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကလွဲရင်ပေါ့”

သင့်အတွက် အန္တရာယ်ရှိသည်
စိမ့်တောမှ ဝေးဝေးနေပါ။

ဒီစာလုံးတွေက ‘သည်တိုင်းသတင်းစာက’ ဖြတ် ထားတာပဲ” ဟု ဟုမ်းကပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာကို ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ” ဟု ဆာဟင်နရီက မေး လိုက်၏။

“ကျွန်တော်တော့ မသိသေးဘူး” ဟု ဟုမ်းက ပြော လိုက်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စနှစ်ခု ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ် လို့ ခင်ဗျားပြောခဲ့ပါတယ်။ တခြားထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ကကော”

“ကျွန်တော် ဖိနပ်တစ်ဖက် ပျောက်ခဲ့တာပါ” ဆာဟင် နရီက ပြောပြလိုက်၏။ “တစ်ယောက်ယောက်က ဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော့်ဖိနပ်ကို ခိုးသွားခဲ့ပါတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ဟုတ်လား” ဟုမ်းက မေးလိုက်ပါသည်။ “တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ဖက်ထဲကိုပဲ ခိုးယူသွားခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်” ဆာဟင်နရီက ပြန်ဖြေလိုက်၏။
“ဖိနပ်တွေက အသစ်တွေပါ။ မနေ့ကမှ အဲဒါတွေကို ဝယ်လာ
ခဲ့တာ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်ဒါတွေကို မစီးဘူးသေးဘူး။
ဒါပေမဲ့ ဘာပြုလို့ တစ်ဖက်ထဲကိုပဲ ယူသွားရတာလဲ”

“ဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပဲဗျို့” ဟုမ်းက ပြော
လိုက်ပါသည်။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ဟိုတယ်ကို လိုက်
လည်ချင်တယ် ကျွန်တော် အဖြေကို တွေ့ကောင်း တွေ့နိုင်ပါ
မယ်။”

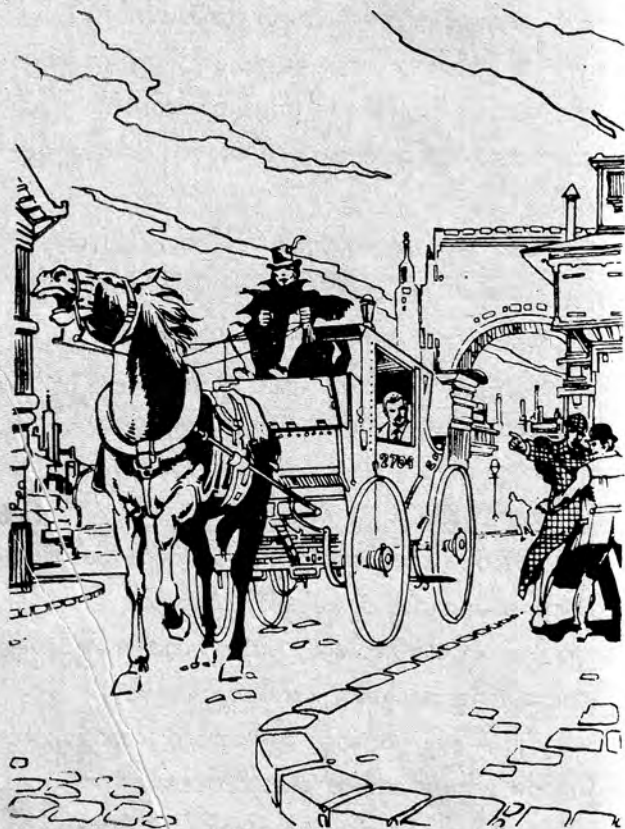
ဒါဆို နေ့လည်စာအတွက် ကျွန်တော်တို့နဲ့ ကျေးဇူး
ပြုပြီး လာဆုံပါလား” ဆာဟင်နရီက ပြောလိုက်ပါသည်။
“အခု ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာ တခြား
အလုပ်ကိစ္စတချို့ ရှိနေလို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့နေ့လည်စာ စားဖို့
နောအမ်ဘာလင်းဟိုတယ်မှာ နှစ်နာရီမှာ ဆုံကြမလား”

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်နာရီမှာရောက်မယ်” ဟု ဟုမ်းက
ပြောလိုက်ပါသည်။

ဆာဟင်နရီ ဘတ်စကာဗျိုလ်နှင့် ဒေါက်တာမော်တီမား
တို့သည် အိမ်မှထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပြီး ဘိတ်ကာလမ်းအတိုင်း
လျှောက်သွားကြ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းက သူ၏စာကြည့်ခန်း
ပြုတင်းပေါက်မှ သူတို့အား စောင့်ကြည့်နေခဲ့၏။

“မြန်မြန်ဗျို့ ဝပ်ဆန် ကျွန်တော်တို့ သူတို့နောက်
လိုက်ကြမယ်” ဟု ဟုမ်းက ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်က ဦးထုပ်ဆောင်းလိုက်ပြီး လမ်းအတွင်းသို့
ဟုမ်းနောက်မှလိုက်သွားခဲ့၏။ “ဘာပြုလို့ ကျုပ်တို့ သူတို့
နောက်က လိုက်နေရတာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က အံ့အားသင့်နေရင်း
မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဝပ်ဆန်ရေ တခြားတစ်ယောက် ကလဲ သူတို့နောက် လိုက်နေလို့ပဲဗျ။” ဟု ဟုမ်းက ပြောလိုက်ပါသည်။ “ကြည့်လိုက် ဒီလူက ဟိုက အငှား မြင်းရထား ထဲမှာ”

ကျွန်ုပ်က ဟုမ်း ညွှန်ပြသောနေရာကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မြင်းတစ်ကောင်ဆွဲသော မြင်းရထားတစ်စီးသည် လမ်းအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းသွားနေပါသည်။ ပါးသိုင်းမွှေးမည်းမည်းနှင့် လူတစ်ယောက်က ရထားအတွင်း ထိုင်နေ၏။ သူက ဆာဟင်နရီနှင့် ဒေါက်တာမော်တီမားတို့ အောက်စဖို့ဒ်လမ်းဘက်သို့ လျှောက်သွားနေစဉ်တွင် သူတို့အား စောင့်ကြည့်နေပေသည်။

ဟုမ်းက လက်ညှိုးထိုးပြနေစဉ်မှာပင် ပါးသိုင်းမွှေးမည်းမည်းနှင့်လူက လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူက ကျွန်ုပ်တို့အား မြင်သွားခဲ့ပေရာ ရထားမောင်းသမားအား “မောင်း မြန်မြန် မောင်း” ဟု အော်ပြောလိုက်၏။ မြင်းရထား မောင်းသူက မြင်းအား ကြိမ်ဖြင့်ရိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် ရထားသည် လမ်းထောင့်တစ်ခုအားပတ်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏။

“ကျွန်တော်တို့ မေးခွန်းတွေထဲက တစ်ခုရဲ့အဖြေကို ကျွန်တော်တို့ရပြီလို့ ထင်ပါတယ်” ဟုမ်းက ပြောပြပါသည်။ “ပါးသိုင်းမွှေးမည်းမည်းနဲ့ ဒီလူက နော်သ်အမ်ဘာလင် ဟိုတယ်ကို ဆာဟင်နရီက နောက်ကလိုက်ခဲ့တာပဲ။ သူက စာပို့ခဲ့တဲ့ လူပဲဗျ”

အခန်း (၅)

အခိုးခံရသော ဖိနပ်တစ်ဖက်

နှစ်နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်အလိုတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် နောင်အမ်ဘားလင်း ဟိုတယ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ဆာဟင်နရီဘတ်စကာဗျိုလ်သည် ဟိုတယ်မန်နေဂျာနှင့် စကားပြောနေပါသည်။

“ရက်နှစ်ရက်တည်းမှာ ဖိနပ် နှစ်ဖက်တောင်ပဲ” ဆာဟင်နရီက ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်၏။ “ကျွန်တော့် အခန်းက ဖိနပ်နှစ်ဖက်ပျောက်သွားတယ် အသစ်တစ်ဖက်နဲ့ အဟောင်းတစ်ဖက်”

“ကျွန်တော်တို့ နေရာတိုင်းမှာ ရှာလိုက်ပါ့မယ်ခင်ဗျာ” မန်နေဂျာက ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လူကြီးမင်းရဲ့ အခိုးခံရတဲ့ ဖိနပ်တွေကို ရှာတွေ့မှာပါ”

ဆာဟင်နရီသည် ထမင်းစားနေစဉ်တွင် နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ သူသည် သူ၏အခိုးခံရသော ဖိနပ်များနှင့်ပက်သက်၍ ဒေါပွနေပေသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုပြောပါဦး- မစ္စတာဟုမ်း” ဒေါက်တာ
မော်တီမာက ပြောလိုက်၏။ “ဆာဟင်နရီအဖို့ ဘတ်စကာဗျိုလ်
အိမ်ကြီးကိုသွားဘို့ စိတ်ချရပါ့မလား”

“ဒါက လန်ဒန်မှာနေနေတာထက် ပိုပြီးစိတ်ချရပါ
တယ်” ဟုမ်းက ပြောပြလိုက်ပါသည်။ “ဒီမနက်က လူ
တစ်ယောက် ခင်ဗျားတို့နောက်က လိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား
သိရဲ့လား”

“ကျွန်တော်တို့နောက် လိုက်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”
ဒေါက်တာမော်တီမာက အံ့အားသင့်ပြီး မေးလိုက်ပါသည်။
“ဘယ်သူ ကျွန်တော်တို့နောက်က လိုက်ခဲ့တာလဲ”

“ပါးသိုင်းမွေးမည်းမည်းထူထူနဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”
ဟုမ်းက ပြောလိုက်၏။ “ခင်ဗျား ပါးသိုင်းမွေးမည်းမည်းနဲ့
လူတစ်ယောက်ကို သိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်သိတယ်” ဒေါက်တာမော်တီမာက
ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးက အစေခံ
တစ်ယောက်မှာ ပါးသိုင်းမွေးမဲမဲထူထူရှိတယ်။ သူ့နာမည်က
ဘာရီမိုးတဲ့၊ သူ့ဘာပြုလို့ ကျွန်တော်တို့နောက်က လိုက်ခဲ့တယ်
ဆိုတာကို ကျွန်တော်တော့ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆာဟင်နရီမှာ အန္တရာယ် ရှိနေတယ်ဆိုတာ
တော့ သေချာနေတယ်။ ဆာဟင်နရီ လန်ဒန်မှာနေရင် ပိုပြီး
ကောင်းမယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ခင်ဗျားမှားနေပြီ” ဟုမ်းက ပြောပြ
လိုက်ပါသည်။ “လန်ဒန်မှာက လူတွေ သန်းနဲ့ချီပြီး ရှိနေ
တယ် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သူတို့အားလုံးကို စောင့်ကြည့်
မနေနိုင်ဘူး။ ဒတ်မူးမှာက ဒီလောက်လူများများ မရှိဘူးဗျာ

လူစိမ်း တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သူ့ကို လူတိုင်းက သတိပြုမိမှာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ လူစိမ်းမဟုတ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ” ဟု ဒေါက်တာမော်တီမားက ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်” ဟုမ်းက ပြောပါသည်။ “ဒါက ဆာဟင်နရီကို ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း မနေသင့်တဲ့အကြောင်းပဲ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က လန်ဒန်မှာ အလုပ်များနေဦးမှာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ဒေါက်တာဝပ်ဆန်က ဒတ်မူးအာကို ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ လိုက်ပါလိမ့်မယ်”

“အိုး သိပ်ဟုတ်တာပေါ့” ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပါသည်။ “ကျွန်တော် ဒတ်မူးအာကို တကယ်သွားမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာဝပ်ဆန်” ဆာဟင်နရီက ပြောလိုက်၏။ “ခင်ဗျားကို ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးမှာ ကောင်းကောင်း ကြိုဆိုပါမယ်”

“ကောင်းတယ်ဗျို့” ဟုမ်းက ပြောလိုက်၏။ “ကဲ ဆာဟင်နရီ အခိုးခံရတဲ့ ဖိနပ်တစ်ဖက်အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါအုံး”

“ဒါက ဖိနပ်အဟောင်းတစ်ရုံရဲ့ တစ်ဖက်ပါ” ဟု ဆာဟင်နရီက ပြောပြလိုက်၏။

“တယ်ထူးဆန်းပါလား” ဟုမ်းက ပြောလိုက်ပါသည်။ “နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါအုံး ဆာဟင်နရီ တကယ်လို့ ခင်ဗျား သေသွားရင် ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူဖြစ်လာမလဲ”

“ကျွန်တော်မသိဘူး” ဆာဟင်နရီက ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဆာချားလ်မှာက ညီနစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ ကနေဒါကိုထွက်သွားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ရော်ဂျာလို့ခေါ်တဲ့ ညီငယ်တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရော်ဂျာက အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ဘူး။ နောက်ပြီး သူက တောင်အမေရိကမှာ သေသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အသက်ထင်ရှားဆွေမျိုး တစ်ယောက်မှမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒီနေ့သေသွားရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ငွေတွေအားလုံးကို ဘယ်သူရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး”

“နောက်ပြီး ကျွန်တော်မေးပါရစေ၊ ခင်ဗျားမှာ ငွေဘယ်လောက်များများရှိနေလဲ”

“အတိအကျပဲ မစွတာဟုမ်းရေ” ဆာချားလ်က ကျွန်တော့်ကို ပေါင်ငွေတစ်သန်းလောက်ရှိတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ချန်ထားခဲ့တယ်ဗျာ” ဟု ဆာဟင်နရီက ပြောလိုက်၏။

“လူအတော်များများဟာ ပေါင်တစ်သန်းအတွက် သူတို့အချစ်ဆုံး မိတ်ဆွေကိုတောင် သတ်ကြမှာပဲဗျ” ဟု ဟုမ်းက ပြောလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၆)

ဘတ်စကာဗျိုလ်ဟောလ်

စနေနေ့မနက်တွင် ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ပက်ဒင်တန်ဘူတာရုံသို့ လိုက်လာပါသည်။

“ဒါက အန္တရာယ်များတဲ့အလုပ်ပဲ၊ ဝပ်ဆန်” သူက ပြော၏။ “ဆာဟင်နရီနဲ့ နီးနီးမှာသာ နေပေတော့ သူ့ကို ညဘက်မှာ စိမ့်တောထဲ တစ်ယောက်ထဲ လမ်းမလျှောက်စေနဲ့ ဗျို့။”

“စိတ်မပူပါနဲ့ဟုမ်း” ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပါသည်။ “ကျွန်တော် ကျွန်တော်ရဲ့စစ်တပ်သုံး ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် ယူလာခဲ့ပါတယ်”

“ကောင်းတယ်ဗျို့” ဟုမ်းကပြောလိုက်၏။ “ကျွန်တော့် ဆီ နေ့တိုင်းစာရေးပါ။ ခင်ဗျား မြင်ရ ကြားရတာတွေ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ။ အချက်အလက် အားလုံးကို ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ။ အရာအားလုံးကိုပေါ့”

ကျွန်ုပ်က ရှားလော့ဟုမ်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ဆာ ဟင်နရီဘတ်စကာဗျိုလ် ဒေါက်တာမော်တီမားတို့နှင့်အတူ

ဘူတာရုံတွင် ဆုံမိကြ၏။ ဒေပွန်သို့သွားရာ မီးရထားခရီးသည် သုံးနာရီ ကြာပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြတင်းပေါက်များမှ စိမ်းစိုနေသော ကျေးလက်ဒေသကို ကြည့်ရှုနေမိကြ၏။ အဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒတ်မူးအာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက်တွင် ကျေးလက်အရပ်သည် စိမ်းစိုနေရာမှ မီးခိုးရောင်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျိုးပဲ့နေသော အမည်းရောင် ကျောက်တောင်များကို တွေ့မြင်ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂရင်ပင်ကျေးရွာရှိ ဘူတာရုံ တစ်ခုတွင် ရထားမှဆင်းခဲ့ကြ၏။ မြင်းရထားမောင်းသမား တစ်ဦးက မြင်းရထားတစ်စီးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်ရန် စောင့်နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျဉ်းမြောင်းသော ရွာလမ်းအတိုင်း မောင်းလာနေစဉ် ကျွန်ုပ်သည် မြင်းစီးလာသော စစ်သားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုစစ်သားသည် သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်ဆောင်ထားပြီး လမ်းအား စောင့်ကြည့်နေပါသည်။

ကျွန်ုပ်က ရထားမောင်းသူအား ပြောလိုက်၏ “ဒီစစ်သား ဘာပြုလို့လမ်းကို စောင့်နေရတာလဲ။ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ” ရထားမောင်းသမားက ပြန်ပြောလိုက်၏။ “ဒတ်မူးအာ အကျဉ်းထောင်က အကျဉ်းသား တစ်ယောက် လွတ်သွားခဲ့လို့ပါ။ သူဟာ အလွန်အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့နာမည်က ဆယ်လ်ဒန်တဲ့ သူက အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ လူသတ်သမား တစ်ယောက်ပါ”

ကျွန်ုပ်က ရှင်းနေသော စိမ့်တောအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ အေးမြသောလေက တိုက်ခတ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်အား

တုန်သွားအောင် အေးသွားစေပါသည်။ ဟုမ်းက ဆာဟင်နရီ ဘတ်စကာဗျိုလ်အား တစ်စုံတစ်ယောက်က သတ်ချင်နေသည် ဟု ယုံကြည်နေပါသည်။ ယခုမူ တခြား လူသတ်သမားတစ်ဦး က စိမ့်တောတွင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပေသည်။ ဤအထီးတည်း ဖြစ်နေသော အရပ်သည် အလွန်အန္တရာယ် များလှသည်ဟု ကျွန်ုပ် တွေးတောမိလာ၏။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့်လည်း လန်ဒန်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ချင်စိတ် ပေါက်နေမိပေသည်။

ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီး၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် သစ်ပင် များ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေ၏။ ယင်းမှာ ရဲတိုက်ကြီး တစ်ခုနှင့် တူနေပေသည်။ ၎င်းသည် စိမ့်တောမြေပေါ်တွင် ထီးထီးကြီး ရှိနေပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီး၏ အပြင် ဘက်တွင် ရပ်လိုက်ကြ၏။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို ဒီမှာ ထားခဲ့မှ ဖြစ်မယ်” ဒေါက်တာမော်တီမားက ပြောလိုက်၏။ “ကျွန်တော့်မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ တော်တော်များများ ရှိနေ လို့ပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ဇနီးက ကျွန်တော့်ကိုအိမ်က စောင့်နေလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျား မကြာခင်မှာ ညစာ လာစားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်” ဟု ဆာဟင်နရီက ပြော လိုက်၏။

“ကျွန်တော်လာပါမယ်” ဒေါက်တာမော်တီမားက ပြော လိုက်ပါသည်။ “နောက် တကယ်လို့ ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကို လိုအပ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အချိန်မရွေး အခေါ် လွှတ်လိုက် ပေ၊ နေ့ဖြစ်ဖြစ် ညဖြစ်ဖြစ်ပါ” ထို့နောက် ဒေါက်တာမော်တီမား သည် မြင်းရထားဖြင့် မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။

ပါးသိုင်းမွေး မည်းမည်းထူထူ ဖြူရော်ရော်မျက်နှာနှင့် လူတစ်ယောက် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပါသည်။ သူက ဆာဟင်နရီ အား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးက ကြိုဆိုပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်က ဘာရီမိုးပါ ကျွန်တော်ဒီမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အစေခံတစ်ယောက် လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ ကျွန်တော် ဆရာအတွက် အိမ်ကို ပြင်ဆင်ထားပေးပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော် အိမ်ကို လှည့်ပြရမလား။”

“ဟုတ်ပြီ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြပေးပါ ဘာရီမိုး” ဆာဟင်နရီ က ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဒါက ဒေါက်တာဝပ်ဆန်ပါ။ သူက ကျွန်တော်ရဲ့ ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ ရက်အနည်းငယ်လောက် နေလိမ့်မယ်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဆရာ” ဟု ဘာရီမိုးက ပြော လိုက်သည်။ သူက ကျွန်ုပ်တို့၏ သေတ္တာများအား အိမ်အတွင်း သို့ ယူသွားခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်က ဘာရီမိုးအား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက် ပါသည်။ သူသည် လန်ဒန်တွင် ဆာဟင်နရီနောက်မှ လိုက်ခဲ့ သော ပါးသိုင်းမွေးမည်းမည်းနှင့်လူပင် ဖြစ်လေသလား။ ကျွန်ုပ် သေသေချာချာ မပြောနိုင်ပေ။

မစ္စတာနှင့်မစ္စစ်ဘာရီမိုးတို့သည် အိမ်အား ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက် ထားခဲ့ကြပေသည်။ အရာအားလုံးသည် သူ့နေရာ နှင့်သူ နေရာတကျ ရှိနေကြ၏။ သို့သော် ထိုအိမ်ကြီးသည် အေးစိမ့်နေပြီး အထီးတည်းရှိနေသော နေရာတစ်ခုပင် ဤ နေရာတွင် ပြဿနာရှိနေပေပြီ။

ထိုညက ကျွန်ုပ်သည် ရဟားလော့ဟုမ်းထံ စာတစ်စောင်
 ရေးခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်က သူ့အား ကျွန်ုပ်မြင်သမျှ ကြားသမျှ
 အရာအားလုံးအား ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ် စာရေးသား
 နေစဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရပေသည်။ ငို
 နေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏အသံပင် ဤအိမ်ထဲတွင်
 တစ်ဦးတည်းသောမိန်းမမှာ မစွစ်ဘာရီမိုးဖြစ်ပေသည်။ သူမ
 အဘယ်ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲနေရသည်ကို ကျွန်ုပ် စဉ်းစား
 တွေးတောကြည့်နေမိပေသည်။

အခန်း(၇)

မဲရီပစ်အိမ်၏ စတက်ပဲလ်တန်မိသားစု

နောက်တစ်နေ့မနက် နံနက်စာ စားသောက် နေစဉ် တွင် ကျွန်ုပ်က ဆာဟင်နရီအား မေးလိုက်ပါသည်။ “လွန်ခဲ့တဲ့ ညက မိန်းမတစ်ယောက်ငိုသံကို ခင်ဗျားကြားခဲ့လား။”

“ကျွန်တော် ငိုသံလို အသံတစ်သံတော့ ကြားခဲ့ ပါတယ်” ဆာဟင်နရီက ပြောလိုက်သည်။ “ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် က ဒါဟာ စိမ့်တောထဲက လေတိုးသံလို့ ထင်ခဲ့တယ်။”

ဆာဟင်နရီတွင် ဖတ်စရာ စာရွက်စာတမ်း အမြောက် အမြား ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်က စားပွဲတွင်ထိုင်နေသော သူ့အား ထားခဲ့ပြီး စိမ့်မြေပေါ်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော စိမ့်မြေ ကိုဖြတ်၍ နှစ်မိုင်သုံးမိုင်ခန့် လျှောက်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏နောက်မှ အသံတစ်သံက “ဒေါက်တာဝပ်ဆန်” ဟု ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်က လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ် က ၎င်းကို ဒေါက်တာမော်တီမားဟု ထင်လိုက်မိပါသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လျှောက်လာနေသော လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကျွန်တော့်နာမည်က စတက်ပဲလ်တန်ပါ ” ထိုသူက ပြောပါသည်။ “နေကောင်းပါစ ဒေါက်တာဝပ်ဆန် ကျွန်တော် ဒီမနက် ဒေါက်တာမော်တီမားကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ နောက် သူက ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားနာမည် ပြောပြခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအကြောင်း ကြားဖူးပြီးသားပါ။ ခင်ဗျားက ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ စုံထောက်ကြီးရှားလော့ဟုမ်းရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်ဘူးလားဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မစ္စတာစတက်ပဲလ်တန်၊ ကျွန်တော်ပါပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပါသည်။

“နောက်ပြီး- မစ္စတာဟုမ်းလည်းပဲ ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်ကြီးမှာ တည်းနေသလား” စတက်ပဲလ်တန်က မေးလိုက်၏။ “သူက ဒတ်မူးအာကို စိတ်ဝင်စားနေသလား”

“မစ္စတာဟုမ်းက လန်ဒန်မှာပါ” ကျွန်ုပ်က ပြောပြလိုက်ပါသည်။ “သူက သိပ်အလုပ်များတဲ့လူဗျ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ” စတက်ပဲလ်တန်က ပြောလိုက်၏။ “ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်အိမ်ကို လိုက်ကြည့်ပါအုံး။ အိမ်က ဒီနေရာနဲ့နီးနီးလေးပါ။ ကျွန်တော့်ညီမနဲ့အတူ နေပါတယ်”

စတက်ပဲလ်တန်က ကျွန်ုပ်အား စိမ့်မြေ၏ ကျယ်ပြန့်သောအပိုင်းကို ဖြတ်သွားသော လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ပတ်ပတ်လည်ရှိ မြေပြင်သည် ထူးဆန်းပြီး အစိမ်းရောင်ရှိနေပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ညှို့မှိုင်းနေသော ကျောက်တောင်တစ်ခုဆီသို့ တည်ပြီးလျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

“ကောင်းကောင်း သတိရှိပါ ဒေါက်တာဝပ်ဆန်”
စတက်ပဲလ်တန်က ပြောလိုက်၏။ “လမ်းပေါ်ကပဲ လျှောက်ပါ။
ကျွန်တော်တို့ ဂရိတ်ဂရင်းပင် နွံတောထဲ ရောက်နေပါတယ်။
မြက်တွေရဲ့အောက်မှာ ရွံ့ပျော့နွံအိုင်ရှိနေပါတယ်။ တကယ်လို့
ခင်ဗျား လဲကျသွားခဲ့ရင် ခင်ဗျားဘယ်တော့မှ ပြန်ထွက်
လာနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောပြထားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲဗျာ”
ကျွန်ပံက ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ဘာပြုလို့
ဒီမှာနေရတာလဲ။ ဒီနေရာက အန္တရာယ်ရှိပြီ အထီးတည်း
ဖြစ်နေတဲ့ နေရာတစ်ခုပဲ”

“ကျွန်တော်က သဘာဝတ္တပညာရှင် တစ်ယောက်ပါ။
ကျွန်တော်က သဘာဝရဲ့ဓမ္မတာသဘောကို လေ့လာဆည်းပူး
ပါတယ်” စတက်ပဲလ်တန်က ပြောပြပါသည်။ ဒီဂရိတ်
ဂရင်းပင် နွံတောမှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ပန်းတွေနဲ့
ငှက်တွေ အတော်များများရှိနေပါတယ်။ နောက် ဒတ်မူအာ
မှာ တွေ့နေကျမဟုတ်တဲ့ တိရိစ္ဆာန်တချို့ ရှိနေပါတယ်။

ထိုအခိုက်တွင် ကျွန်ပံတို့သည် ထူးဆန်းသော အသံ
တစ်သံကို ကြားလိုက်ကြရ၏။ ယင်းအသံမှာ အသံလေးကြီး
ဖြင့် အူလိုက်သော အသံဖြစ်၏။ ဧရာမခွေးကြီးတစ်ကောင်၏
အသံပင်၊ ၎င်းအသံမှာ အတန်ဝေးဝေးမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

“စတက်ပဲလ်တန် ဒါခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ အသံလား”
ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒါက လေတိုက်တဲ့အသံ သက်သက်ပါ” စတက်ပဲလ်
တန်က ပြောပါသည်။ “လေက ကျောက်တုံးတွေကို ဖြတ်တိုက်

ပြီး ထူးဆန်းတဲ့အသံတွေ ထွက်ပေါ်လာစေတာပါဗျာ။ ကျွန်တော့်အိမ်က ဒီမှာပါပဲ၊ စိမ့်မြေပေါ်က မဲရိပစ်အိမ်ကြီးပေါ့” သူက ရှည်ရှည်၊ နိမ့်နိမ့်လယ်တောအိမ်အား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ကုန်းအနီးရှိ ယင်းအိမ်အား မြင်ကြရ၏။ “ကျွန်တော်ရဲ့ညီမက ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့ဖို့ လာနေပြီ”

မစ္စစတက်ပဲလ်တန်သည် အလွန် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမသည် လှပသော အနက်ရောင် မျက်လုံးများရှိပြီး အရပ်ရှည်ပြီး ကိုယ်လုံးသွယ်ပါသည်။ သူမသည် သူမ၏အစ်ကိုနှင့် အလွန်ခြားနားပုံပေါက်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိပေသည်။ သူမတွင် အနက်ရောင်ဆံပင်ရှိပါသည်။ သို့သော် သူမ၏အစ်ကိုတွင် ပြောင်းဖူးမွှေးရောင် ဆံပင်ရှိ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် အသက်သုံးဆယ်ခန့် ရှိပေသည်။ စတက်ပဲလ်တန်သည် အနည်းငယ်ပို၍ အသက်ကြီးပုံ ပေါက်ပါသည်။ သူသည် ပိန်ပိန်သေးသေး မျက်နှာခပ်ရှည်ရှည်ဖြင့် မုတ်ဆိတ်ကျင်ဆွယ် ကောင်းစွာ ရိတ်ပယ်ထားသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

“ကျန်းမာပါစ မစ္စစတက်ပဲလ်တန်” ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပါသည်။ “ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို ဂရိတ်ဂရင်းပင် နွံတောနဲ့ တွေ့နေမြင်နေကျမဟုတ်တဲ့ ပန်းပင်တွေနဲ့ ငှက်တွေအကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။” “ခုနကတုန်းက ခင်ဗျား ထူးဆန်းတဲ့အသံတစ်သံ ကြားမိသေးလား၊ လေက မကြာခဏ ဒီအသံမျိုး ထွက်စေတတ်သလား။”

“ကျွန်မ ဘာမှမကြားမိပါဘူး” မစ္စစတက်ပဲလ်တန် က ခပ်မြန်မြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ သူမက သူမ၏အစ်ကိုအား

ကြည့်လိုက်၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သည် သူမ၏ မျက်လုံးများ အတွင်းတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေမှုကို တွေ့လိုက်ရပါ သည်။

သူမ၏အစ်ကိုက သူမအား ဒေါသဖြင့် ကြည့်လိုက် ပါသည်။ “ဒေါက်တာဝပ်ဆန်ကို ငါတို့အိမ်ကို လိုက်ပြကြ ရအောင်” ဟု သူကပြောလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က ခဏသာ နေခဲ့ပါသည်။ စတက်ပဲလ်တန်က ကျွန်ုပ်အား သူစုဆောင်းထားသော ပန်းများနှင့် လိပ်ပြာများ အား ပြသပါသည်။

“ကျွန်တော် ဒီနေ့မွန်းလွဲပိုင်းမှာ ဆာဟင်နရီဆီ လာ လည်ဖို့ ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးကို လာခဲ့ပါမယ်” စတက် ပဲလ်တန်က ပြောပါသည်။ “ခင်ဗျား သူ့ကိုပြောပြမလား”

“ပြောရမှာပေါ့” ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောလိုက်ပါ၏။ “ကဲ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ် ကို ပြန်မှဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော် မကြာခင် ခင်ဗျားနဲ့ပြန်တွေ့ဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“လမ်းပေါ်ကပဲ လျှောက်နော်” စတက်ပဲလ်တန်က ပြောလိုက်၏။ “ဂရိတ်ဂရင်းပင်နွံတော့ကို အမှတ်ရပါဗျာ။ လူအတော်များများ အဲဒီအထဲမှာ သေခဲ့ကြပြီးပြီဗျ” မစ္စ စတက်ပဲလ်တန်က ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အပြင်သို့ လျှောက်လိုက်ခဲ့ ၏။ သူမက ခပ်မြန်မြန် အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “ဒေါက်တာဝပ်ဆန် ကျွန်မရှင်ကို ရှင်ကြားခဲ့ရတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အသံအကြောင်း ပြောပြချင်လို့ပါ။ ဒီကလူတွေက ဒီအသံက ဘတ်စကာဗျိုလ်ခွေးကြီးရဲ့ အသံလို့ပြောကြပါတယ်။ ဒီခွေးကြီး က ဆာချားလ်ကိုသတ်ခဲ့ပြီး အခုဆာဟင်နရီကို သတ်လိမ့်

မယ်လို့ သူတို့ကပြောနေကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရှင့်ကို ပြောခဲ့တာကို ကျွန်မအစ်ကိုကို ကျေးဇူးပြုပြီး မပြောလိုက်ပါနဲ့။ ကဲ လန်ဒန်ကိုသာပြန်ပါတော့။ ဒီနေ့ပဲ ပြန်ပါရှင်”

သူမက အိမ်အတွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူမပြောခဲ့သော အကြောင်းများကို စဉ်းစားရင်း လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ပြေးပြေး လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၈)

ဒေါက်တာဝပ်ဆန်၏ ပထမသတင်းပေးပို့ချက်

ဘတ်စကာဗျိုလ်ဟောလ်

ဒတ်မူးအာ

၁၃ရက်၊ အောက်တိုဘာ ၁၈၈၉

မိတ်ဆွေကြီးဟုမ်း

ကျွန်တော် ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးနဲ့ အဲဒီအိမ်မှာ နေကြတဲ့ လူတွေအကြောင်း ခင်ဗျားကိုပြောပြတာပါ။ ယခုဆိုရင် ကျွန်တော်မှာ ခင်ဗျားကိုပြောပြဖို့ အချက်အလက်တွေပိုပြီး ရှိနေပါပြီ။ ပထမဆုံး ဒီဒေသရဲ့ မြေပုံတစ်ပုံကို ကျွန်တော် ဆွဲပြပါ့မယ်။ ဒီမြေပုံကကျွန်တော်ပြောပြမဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ခင်ဗျားသဘောပေါက်အောင် အထောက်အကူ ဖြစ်စေပါ လိမ့်မယ်။

ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးက ဂရင်းပင်ရွာရဲ့ အနောက် တောင်ဘက် နှစ်မိုင်အကွာမှာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် စာ ထည့်ဖို့ အဲဒီရွာကို အရောက်သွားရပါတယ်။

အိမ်ကြီးရဲ့ပတ်ပတ်လည်မှာ သစ်ပင်တွေ ရှိနေပါတယ်။
နောက်ပြီး ဥယျာဉ်အတွင်းမှာရှိနေတဲ့ နွေရာသီစံအိမ်ဘက်ကို
သွားတဲ့ ရိပ်သာလမ်းကလေးလည်း ရှိနေပါတယ်။ ဆာချားလ်
ဘတ်စကာဗျိုလ်ဟာ အဲဒီ နွေရာသီစံအိမ်အနားမှာ သေဆုံး
ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် မြေပုံပေါ်မှာ ဂိတ်တံခါးနေရာကို အမှတ်
ပြထားပါတယ်။ အဲဒီနေရာဟာ ဆာချားလ် မတ်တပ်ရပ်ပြီး
ဆေးပြင်းလိပ်သောက်ခဲ့တဲ့နေရာပါ။ ဂိတ်ဝင်ပေါက်က စိမ့်မြေ
ဘက်ကို လှည့်ထားပါတယ်။

အိမ်နီးနားချင်းတွေအကြောင်း ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို
ပြောပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒေါက်တာမော်တီမားက ဂရင်းပင်ရွာနဲ့
ကူးဘီးတရေစီ အကြားလမ်း တစ်ဝက်လောက်အကွာမှာ နေပါ
တယ်။

ကျွန်တော်က စတက်ပဲလ်တန်မောင်နှမနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီး
ပါပြီ။ သူတို့အိမ်က ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကနေ သုံးမိုင်လောက်
အကွာမှာ ရှိပါတယ်။ သူတို့ရဲ့အိမ်က ဟိုက်တိုတောင်ကုန်းရဲ့
အခြားတစ်ဖက်မှာပါ။

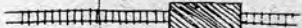
ကျွန်တော်မတွေ့ရသေးတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိပါသေး
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာမော်တီမားက ကျွန်တော့်ကို သူ
အကြောင်း ပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူ့နာမည်က မစ္စတာ
ဖရန့်ကလင်းဖြစ်ပြီး သူက လက်ဖက်ဟော စံအိမ်ကြီးမှာ
နေပါတယ်။ သူ့မှာက အဝေးကြည့် မှန်ပြောင်းတစ်လက်
ရှိနေပါတယ်။ နောက်ပြီး သူက နက္ခတ်ဗေဒပညာမှာ စိတ်ဝင်စား
သူဖြစ်ပါတယ်။ သူက သူ့ရဲ့မှန်ပြောင်းကို ကြယ်တွေကို
ကြည့်ဖို့ အသုံးပြုတာပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့ရက်အနည်းငယ်အတွင်း သူက ကြယ်တွေကို
မကြည့်တော့ပါဘူး။ သူက စိမ့်မြေတောပေါ်ကိုပဲ ကြည့်နေ

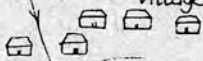

Baskerville Hall
and part of
Dartmoor

Grimpen Station

Grimpen
Village

soldier
standing
here

The Moor

Baskerville Hall

gate →

The Moor

Dr Mortimer's
House

Paths across the moor

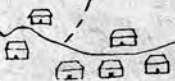
The Great Grimpen Mire

High Tor

High Tor
Farm

Merripit House

Lyster Hall →

Coombe Tracey

ခဲ့တာပါ သူက စိမ့်မြေကိုစောင့်ကြည့်နေတာပါ။ ဘာကြောင့်
လဲဆိုတော့ လူသတ်သမားဆယ်လ်ဒန်ကို ရဲက ဖမ်းမမိသေးခဲ့လို
ပါပဲ။ မစ္စတာဖရန့်ကလင်းက စိမ့်မြေပေါ်မှာ လူစိမ်း သူစိမ်း
တွေကို ရှာကြည့်နေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့
ဆယ်လ်ဒန်ဟာ စိမ့်မြေထဲမှာ ရှိနေတယ်လို့ မထင်ပါဘူး။
အဲဒီမှာက အစားအစာက မရှိ၊ နောက်ပြီး ရာသီဥတုကလည်း
အခုဆို အတော်အေးပါတယ်။

ဆာဟင်နရီက စတက်ပဲလ်တန် မိသားစုအတွက်
စိတ်ပူနေရှာတယ်။ လူသတ်သမားဟာ အိမ်ထဲကို ချိုးဖျက်
ဝင်ရောက်လာနိုင်တယ်လို့ သူကထင်နေတယ်။ သူက မစ္စ
စတက်ပဲလ်တန်ဆီကို အကြိမ်အတော်များများ သွားလည်
ခဲ့ပြီး သူတို့တွေ အတော်ကြီးရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်လာ
ခဲ့ကြပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာစတက်ပဲလ်တန်ကတော့ ထူးဆန်း
တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူက သူ့ညီမဆီကို ဆာဟင်နရီ လာ
လည်တာကို သဘောမကျဘူးလေ။

ကဲ ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးက အစေခံ ဘာရီမိုးရဲ့
အကြောင်းက ဒီလိုပါ။ သူကကျွန်တော်တို့ လန်ဒန်မှာ မြင်း
ရထားထဲမှာ တွေ့ရတဲ့လူနဲ့ အတော်တူပါတယ်။ ခင်ဗျား
မှတ်မိမှာပါ။ ဆာဟင်နရီနဲ့ ဒေါက်တာမော်တီမားတို့ နောက်
က ဘိတ်ကာလမ်းပေါ်မှာ လိုက်ခဲ့တဲ့လူပါ။ ကျွန်တော်က
ဆာဟင်နရီကို ကျွန်တော့်အထင်ကို ပြောပြလိုက်ပါတယ်။
အဲဒီနောက် သူက ဘာရီမိုးကို ခေါ်လိုက်ပြီး သူ့ကို မေးခဲ့
ပါတယ်။ “ခင်ဗျား လောလောဆယ် မကြာသေးခင်က
လန်ဒန်ကို ရောက်ခဲ့သေးသလား။”

ဘာရီမိုးက သူ့အနေနဲ့ သူ့ဘဝမှာ လန်ဒန်ကို မရောက်
ဖူးဘူးလို့ ပြောပြပါတယ်။ ထို့အတူပဲ ဆာဟင်နရီရဲ့ မေးမြန်းမှု

များက သူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားစေခဲ့ပါတယ်။ သူက သူ့အနေနဲ့ ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကနေ ထွက်ခွာသွားချင်ကြောင်း ပြောခဲ့ပါတယ်။

ဆာဟင်နရီက သူတောင်းပန်ကြောင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူက ဘာရီမိုးကို အဝတ်အစားတချို့ ပေးလိုက်တဲ့ အခါ ဘာရီမိုးက ကျေနပ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဘာရီမိုးနဲ့ သူ့ရဲ့ ဇနီးတို့က အဝတ်အစားတွေအတွက် ဆာဟင်နရီကို သိပ် ကျေးဇူးတင်ခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီနောက် လွန်ခဲ့ညက ကျွန်တော် အင်မတန် ထူးဆန်းတာတစ်ခု တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ညအလယ်လောက်မှာပဲ ကျွန်တော် ခြေသံတွေ ကြားလိုက်ရတာနဲ့ ကျွန်တော် အိပ်ခန်း တံခါးကနေ အပြင်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဖယောင်းတိုင်တစ်ချောင်းနဲ့ ဘာရီမိုးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် စကြိုလမ်းရဲ့ အဆုံးဘက်ကို လျှောက်သွားနေတဲ့ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတာ။ သူက စိမ့်မြေဘက်ကို လှမ်းကြည့် လို့ရတဲ့ ပြူတင်းပေါက်ကြီးတစ်ခုမှာ ရပ်လိုက်တယ်။ သူက ဖယောင်းတိုင်ကို ပြူတင်းဆီကိုကိုင်ပြပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို ရှေ့နောက် လှုပ်ပြခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အခန်းရဲ့ပြူတင်းပေါက်ဆီကို သွားလိုက်ပြီး စိမ့်မြေတောဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ရှေ့နောက်လှုပ်ရမ်းနေတဲ့ အလင်းရောင်တစ်ခုကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒီအလင်းရောင်က ဟိုက်တို အနီးအနား တစ်နေရာကပါ။ နောက်ပြီး ဒါက အချက်ပြနေတာဆိုတာ ရှင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာအတွက် အချက်ပြတာလဲ။

အခန်း (၉)

စိမ်မြေပေါ်မှအလင်းရောင်

ဘတ်စကာဗျိုလ်ဟောလ်

ဒတ်မူးအာ

၁၅၊ အောက်တိုဘာ ၁၈၈၉

ချစ်သောဟုမ်း

ကျွန်တော် နောက်ဆုံး ပေးပို့ခဲ့တဲ့စာရဲ့အဆုံးက ပါတဲ့
မေးခွန်းကို ကျွန်တော် အခုဖြေနိုင်ပါပြီ။ ဘာရီမိုးဘာပြုလို့
ဖယောင်းတိုင်မီးနဲ့ အချက်ပြခဲ့သလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်
သိရပါပြီ။

ပထမဆုံး ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဆာဟင်နရီနဲ့ မစ္စ
စတက်ပဲလ်တန်တို့ရဲ့အကြောင်းကို ပြောပြပါရစေဦး။ သူတို့
တွေ သိပ်ပြီး ရင်းနှီးနေကြတယ်လို့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို
ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဆာဟင်နရီဟာ သူမကို ချစ်ကြိုက်နေပြီ
ဆိုတာကို ကျွန်တော် တွေ့ရှိခဲ့ရပါတယ်။ တကယ် အမှန်က
သူက သူမကို လက်ထပ်ယူချင်နေတာပါ။

အခန်း (၉)

စိမ်မြေပေါ်မှအလင်းရောင်

ဘတ်စကာဗျီလ်ဟောလ်

ဒတ်မူးအာ

၁၅၊ အောက်တိုဘာ ၁၈၈၉

ချစ်သောဟုမ်း:

ကျွန်တော် နောက်ဆုံး ပေးပို့ခဲ့တဲ့စာရဲ့အဆုံးက ပါတဲ့
မေးခွန်းကို ကျွန်တော် အခုဖြေနိုင်ပါပြီ။ ဘာရီမိုးဘာပြုလို့
ဖယောင်းတိုင်မီးနဲ့ အချက်ပြခဲ့သလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်
သိရပါပြီ။

ပထမဆုံး ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဆာဟင်နရီနဲ့ မစ္စ
စတက်ပဲလ်တန်တို့ရဲ့အကြောင်းကို ပြောပြပါရစေဦး။ သူတို့
တွေ သိပ်ပြီး ရင်းနှီးနေကြတယ်လို့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို
ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဆာဟင်နရီဟာ သူမကို ချစ်ကြိုက်နေပြီ
ဆိုတာကို ကျွန်တော် တွေ့ရှိခဲ့ရပါတယ်။ တကယ် အမှန်က
သူက သူမကို လက်ထပ်ယူချင်နေတာပါ။

မနေ့မနက်က သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်။
“ကျွန်တော် မစ္စတတက်ပဲလ်တန်ကို သွားတွေ့လိုက်အုံးမယ်။
ကျွန်တော် တစ်ယောက်ထဲပဲ သွားချင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ မစ္စတာဟုမ်းက ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားနဲ့
အတူ ရှိနေဖို့ပြောထားတယ်လေ” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်
ပါတယ်။ “ခင်ဗျား စိမ့်မြေကို ခင်ဗျားဘာသာ တစ်ယောက်
တည်း ဖြတ်မသွားသင့်ဘူး”

“ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားမယ်” လို့
ဆာဟင်နရီက ပြောလိုက်ပြီး သူထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်
ဆယ်မိနစ်လောက် စောင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်
ကျွန်တော် သူ့နောက်လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။
ကျွန်တော် ကိစ္စအားလုံးကိုတော့ မမြင်လိုက်ရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာက ဒီလိုပါ။

ဆာဟင်နရီက မစ္စတတက်ပဲလ်တန်ကို စိမ့်မြေပေါ်မှာ
တွေ့ဆုံခဲ့ပါတယ်။ သူက သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ မစ္စတတက်
ပဲလ်တန်ကို ပြောခဲ့ပါတယ်။ သူက နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော့်
ကို ပြောပြခဲ့တာပါ။ သူတို့တွေက မစ္စတာစတက်ပဲလ်တန်နဲ့
တွေ့ဖို့ မဲရီပစ်အိမ်ကို အတူတူ လျှောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။
သူတို့တွေ သူနဲ့ အိမ်ရဲ့အပြင်ဘက်မှာပဲ တွေ့ခဲ့ကြပါတယ်။
ဆာဟင်နရီက စတက်ပဲလ်တန်ကို ဒီအကြောင်း ပြောပြလိုက်
ပါတယ်။

ဆာဟင်နရီက စတက်ပဲလ်တန်နဲ့ မတွေ့ခင်မှာပဲ
ကျွန်တော်က ဟိုက်တိုကို ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ဒါကြောင့်မို့
နောက် ဘာဆက်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့

ခဲ့ရပါတယ်။ ဆာဟင်နရီက စတက်ပဲလ်တန်ကို စကားပြော
နေတာကို ကျွန်တော်တွေ့ရပါတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို
စတက်ပဲလ်တန်က ရူးရူးရှဲရှဲဖြစ်သွားပြီး စိတ်ဆိုးသွားပါတယ်။
သူက ဆာဟင်နရီကို အော်ဟစ် ပြောဆိုလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ
နောက် သူကသူ့ညီမရဲ့လက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး မဲရီပစ်အိမ်ကြီး
ဆီကို ဆွဲခေါ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဆာဟင်နရီက လှည့်ထွက်လိုက်ပြီး ဘာစကားမီးလ်
အိမ်ကြီးဆီကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်
ကို ဟိုက်တိုတောင်ကုန်းအနီးမှာ တွေ့သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်
သူ့နောက်က လိုက်လာခဲ့တာကို စိတ်မဆိုးခဲ့ပါဘူး။

“ဝပ်ဆန်” က ပြောပါတယ်၊ ဒီလူတော့ ရူးနေပြီဗျ။
ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ့ညီမနဲ့ လက်ထပ်
ချင်ကြောင်း ပြောပြခဲ့တာပါ။ သူက ကျွန်တော့်ကို အော်
ငေါက်ပစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ညီမကို ဘယ်တော့မှ လာမတွေ့ဖို့
ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ ရူးနေ
ပြီလို့ ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော်က ဘာမှမပြောလိုက်ပါဘူး၊ အဲဒီနောက်
ကျွန်တော် ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးဘက် ပြန်လျှောက်လာခဲ့
ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းလောက်မှာ စတက်ပဲလ်တန်က
ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးဆီ ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူက ဆာ
ဟင်နရီနဲ့ စကားပြောချင်လို့ တဲ့လေ။ သူက ကျွန်တော် စိတ်
မကောင်းပါဘူး ကျွန်တော် အလွန်ရိုင်းပျဲခဲ့ပါတယ်” လို့ တဖွဖွ
ပြောဆို တောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီနောက် သူက ဆာဟင်နရီကို
သောကြာနေ့ညမှာ မဲရီပစ်အိမ်မှာလာပြီး ညစာ စားဖို့ ဖိတ်သွား
ခဲ့ပါတယ်။

အခု ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘာရီမိုးရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြပါ့မယ်။ ဘာရီမိုးက ဖယောင်းတိုင်နဲ့ အချက်ပြတာကို ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ဆာဟင်နရီကို ပြောပြ လိုက်ပါတယ်။ ဆာဟင်နရီက “ကျွန်တော်တို့ ကနေ့ည သူ့ကို စောင့်ကြည့်ကြမယ်။ သူထပ်ပြီး အချက်ပြခဲ့ရင် ကျွန်တော် တို့ သူ့ကို ဖမ်းမိမှာပဲ” လို့ ပြောပါတယ်။

ဆာဟင်နရီရော ကျွန်တော်ပါ အိပ်ယာ မဝင်ကြဘဲ ဆာဟင်နရီရဲ့ စာဖတ်ခန်းထဲကနေ မနက်နှစ်နာရီအထိ ထိုင် စောင့်နေခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနောက် စာဖတ်ခန်းရဲ့ အပြင်ဘက် က ခြေသံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့က နားစွင့် ထားလိုက်တော့ ခြေသံက အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားတာ။ ဆာဟင်နရီနဲ့ ကျွန်တော်က နောက်နှစ်မိနစ်ကျော်ကျော်လောက် ထပ်စောင့်နေလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ တံခါး ကို အသာဖွင့်လိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့တယ်။ စကြိုလမ်း ရဲ့အဆုံးက ပြုတင်းပေါက်ကြီးနားမှာ ဘာရီမိုးကို ကျွန်တော် တို့ တွေ့လိုက်ရတာပေါ့။ သူ့လက်ထဲမှာ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် ကိုင်ထားပြီး ပြုတင်းပေါက်ရဲ့ရှေ့မှာ ဖယောင်းတိုင် ကို ဝှေ့ရမ်းပြနေတယ်။

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ ဘာရီမိုး” လို့ ဆာဟင်နရီက ငေါက်မေးလိုက်တယ်။

ဘာရီမိုးတစ်ယောက် ဖယောင်းတိုင် လွတ်ကျသွား မတတ် ကြောက်လန့်သွားပုံပေါက်တယ်။ “ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဆာဟင်နရီခင်ဗျား” သူက ပြောလိုက်တယ်။ “ကျွန်တော် ပြုတင်းပေါက်တွေ စစ်ဆေးနေတာပါ။ ဒါပါဘဲ”

“မင်း စိမ်းမြေပေါ်က တစ်ယောက်ယောက်ဆီကို အချက်ပြနေတာပါ” ဆာဟင်နရီက ပြောလိုက်၏။ “အပြင်က ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်ကိုပြောပါ”

“ဘယ်သူမှ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ” လို့ ဆာဟင်နရီက ပြန်ပြောပါတယ်။

“ကျုပ်ကိုပြောပါ။ နို့မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားမနက်ဖြန် ဒီအိမ်ကထွက်သွားရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ကိုအခုပြောပြပါ” လို့ ဆာဟင်နရီက ပြောခဲ့ပါသည်။

“ဆာဟင်နရီ” ဟုခေါ်သော နောက်အသံတစ်ခု ကြား လိုက်ပါတယ်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မယောက်ျားကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ရှင်။ ဒါက ကျွန်မအပြစ်ပါ”

ကျွန်တော်တို့လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မစ္စက်ဘာရီမိုး ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ သူမက သူမလက်တွေကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း လှေကားထိပ်မှာ ရပ်နေပါတယ်။

“အပြင်ကလူက ကျွန်မအစ်ကိုပါရှင်” သူမက ပြောပြ ပါတယ်။ “ကျွန်မအစ်ကိုက ဆယ်လ်ဒန်ပါ။ အကျဉ်းထောင် က ထွက်ပြေးလာတဲ့လူပါ”

“လူသတ်သမားလား ဆယ်လ်ဒန်လား” လို့ ကျွန်တော် က မေးလိုက်ပါတယ်။ “နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့က ဘာဖြစ်လို့ ညဘက်ကြီးမှာ သူ့ကိုအချက်ပြတာလဲ”

“ကျွန်မယောက်ျားက သူ့ဆီကို အစားအစာနဲ့ အဝတ် အစားတွေ ယူသွားပေးရပါတယ်” မစ္စက်ဘာရီမိုးက ပြောပြ ပါတယ်။ “ကျွန်မယောက်ျား လာနေပြီဆိုတာကို အချက် ပြ ပြီး ပြောတာပါရှင်”

“ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီ” ဆာဟင်နရီက ပြောလိုက်ပါတယ်။ “သူက ခင်ဗျားရဲ့အစကိုဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျားက သူ့ကိုကူညီဖို့ကြိုးစားမှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့အခန်းကို သွားကြတော့။ ကျုပ်တို့ မနက်ကျတော့ ဆက်ပြောကြတာပေါ့”

ဘာရီမိုးတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်က အခန်းထဲက ထွက်သွားကြပါတယ်။

ဆာဟင်နရီက ကျွန်တော့ဘက်လှည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။ “ကျွန်တော် သူတို့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆယ်လ်ဒန်က လူသတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုဖမ်းဖို့ ကြိုးစားရမှာပဲ”

“ကြည့်စမ်းဗျို့” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါတယ်။ “ပြုတင်းပေါက်အပြင်ကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး” စိမ့်မြေပေါ်ကနေ အလင်းရောင်တစ်ခု ထွက်လာနေတယ်”

ဆာဟင်နရီက ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ စိမ့်မြေပေါ်မှာ အလင်းရောင်ကလေးတစ်ခု လင်းလက်နေပါတယ်။ ဒီအလင်းရောင်က ဟိုက်တိုတောင်ကုန်းနားမှာပါ။

“ဒါဟာ သူပဲဗျ” ဆာဟင်နရီက ပြောလိုက်ပါတယ်။ “လာဗျို့ ဒေါက်တာဝပ်ဆန် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအလင်းရောင် ရှိရာကို သွားကြမယ်။ ခင်ဗျား ခြောက်လုံးပြုး ယူခဲ့ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ ကုတ်အင်္ကျီတွေကို ခပ်မြန်မြန် ဝတ်လိုက်ကြပြီး စိမ့်မြေပေါ်ကို ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ လရောင်က တောက်ပနေပါတယ်။ ဒါနဲ့ကျွန်တော်တို့ စိမ့်မြေကို ဖြတ်သွားတဲ့ လမ်းကလေးကို မြင်ရပါတယ်။ အလားတူပဲ ကျွန်တော်တို့ အချက်ပြမီးကိုလည်း မြင်နေရပါတယ်။ မီးရောင်က တစ်မိုင်လောက် အဝေးမှာပါ။

ကျွန်တော်က ဆာဟင်နရီရဲ့နောက်ကနေ စိမ့်မြေကို ဖြတ်သွားတဲ့ လမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ပူနေမိတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆာဟင်နရီကို ညဘက် မှာ စိမ့်မြေပေါ်ကို ဝေးဝေးမသွားစေချင်ပါဘူး။

အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာပဲကျွန်တော်တို့ထူးဆန်းတဲ့ အသံ တစ်သံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ဒီအသံက ခပ်လေးလေးကြီး အူလိုက်တဲ့အသံပါ။ အသံက ခပ်ဝေးဝေးက ထွက်လာတာပါ။

“ဒါက ဘာလဲ” လို့ ဆာဟင်နရီက မေးပါတယ်။ သူ့အသံမှာ ကြောက်ရွံ့နေသံ ပါနေပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကြောက်နေတာပါပဲ။ ဒါက ခွေး တစ်ကောင်ရဲ့ အသံမျိုးပဲ” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါတယ်။ “ဒီအသံက ဧရာမခွေးကြီးတစ်ကောင်ရဲ့အသံမျိုးဗျ။ ကျွန်တော် တို့ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ကြမလား။”

“မလှည့်ဘူး” ဆာဟင်နရီက ပြောပါတယ်။ “ကျွန်တော် တို့ အဲဒီနားရောက်လုနီးနေပြီ။ ကြည့်လိုက်ဗျို့။”

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ရှေ့မှာ အချက်ပြမီးကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဒီမီးက ကျောက်တုံး တစ်ခုပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ မီးအိမ်က ထွက်လာတာပါ။ အဲဒီကျောက်တုံးကြီး ရဲ့ ဘေးမှာက လူတစ်ယောက် ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူက ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်ပါဘူး။ သူက အခြားတစ်ဖက်ကို ကြည့်နေတာပါ။

နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ခွေးအူသံ လေးလေးကြီးကို ကြားရပြန်ပါတယ်။ ဧရာမခွေးကြီးတစ်ကောင် ရဲ့ အူသံပါ။ အသံကအခုဆိုပိုပြီး နီးလာပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အသံကို ထပ်ကြားရပြန်ရော။ ဒီအသံက တစ်ချိန်

လုံးကြားနေရပြီး နီးသထက် နီးလာပါတယ်။ ကျောက်တုံးကြီး
ဘေးက လူလည်းပဲ ဒီအသံကို ကြားပုံရပါတယ်။ သူက
မီးအိမ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ကျောက်တုံးပေါ်ကို ခုန်တက်
လိုက်ပါတယ်။ သူက တစ်ဖက်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ နောက်
အခြားတစ်ဖက်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် သူက
ကျောက်တုံးပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး စပြေးတော့တာပါပဲ။

သူက ဟိုက်တိုတောင်ကုန်းဘက်ကို ပြေးတာပါ။ သူက
ကျွန်တော်တို့နဲ့ဝေးရာကို ပြေးသွားနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက
ကျွန်တော်တို့ကို မြင်တဲ့အတွက် ထွက်ပြေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။
သူက ကျွန်တော်တို့မမြင်ရတဲ့ တခြားဟာ တစ်ခုခုကြောင့်
ထွက်ပြေးနေတာပါ။

“မြန်မြန် ဒေါက်တာဝပ်ဆန် သူ့နောက်ကလိုက်ဗျို့။”
ဆာဟင်နရီက အော်ပြောလိုက်ပါတယ်။ “ခင်ဗျားရဲ့ သေနတ်
ကို အသင့်ပြင်ထားပါ”

ကျွန်တော်တို့ လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ပြေးလိုက်
သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့နီးနီးကပ် ခပ်လေးလေး အူ
လိုက်တဲ့ အသံကိုကြားလိုက်ရတယ်။ အသံက အတော် နီးနေ
ပြီး တော်တော်ကျယ်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် စူးစူးဝါးဝါး အော်
လိုက်တဲ့အသံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ ရပ်လိုက်တယ်။

“သတိထားဗျို့ ဒေါက်တာဝပ်ဆန်” ဆာဟင်နရီက
ပြောပါတယ်။ “ကျွန်တော်တို့ရှေ့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သွားကြ
ရအောင်။”

ညဟာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ ရှေ့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။ ဟိုက်တို

တောင်ကုန်းရဲ့ အခြေနားမှာ တစ်ခုခု ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်
ယောက် လဲနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီဘက်ကို
သွားလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သေနတ်ကို ရှေ့ထုတ်ပြီး
ကိုင်ထားခဲ့ပါတယ်။

ဟိုက်တိုတောင်ကုန်းရဲ့ အခြေမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့
အလောင်းကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဒီလူက
ကျောက်တောင်ပေါ်က ကျခဲ့တာပါ။ သူက သေနေပါပြီ။
သူ့ရဲ့လည်ပင်းက ကျိုးနေပါတယ်။

ဒီလူဟာ စယ်လ်ဒန်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သေချာ နေ
ပါပြီ။ သူက ဆာဟင်နရီရဲ့ အဝတ်ဟောင်းတွေကို ဝတ်
ထားတယ်လေ။ ဆာဟင်နရီက ဘာရီမိုးကိုပေးခဲ့တဲ့ အဝတ်
တွေပဲပေါ့။

ကျွန်တော့်မှာ ခင်ဗျားကိုပြောပြဖို့ နောက်ဆုံး ထူးဆန်း
တာတစ်ခု ရှိနေပါသေးတယ်ဟုမ်း။

ကျွန်တော် ဆယ်လ်ဒန် လဲကျနေတဲ့နေရာကနေ ဟိုက်တို
တောင်ကုန်းပေါ်ကို မော့ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဟိုက်တိုတောင်ကုန်း
ရဲ့ထိပ် ဟိုး အပေါ်မှာ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နဲ့ လူတစ်ယောက်
ရပ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ခဏကလေးပဲ မြင်လိုက်
ရတာပါ။ ဒီနောက် သူက ညအမှောင်ထဲ ဝင်ရောက် ပျောက်
ကွယ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို အရင်က
မြင်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့
ညဘက်ကြီးမှာ စိမ့်မြေပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေတဲ့ ဒီထူးဆန်း
တဲ့လူကို ရှာတွေ့မှာပါ”

အခန်း (၁၀)

စိမ့်မြေပေါ်ကလူ

ဟိုက်တိုတောင်ကုန်းပေါ်တွင် ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရသော သူသည် မည်သူပါနည်း။ ကျွန်ုပ်နှင့်ဟုမ်းတို့ လန်ဒန်တွင် တွေ့ခဲ့ရသောသူပင်လော။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သေချာ သည်မှာ ဟိုက်တိုတောင်ကုန်းပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရသော သူတွင် ပါးသိုင်းမွေး ရှိမနေပေ။ ဆာဟင်နရီသည် ဟိုက်တို တောင်ကုန်းပေါ်မှလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်း မရှိပေရာ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ပြောပြမနေတော့ပေ။

ဆယ်လ်ဒန်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့် လုပ်ပေးနိုင်သော ကိစ္စဟူ၍ ဘာမှမရှိချေ။ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ ကြ၏။ ဆယ်လ်ဒန်သည် ဘာကိုကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ရ သလဲ။ သူ့ဘာကိုတွေ့ခဲ့လို့လဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကြားလိုက်ရတာ ကရော ဘာသလဲ။ ဤအသံသည် ဘတ်စကာဗျိုလ်ခွေးကြီး ၏ အသံပင်လော။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ညအခါတွင် အပြင်ဘက် စိမ့်မြေပေါ်ထက် ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးအတွင်း ရှိနေရသည်

က ပို၍လုံခြုံ စိတ်ချရသည်ဟု ထင်မိ၏။ ဆာဟင်နရီ သည်လည်း ဤအတိုင်း ခံစားရဟန်ရှိ၏။

နံနက် မိုးသောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရဲကို အခေါ် လွှတ်လိုက်ကြ၏။ သူတို့က ဆယ်လ်ဒန်၏ ရုပ်အလောင်း အား သယ်ဆောင်သွားခဲ့ကြသည်။

ဆာဟင်နရီက ဘာရီမိုးတို့ဇနီးမောင်နှံအား ဖြစ်ပျက် ခဲ့သမျှကို ပြောပြလိုက်၏။ သို့သော် သူက ကျွန်ုပ်တို့ ကြား ခဲ့ရသော ထူးဆန်းသည့် အသံအကြောင်းကိုမူ ပြောမပြခဲ့ပေ။ မစ္စက်ဘာရီမိုးသည် သူမ၏မျက်နှာအား လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်ဖြင့် ဖုံးအုပ် ငိုကြွေးခဲ့ပေသည်။ မစ္စတာဘာရီမိုးက “ဒါ ဇာတ်သိမ်းသွားတာပေါ့လေ။ ဆယ်လ်ဒန်ခမျာ ဆောင်း တွင်းမှာ ဒီစိမ့်မြေပေါ်မှာ အသက်ရှင်နေနိုင်မှာမှ မဟုတ် တာ။ ရာသီဥတုက တအားအေးလှတယ်” ဟု ပြောလိုက် ပါသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး မနေ့ညက ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာ တွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့” ဆာဟင်နရီက သူတို့အား ပြောလိုက်၏။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို ဘတ်စကာဗျီလ် အိမ်ကြီးမှာ ဆက်နေစေချင်ပါတယ်။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ ကျွန်တော်တို့နေပါမယ်” ဟု ဘာရီမိုးက ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏အခန်းသို့ပြန်ခဲ့ပြီး ရှားလော့ဟုမ်း ထံသို့ အစီရင်ခံစာ အရှည်ကြီးတစ်စောင်ကို ရေးသားနေခဲ့ ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် လမ်းလျှောက်ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စိမ့်မြေပေါ်တွင် လမ်းမလျှောက်လိုပေ။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စိမ့်မြေအား သဘော မကျမိချေ။

အစဉ်လိုလိုအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရှားလော့ဟုမ်းထံ ကျွန်ုပ်၏စာများအား ဂရင်းပင်ရွာတွင် စာသွားထည့်မြဲဖြစ်၏။ သို့သော် ယနေ့တွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် တောင်ဘက်ရှိ ရွာ ဖြစ်သော ကူးဘီးတရေစီသို့ လမ်းလျှောက်သွားရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါသည်။ ထိုနေရာရောက်ရှိရန် လမ်းအတိုင်း တစ်နာရီခန့် လျှောက်ခဲ့ရ၏။ လမ်းတွင် ကျွန်ုပ် စတက်ပဲလ်တန်နှင့် တွေ့ရ ပါသည်။

“ထွက်ပြေးလာတဲ့ လူသတ်သမားကို ခင်ဗျားက ဖမ်းမိ တယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားရပါတယ်” စတက်ပဲလ်တန်က ပြောလိုက်၏။ “ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ညစာစားပွဲမှာ ဆာဟင်နရီ ဆီက ဒီဇာတ်လမ်းကိုကြားရဖို့ မျှော်လင့်နေပါမယ်”

“ဆာဟင်နရီက ခင်ဗျားကို ခင်ဗျားညီမနဲ့အတူ မနက်ဖြန် ညစာစားဖို့ မျှော်လင့်နေပါတယ်” ဟု ဟုမ်းက ပြန်ပြော လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော့်ညီမကလည်း ဒီသဘော အတိုင်းပါပဲ” စတက်ပဲလ်တန်က အေးတီအေးစက်ဖြင့် ပြော လိုက်၏။ “ဆာဟင်နရီကို မနက်ဖြန် ည (၈)နာရီမှာ တွေ့ရဖို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေပါတယ်”

“ကျွန်တော်သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ့မယ် ကောင်းသော နေ့ပါ” ကျွန်ုပ်သည် ကူးဘီးတရေစီသို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်၏စာအား စာတိုက်တွင် ထည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် က ရွာအပြင်ဘက်တွင် အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့မြင်ရလေရာ ထိုအိမ်တွင် မည်သူနေပါလဲဟု မေးကြည့်လိုက်၏။

“ဒါက မစ္စတာဖရန်ကလင်းရဲ့အိမ်ပါ” ဟု ရွာမှ ဆိုင်ရှင်က ကျွန်ုပ်အား ပြောပြပါသည်။

ဒေါက်တာမော်တီမားသည် ကျွန်ုပ်အား မစ္စတာဖရန်ကလင်းအကြောင်း ပြောပြခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့ပြင် မစ္စတာဖရန်ကလင်းက ကြယ်နက္ခတ်များအား စိတ်ဝင်စားမှုရှိကြောင်း ပြောပြခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထို လူကြီးလူကောင်းထံ သွားရောက်လည်ပတ်ပြီး သူ၏အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းအား ကြည့်ခွင့်တောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

မစ္စတာဖရန်ကလင်းသည် သူ၏ ဥယျာဉ်ဂိတ်တံခါးနားတွင် ရပ်နေပါသည်။ သူသည် နီမြန်းသောမျက်နှာရှိပြီး ဆံပင်ဖြူနေသော အသက်ကြီးပိုင်း လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

“မင်္ဂလာရှိသောနေ့ပါ ခင်ဗျာ” ကျွန်တော့်နာမည် ဝပ်ဆန်ပါ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒေါက်တာဝပ်ဆန်လား” ဟု မစ္စတာဖရန်ကလင်းက မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျား မနေ့ညက စိမ့်မြေပေါ်မှာ ဆဲလ်ဒန်ကို ဖမ်းမိတယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားပါတယ်” မစ္စတာဖရန်ကလင်းက ပြောလိုက်၏။ “ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို မိလုနီးနီးပဲ”

“နောက်ပြီး ခင်ဗျားဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်သိခဲ့တာလဲ” ကျွန်ုပ် အံ့အားသင့်သွားပြီး မေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့မှန်ပြောင်းနဲ့ပေါ့ လာကြည့်ပါအုံး”

မစ္စတာဖရန်ကလင်းက ကျွန်ုပ်အား သူ၏အိမ်အတွင်းသို့ ခေါ်သွင်းသွားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ သူ၏မှန်ပြောင်းအား စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။ မှန်ပြောင်းမှာ အတော်ကြီးပြီး အားကောင်းလှပါသည်။

“ကျွန်တော် စိမ့်မြေပေါ်မှာ အကြိမ်အတော်များများ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်” ဟု မစ္စတာဖရန်ကလင်းက ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ရဲကိုဘာဖြစ်လို့ ပြောမပြခဲ့တာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီဟာက လူသတ်သမားလို့ ကျွန်တော်သေသေချာချာ မပြောနိုင်ဘူးဗျ” သူက ပြန်ပြောလိုက်၏ စိမ့်မြေပေါ်မှာ လူနှစ်ယောက်ရှိနေတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးမိလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က အပြင်ဘက် စိမ့်မြေပေါ်မှာ နေချင်တာလဲ။ အဲဒီမှာက စားစရာလဲမရှိ၊ ရာသီဥတုကလည်း ဆေးပါဘိသနဲ့။ ဒါနဲ့ မနေ့ကတော့ ကျွန်တော် တစ်ခုမြင်လိုက်ရတယ်”

“ခင်ဗျားဘာကို မြင်လိုက်တာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပါသည်။

“အပြင် စိမ့်မြေတောထဲမှာ အစားအစာတွေ သယ်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်တာပါ” မစ္စတာဖရန်ကလင်းက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ညဘက်မှာလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်က ဘာရီမိုးနှင့် သူ၏အချက်ပြမီးရောင်ကို တွေးလိုက်မိပါသည်။ မစ္စတာဖရန်ကလင်းသည် အပြင်ရှိ ဆယ်လ်ဒန်ဆီသို့ အစားအစာနှင့် အဝတ်အစားများ ယူဆောင်သွားနေသော ဘာရီမိုးအား တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ” မစ္စတာဖရန်ကလင်းက ပြောလိုက်၏။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ အစားအစာတွေ သယ်သွားတဲ့

ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရတာ။
နောက်ပြီး စာတွေပါသေးတယ်။

“စာတွေ ဟုတ်လား” ခင်ဗျားဟာက သေချာရဲ့လား
ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပါသည်။

“သိပ် သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ကျွန်တော် ကောင်လေးကို သိနေလို့ပါ” မစ္စတာဖရန့်ကလင်း
က ပြောပြလိုက်သည်။ “ကျွန်တော် စာပို့သမားကို မေးကြည့်
တော့ ဒီကောင်လေးက နေ့တိုင်း စာတွေကိုလာယူတယ်
ဆိုတာကို လေ့လာသိရှိခဲ့ရတယ်ဗျ”

“နောက် သူကဘယ်ကို စာတွေယူသွားတာလဲ” ဟု
ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပါသည်။

“မှန်ပြောင်းကနေ ကြည့်ဗျာ” မစ္စတာဖရန့်ကလင်းက
ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဟိုက်တိုတောင်ကုန်းရဲ့ ညာဘက်မှာ
ရှိတဲ့ အဲဒီလယ်တောအိမ်အဟောင်းကို ကြည့်လိုက်ပါ။ ဒါက
ဟိုက်တိုတောင်ကုန်းက လယ်တောပါ။ တစ်ယောက်ယောက်
တော့ အဲဒီမှာနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့
ကျွန်တော်မသိဘူး။ သူက လူစိမ်းတစ်ယောက်ပဲဗျ”

ကျွန်ုပ်က မှန်ပြောင်းမှတစ်ဆင့် ဟိုက်တိုတောင်ကုန်း
ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဟိုက်တိုတောင်ကုန်း၏ ဘယ်ဘက်
တွင် စတက်ပဲလ်တန်မိသားစု နေထိုင်ရာ မဲရီပစ်အိမ်ကြီး၏
အမိုးကို ကျွန်တော်လှမ်းမြင်ရသည်။ ညာဘက်တွင်မူ လယ်တော
အိမ် အဟောင်းတစ်လုံးအား ကျွန်တော်မြင်ရ၏။ အမိုးမှာ
ကျိုးပျက်နေပြီး နံရံတစ်ဖက်မှာလည်း ကျိုးပဲ့နေ၏။ သို့သော်
မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးကိုမူ ကျွန်ုပ်တွေ့နေပေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဖရန်ကလင်း” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။ “အဲဒီမှာနေတာ တခြားတစ်ယောက် ဖြစ်မယ်၊ ဆယ်လ်ဒန်တော့မဟုတ်ဘူး။ ဆယ်လ်ဒန်က သေ သွားပြီပဲ။”

ကျွန်ုပ်က မစ္စတာဖရန်ကလင်းအား နှုတ်ဆက်လိုက် ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည်။ စိမ့်မြေအားဖြတ်ပြီး လမ်း လျှောက်သွားကာ ဟိုက်တိုလယ်တောကို သွားကြည့်ရန် ဆုံး ဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ခရီးမှာ တစ်မိုင်နှစ်မိုင်ခန့် ဝေးကွာပေရာ ကျွန်ုပ်သည် ယင်းနေရာသို့ မွန်းလွဲပိုင်းကျော်ကျော်မှ ရောက်ရှိ သွားခဲ့၏။ နေမှာ ကောင်းကင်ပြင်၏ အောက်ဘက်သို့ ရောက်နေပေပြီ။ လေမှာ အေးမြလှ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လယ်တောအိမ်သို့ ဖြည်းဖြည်း တက်သွား ခဲ့၏။ တံခါးမှာ ကျိုးပဲ့နေလေရာ ကျွန်ုပ်က အတွင်းကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ လယ်တောအိမ်မှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်နေပေသည်။

လယ်တောအိမ်၏အမိုး ကျိုးပျက်နေခြင်း မရှိသော အပိုင်းသည် ခြောက်သွေ့နေပါသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထင်း မီးဖိုတစ်ခုနှင့် ထောင့်တွင် အိပ်ယာကုတင်တစ်လုံး ရှိနေ၏။ မီးအိမ်တစ်လုံးသည် စားပွဲပေါ်တွင်ရှိနေပြီး ယင်း၏ဘေးတွင် စာရွက်ပုံတစ်ပုံ ရှိနေပါသည်။

ကျွန်ုပ်က လယ်တောအိမ်အတွင်းသို့ သတိဖြင့် ဝင် လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်က သေနတ်ထည့်ထားသော ကျွန်ုပ်၏ ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်ကို နှိုက်ထားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် စားပွဲရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွား လိုက်ပြီး စာရွက်ပုံအား ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်

ပေးပို့လိုက်သော စာ တစ်စောင်ကို ကျွန်ုပ် တွေလိုက်ရ၏။
တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏စာများထဲမှ တစ်စောင်ကို
ခိုးယူခဲ့ချေပြီ။

ဒီလယ်တောအိမ်တွင် မည်သူနေပါသလဲ။ ထိုသူသည်
ပါးသိုင်းမွေး မည်းမည်းနှင့်လူပင်လော။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်
ဟိုက်တို တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ကျွန်တော်တွေလိုက်ရသော
လူပင်လော။

အပြင်ဘက်မှ ခြေသံများကို ကျွန်ုပ် ကြားလိုက်ရသည်
ဖြစ်သဖြင့် များမကြာမီမှာပင် ကျွန်ုပ်အဖြေကို သိလိုက်ရပေ
သည်။ ကျွန်ုပ်က သေနတ်ကို အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး
တံခါးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပါသည်။ နေဝင်သောဘက်ကို
ကျောပေးထားလျက် အရပ်ရှည်ရှည်ပိန်ပိန်နှင့် လူတစ်ယောက်
သည် တံခါးဝတွင် ရပ်နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သူ၏
မျက်နှာအား မမြင်ရပေ။

“သာယာတဲ့ ညနေခင်းတစ်ခုပဲ မဟုတ်ဘူးလား
ဝပ်ဆန်” ထိုသူက ပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုသူသည်ကား ရှားလော့ဟုမ်း ဖြစ်ပေတော့၏။

အခန်း (၁၁)

ဟိုက်တိုလယ်တော

“ဟုမ်းပါလား” ကျွန်ုပ်က အံ့အားသင့်ပြီး ပြောလိုက်မိ၏။ “ခင်ဗျားက ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲဗျ”

“ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေတာပါ” ဟုမ်းက ပြောလိုက်၏။ “လူသတ်သမားက သူ့ကိုယ်သူ ထွက်ပြုမှာကို လာစောင့်ကြည့်နေတာဗျ”

“လူသတ်သမား ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက ဆယ်လ်ဒန်ကို ဆိုလိုတာလား၊ ဆယ်လ်ဒန်က သေပြီဗျ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မနေ့ညက ဟိုက်တိုတောင်ကုန်းပေါ်မှာ ရှိနေတာပါ။ နောက်ပြီး ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မြင်ရပါ့ဗျာ” ဟုမ်းက ပြောပြလိုက်၏။ “တစ်ယောက်ယောက်က ဆာဟင်နရီ ဘတ်စကာဗျိုလ်ကို သတ်ချင်နေတာ၊ ဆယ်လ်ဒန်ကို မဟုတ်ဘူး”

“ဒါထက် ခင်ဗျား ဒီမှာရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ” ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပါသည်။ “နောက်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကဒီမှာ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် နေနေရတာလဲ။”

“ကျွန်တော် ဒီကို ခင်ဗျားနဲ့ တစ်နေ့တည်းလာခဲ့တာပါ” ရှားလော့ဟုမ်းက ဖြေလိုက်၏။ “လူသတ်သမားက ပါးနပ်တဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော် လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် လာခဲ့တာပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် ဒီမှာရှိနေတာကို သူ သိသွားရင် သူက သူ့ကိုယ်သူ ထွက်ပြုမှာမဟုတ်ဘူးဗျ”

“နောက်ပြီး ကျွန်တော့်စာတွေကိုရော၊ အဲဒါတွေကို ခင်ဗျားဖတ်ရရဲ့လား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ဖတ်ရပါတယ်” ဟု ဟုမ်းက ပြန်ပြောလိုက်၏။ “စာတွေကို လန်ဒန်ကနေ ကျွန်တော့်ဆီ ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ မနေ့ညကစာကိုတော့ ကျွန်တော် အခုထိ မဖတ်ရသေးဘူး။ လာဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးဆီ လမ်းလျှောက်သွားရင်း အဲဒီ အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါဦး”

သူက လယ်တောအိမ်မှ ထွက်ခဲ့လေရာ ကျွန်ုပ်သည် သူ့နောက်မှ ခပ်သွက်သွက် လိုက်ခဲ့ရ၏။ နေသည် ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ မှောင်၍နေပေပြီ။ စိမ့်မြေမှ ဖြူဖွေးနေသော မြူခိုးများသည် သိပ်သည်းစွာ ပြန့်လွင့်လျက် ရှိနေပေသည်။

“ခင်ဗျားက စုံထောက်ကောင်း တစ်ယောက်ပဲဗျ” ဟုမ်းက ပြောလိုက်၏။ “ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုရှာတွေ့တယ် ဆိုတာ ပြောပြပါအုံး၊ ကျွန်တော် ဟိုက်တိုလယ်တောမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ခင်ဗျားပဲလို့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး” ကျွန်ုပ်က ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။ “မစွတာဖရန့်ကလင်းက ခင်ဗျားကို မှန်ပြောင်းကတစ်ဆင့် မြင်ခဲ့တာပါ။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားဆီကို

အစားအစာနဲ့ စာတွေ ယူလာပေးတဲ့ကောင်လေးကို သူ
တွေ့လိုက်ရတယ်လေ။ သူက ခင်ဗျားကို လူသတ်သမား
ဆယ်လ်ဒန်လို့ ထင်နေခဲ့တာ။ အလားတူပဲ ကျွန်တော် မနေ့ည
က ဟိုက်တိုတောင်ကုန်းပေါ်မှာ ခင်ဗျားကို တွေ့လိုက်ရသေး
တယ်”

“ကျွန်တော်သိပြီ” ဟုမ်းက ပြောလိုက်၏။ “ခင်ဗျား
ကျွန်တော့်ကိုမြင်တယ်ဆိုရင် ဆာချားလ်ဘတ်စကာဗျိုလ်ကို
သတ်တဲ့ လူသတ်သမားလည်း ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားခဲ့ပြီလို့
ကျွန်တော်ထင်တယ်။ သူက ဆာဟင်နရီကို သတ်ချင်သလို
ကျွန်တော့်ကိုလည်းပဲ သတ်ချင်နေလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို ဆာချားလ်ဟာ သတ်ခံရတာလို့ ခင်ဗျား
ထင်တယ်ပေါ့” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒါကတော့သေချာပါတယ်” ဟုမ်းက ပြောလိုက်
သည်။ “ကဲ လမ်းပေါ်ကပဲ သွားဗျို့။”

ညသည် မှောင်မည်းနေပြီး လသည် ထွက်ပေါ်မလာ
သေးချေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂရုတစိုက်ဖြင့် လျှောက်ခဲ့ကြရ၏။
လမ်းကလေးသည် ဂရိတ်ဂရင်းပင်နွံတော့ကို ဖြတ်သန်းသွား
ပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘေးနှစ်ဖက်စလုံးတွင် မြက်များအောက်၌
ရွံ့နွံတော့ကြီး ရှိနေပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏နောက်ဘက်မှ လွန်ခဲ့သောညက စိမ့်မြေ
ပေါ်တွင် ကြာခဲ့ရသော လေးလေးပင်ပင် အူလိုက်သော အသံ
ကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ကြားလိုက်ရ၏။ ယင်းအသံက ကျွန်ုပ်အား
ကြောက်ရွံ့မှုဖြင့် တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့ပါသည်။

“ဒါက ဘာလဲဟုမ်း” ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပါသည်။
“ဘာကောင်ရဲ့အသံလည်းဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”

“မသိဘူးဗျာ” သူက ဖြေလိုက်၏။ “ဒါပေမယ့် ရွာသားတွေကတော့ ဘတ်စကာဗျီလ်ခွေးကြီးရဲ့အသံလို ပြောကြတာပဲ။ ကျွန်တော် ဒီည ဟိုက်တိုလယ်တောကို မပြန်တော့ဘူး။ လာဗျို့ ကျွန်တော်တို့ ခပ်မြန်မြန်လုပ်မှဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ သေနတ်ကို အသင့်ပြင်ထားဗျို့။”

ကျွန်ုပ်တို့ မှောင်မည်းနေသော လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေ့ဘက်မှ ဘတ်စကာဗျီလ် အိမ်ကြီး၏ အလင်းရောင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ချမ်းသာသွားမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏နောက်မှ လိုက်နေသောအရာအား ကြောက်ရွံ့နေမိပေသည်။ အပြင်ဘက် စိမ်မြေပေါ်တွင် အ, ကာလ ညအခါ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

အခန်း (၁၂)

ထောင်ချောက်ဆင်ခြင်း

“မစ္စတာရှားလော့ဟုမ်းပါလား” ဆာဟင်နရီ ဘတ်စကာ ဗျိုလ်က ပြောလိုက်၏။ “အံ့စရာပဲဗျို့ ဘာစကာဗီးလ် အိမ်ကြီး က ကြိုဆိုပါတယ်။”

“ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့ဗျာ” ဟုမ်းက ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ညွှန်ကြားလိုက်တာကို မလိုက်နာခဲ့ပါလား။ မနေ့ညက ခင်ဗျား စိမ့်မြေပေါ်ကို တက်ခဲ့တယ်လေ။ ခင်ဗျား အသတ်ခံရလုနီးနီး ဖြစ်ခဲ့တယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း သွားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး” ဆာဟင်နရီက ပြောလိုက်၏။ “ဒေါက်တာ ဝပ်ဆန်က ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရှိနေတာပါ။ သူ့မှာက ကျွန်တော့် ကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ သေနတ် ပါပါတယ်”

“နောက် ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကို အကာအကွယ် ပေးမှာပါ” ဟုမ်းက ပြောလိုက်ပါသည်။ “နောက်တစ်ခါ ခင်ဗျားညဘက်မှာ စိမ့်မြေပေါ်ကိုထွက်တဲ့အခါ ဒေါက်တာ ဝပ်ဆန်ရော ကျွန်တော်ပါ ခင်ဗျားနဲ့အတူလိုက်ကြမယ်”

“နောက်တစ်ခါ” ဆာဟင်နရီက စပြောလိုက်၏။

“နောက်တစ်ခါဆိုတာ မနက်ဖြန်ည ဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟုမ်းက ပြောလိုက်၏။ “ခင်ဗျား စိမ့်မြေပေါ်က မဲရီပစ် အိမ်ကြီးကိုသွားမယ်လို့ ဒေါက်တာဝပ်ဆန်က ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်တော့ စတက်ပဲလ်တန်မောင်နှမက ခင်ဗျားကို ဖိတ် ခဲ့တာလို့ ယုံတယ်ဗျို့။”

“ဟုတ်ပါတယ်” ဆာဟင်နရီက ပြောလိုက်၏။ “နောက် ပြီး ကျွန်တော် မစ္စစတက်ပဲလ်တန်ကို လက်ထပ်ချင်တယ် ဆိုတာကိုရော ဒေါက်တာဝပ်ဆန်က ခင်ဗျားကို ပြောပြခဲ့ သေးလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ သူ ပြောပြခဲ့ပါတယ်” ဟုမ်းက ပြောလိုက် ပါသည်။ “အခု ကျွန်တော် ဘာရီမိုးကို နည်းနည်းပါးပါး မေးမြန်းချင်ပါတယ်”

ဆာဟင်နရီက သူ၏အစေခံ ဘာတရီမိုးအား ခေါ် လိုက်သည်။ ဘာရီမိုးကရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ရှေ့တွင် ရပ်နေလိုက်၏။ ရှားလော့ဟုမ်းက သူ့အား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဤသူသည် ကျွန်ုပ်တို့ လန်ဒန်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော ပါးသိုင်းမွေးမည်းမည်းနှင့် လူပင် ဖြစ်လေ သလော။

“ကျွန်တော့်ကို ဆာချားလ်ဘတ်စကာဗျိုလ်အကြောင်း ပြောပါ” ဟုမ်းက ဘာရီမိုးအား ပြောလိုက်ပါသည်။ “ညဘက် တွေမှာ သူက မကြာခဏ လမ်းလျှောက် ထွက်တတ်သလား။”

“မထွက်ပါဘူးဆရာ” ဘာရီမိုးက ပြောလိုက်၏။ “ဆာချားလ်က ညဘက်မှာ ခဏခဏ အိမ်ကထွက်လေ့ မရှိပါဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ သူသေတဲ့ညက သူစိမ်မြေရဲ့အစွန်မှာ လမ်း
လျှောက်ထွက်ခဲ့တယ်လေ” ဟုမ်းက ပြောလိုက်ပါသည်။
“စိမ်မြေရဲ့အစွန်က ဂိတ်တံခါးနားမှာ သူဆယ်မိနစ်လောက်
ရပ်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့သိတယ်။ သူ တစ်ယောက်
ယောက်ကို စောင့်နေတာလား။”

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သေတော့ မသေချာဘူး ဆရာ”
ဘာရီမိုးက ပြောလိုက်၏။ “အဲဒီနေ့ကဆာချားလ် စာ
တစ်စောင် လက်ခံရရှိခဲ့တာတော့ ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်”

“စာတစ်စောင် ဟုတ်လား” ဟုမ်းက မေးလိုက်၏။
“ဒီစာကိုခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ မှတ်မိရတာလဲ၊ စာကိုခင်ဗျား
ဖတ်ခဲ့ရလို့လား။”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ” ဘာရီမိုးက ပြောလိုက်၏။
“ကျွန်တော် ဆာချားရဲ့စာတွေကို ဘယ်တော့မှမဖတ်ပါဘူး။။
ဒါပေမဲ့ ဆာချားက သူ့ရဲ့စာတွေကို အမြဲလိုလို စားပွဲပေါ်မှာ
တင်ထားတတ်ပါတယ်။ ဒီစာကတော့ ဖြစ်မြဲအတိုင်း မဟုတ်
ပါဘူးဆရာ၊ သူက စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက်
သူကစာကို မီးထဲပစ်ထည့်လိုက်ပါတယ်။”

“အို ဒါဆိုသူက စာကို မီးရှို့ပစ်လိုက်တာပေါ့” ဟုမ်း
က ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဒီစာက တစ်ယောက်ယောက်က
လာတွေ့ဘို့ သူ့ကိုခေါ်တာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူက
တွေ့ဆုံဖို့သွားခဲ့ပြီး တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တာ
ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုနဲ့တွေ့ခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်
တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဆာချားက ဘာပြုလို့စာကို မီးရှို့ပစ်ခဲ့
တာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပါသည်။

“လူတွေက ဘာအကြောင်းနဲ့ စာတွေကို မီးရှို့ပစ် တတ်သလဲ၊ ဝပ်ဆန်” ဟုမ်းက မေးလိုက်ပါသည်။ “တစ်ခါ တစ်ရံမှာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဖုံးကွယ်ထားစရာ တစ်ခုခု ရှိနေတတ်လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆာချားလ်ဟာ ညဘက်မှာ စိမ့်မြေ ပေါ်ကို ထွက်ရမှာ ကြောက်တယ်။ ဒေါက်တာမော်တီမားက ကျွန်တော်တို့ကို ဘတ်စကာဗျိုလ်ခွေးကြီးရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ယုံကြည်နေတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ သူက ညဘက်မှာ ဘာဖြစ်လို့ စိမ့်မြေပေါ်ကို ထွက်ရမလဲ။ တစ်ကယ်လို့ သူက တစ်ယောက် ယောက်နဲ့တွေ့ဆုံဖို့ သွားခဲ့တာဆိုရင် ဒီလူဟာ သူသိတဲ့ လူ တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ စိမ့်မြေရဲ့အစွန်မှာ တွေ့ခဲ့ ကြတာလဲ။ ဒါက လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် တွေ့ဆုံကြတာလား။”

“ဆာချားလ်ဟာ အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ အသတ် ကို ခံရတာလို့ ခင်ဗျားထင်သလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေး လိုက်ပါသည်။

“သူဟာ သူ့ကိုသတ်တဲ့လူကို သိတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်ဗျ” ဟုမ်းက ပြန်ပြောလိုက်၏။ “နောက်ပြီး သူ့ကို သတ်တဲ့လူဟာ သိပ်ဝေးဝေးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။”

ညစာ စားသောက်ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ထိုအခန်းထဲရှိ နံရံ ပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဘတ်စကာဗျိုလ်မိသားစု၏ ပန်းချီ ကားများ ရှိနေပါသည်။ ပန်းချီကားတချို့မှာ အတော်ပင် ဟောင်း နေပါသည်။

ရှားလော့ဟုမ်းက ပန်းချီကားများအား သေသေချာချာ လိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူသည် ၁၆၄၅ ခုနှစ် ရက်စွဲ

ရေးထိုးထားသော ဆာဟူးရိုးဘတ်စကောဗျိုလ်၏ ပုံတူ ပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်စားနေပါသည်။

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ ဝပ်ဆန်ရေ၊ စိတ်ဝင်စားစရာပဲဗျ” ဟုမ်းက ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဒီမှာ ဆာဟူးရိုးရဲ့ ပန်းချီကား တစ်ချပ် ရှိနေတယ်။ သူက ဘတ်စကောဗျိုလ်ခွေးကြီးရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို စခဲ့သူပဲ။ ကျွန်တော်က မျက်နှာတွေကို မှတ်မိ လွယ်တယ်ဗျ။ ဒီပါးသိုင်းမွေးမည်းမည်းနဲ့ ဒီမျက်နှာကို ကြည့်စမ်းဗျာ။ ဒီမျက်နှာကို အရင်က ခင်ဗျား မြင်ခဲ့ဖူးသလား။”

“ဟုတ်ပြီဗျို့ ဟုမ်း” ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဒါက လန်ဒန်မှာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့တဲ့လူရဲ့ မျက်နှာပဲဗျ။ ဒီလူက မြင်းရထားနဲ့ ဆာဟင်နရီနောက်က လိုက်ခဲ့တဲ့ လူပဲဗျို့။”

အခန်း (၁၃)

ဘတ်စကာပျိုလ်ခွေးကြီး

ဟုမ်းသည် နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် အိပ်ယာမှ အစောကြီး ထခု၏။ သူသည် ဂရင်းပင်ရွာသို့သွားပြီး ကြေးနန်းတစ်စောင် ရိုက်လိုက်သည်။ သူသည် ဘတ်စကာပျိုလ်အိမ်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွနေပေသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဒီည အမဲလိုက်ထွက်ကြရမယ်” သူက ပြောလိုက်၏။ “နောက်ပြီး စကော့တလန်ယဒ်က ရဲစုံထောက်လက်စထရိတ်က ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ လိုက်လိမ့်မယ်”

“အခုညထိအောင် ဘာပြုလို့ ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေရတာလဲ” ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပါသည်။ “လူသတ်သမားဟာ ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျားသိနေသားပဲ ဟုမ်း။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ညမရောက်ခင် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုမဖမ်းရတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ တစ်ကယ်လူသတ်ကောင်ကို ဖမ်းဖို့ရာမှာ သေချာဖို့လိုတယ်။” ဟုမ်းက ပြောလိုက်၏။ “ကျွန်တော်တို့စောင့်ရမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့သူ့ကို ဒီနေ့ည ဖမ်းမိမှာပါ။”

အခန်း (၁၃)

ဘတ်စကာဗိုလ်ခွေးကြီး

ဟုမ်းသည် နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် အိပ်ယာမှ အစောကြီး ထခဲ့၏။ သူသည် ဂရင်းပင်ရွာသို့သွားပြီး ကြေးနန်းတစ်စောင် ရိုက်လိုက်သည်။ သူသည် ဘတ်စကာဗိုလ်ခွေးကြီးသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွနေပေသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဒီည အမဲလိုက်ထွက်ကြရမယ်” သူက ပြောလိုက်၏။ “နောက်ပြီး စကော့တလန်ယဒ်က ရဲစုံထောက်လက်စထရိတ်က ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ လိုက်လိမ့်မယ်”

“အခုညထိအောင် ဘာပြုလို့ ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေရတာလဲ” ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပါသည်။ “လူသတ်သမားဟာ ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျားသိနေသားပဲ ဟုမ်း။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ညမရောက်ခင် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုမဖမ်းရတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ တစ်ကယ်လူသတ်ကောင်ကို ဖမ်းဖို့ရာမှာ သေချာဖို့လိုတယ်။” ဟုမ်းက ပြောလိုက်၏။ “ကျွန်တော်တို့စောင့်ရမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့သူ့ကို ဒီနေ့ည ဖမ်းမိမှာပါ။”

ရဲစုံထောက် လက်စထရိတ်သည် ညနေ ၅ နာရီတွင် လန်ဒန်မှရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့က သူ့အား ဂရင်းပင် ဘူတာတွင် သွားရောက် ကြိုဆိုခဲ့ကြပါသည်။ သူသည် အရပ် ပုပုနှင့် တောက်ပြောင်နေသောမျက်လုံးများ ရှိသူဖြစ်သည်။ သူနှင့်ရှားလော့ဟုမ်းတို့သည် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးသို့ မြင်းရထားဖြင့် ပြန်လာစဉ်တွင် သူနှင့်ရှားလော့ဟုမ်းတို့သည် အတူ ပြောဆို ဆွေးနွေးနေခဲ့ကြ၏။

ညခုနစ်နာရီခွဲတွင် ဆာဟင်နရီအိမ်က ထွက်ခွာသော အခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အသင့်ဖြစ်နေကြပေပြီ။

ဆာဟင်နရီသည် မဲရီပစ်အိမ်ကြီးဆီသို့ ဂရိတ်ဂရင်းပင် နွံတောက်ဖြတ်ပြီး လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်သွားခဲ့၏။ စတက်ပဲလ်တန်မောင်နှမတို့က သူ့အား ညရှစ်နာရီတွင် ညစာ လာစားရန် မှာကြားထားခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသားသည် သူ့နောက်မှ လိုက်ခဲ့ကြ၏။ လက်စထရိတ်၊ ဟုမ်းနှင့် ကျွန်တော်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးချင်းဆီတွင် ခြောက်လုံးပူးသေနတ် တစ်လက်ဆီ ကိုင်ဆောင်လာခဲ့ကြ၏။ ဆာဟင်နရီ မဲရီပစ်အိမ်အတွင်း ဝင်ရောက်သွား သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့က အိမ်မှ ကိုက်နှစ်ရာခန့်အကွာရှိ ဟိုက်တိုတောင်ကုန်း အောက်ဘက်မှ စောင့်နေခဲ့ကြ၏။

မဲရီပစ်အိမ်အတွင်းတွင် အလင်းရောင်များ လင်းထိန်လျက်ရှိနေပြီး ထမင်းစားခန်း၏ ခန်းစီးများမှာလည်း ပွင့်နေကြသည်။ ဆာဟင်နရီက မစ္စတာစတက်ပဲလ်တန်အား စကားပြောနေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့တွေ့နေရ၏။

“မစ္စတတက်ပဲလ်တန်က ဘယ်ရောက်နေလဲ” ကျွန်ုပ်က ဟုမ်းအား မေးလိုက်ပါသည်။ “ဆာဟင်နရီက သူမကို တွေ့ဖို့ လာခဲ့တာ၊ သူ့အစ်ကိုကို မဟုတ်ဘူး”

“စတက်ပဲလ်တန်က ဆာဟင်နရီကို တစ်ဦးချင်း စကားပြောချင်လို့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မှာပေါ့” ဟုမ်းက ပြောလိုက်သည်။ “ဒါပေမဲ့ ကြည့်ကြဗျို့၊ မြူတွေဆိုင်းလာပြီ။ မကြာခင် ကျွန်တော်တို့မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ကျွန်ုပ်က လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဂရိတ်ဂရင်းပင် အနားမှ ထူထပ် ဖြူဖွေးနေသော မြူများ ထွက်လာနေပေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုက်တိုတောင်ကုန်းပေါ် တက်ကြမလား” ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။ “ကျွန်တော်တို့ မြူတွေ အပေါ်ကဆိုရင် ပိုပြီးမြင်ရနိုင်တယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ လမ်းကျဉ်းကလေးမှ ဟိုက်တိုပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ၏။ သို့သော် မြူများမှာ အလွန် ထူထပ်လှသည် ဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့် အရှေ့ဘက်အား ကိုက်အနည်းငယ် ခန့်သာ မြင်နိုင်ကြပေသည်။

“ဒါကို ကျွန်တော် မတွေ့မိခဲ့ဘူး” ဟုမ်းက ပြောပါသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မမြင်ရဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ် ပျက်သွားနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ မဲရီပစ်အိမ်က ထွက်လာတဲ့ ဘယ်အသံကိုမဆို ကြားရမှ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ မြူများအတွင်းမှာပင် စောင့်နေခဲ့ကြရာ လသည် ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။ အဖြူရောင်လရောင်သည် မြူများကို ဖောက်ထွင်း၍ လင်းနေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် မဲရီပစ်အိမ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ စိမ့်မြေအား ဖြတ်သွားရာ လမ်းကလေးကိုသော်လည်းကောင်း မမြင်ကြရပေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နားစွင့်နေခဲ့ကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် တံခါးဖွင့်လိုက်သောအသံနှင့် ယင်းနောက်တွင် စကားပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ စတက်ပဲလ်တန်က ဆာဟင်နရီအား နှုတ်ဆက်စကား ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဟိုက်တိုအောက်ဘက်မှ ခြေသံများကို ကြားကြ ရ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် လမ်းကျဉ်းကလေး၏ ကျောက်သား ထူထပ်သောအပိုင်းတစ်လျှောက် လျှောက်လာ နေပေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ တခြားအသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ကြရ၏။ ယင်းအသံမှာ သံကြိုးတစ်ခု၏ အသံ ဖြစ်ပြီး မဲရီပစ်အိမ်ကြီးမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထို့နောက် ဧရာမခွေးကြီးတစ်ကောင်၏ ကျယ်လောင်စွာ အူ လိုက်သော အသံကြီးအား ကြားလိုက်ကြရသည်။

“ခွေးကြီးအသံဘဲ” ဟုမ်းကအော်လိုက်၏။ “ဆာဟင်နရီ ဆာဟင်နရီ၊ တောင်ကုန်းပေါ်ကို တက်ခဲ့ဗျို့၊ တောင်ကုန်း ပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ရှိတယ်။ မြန်မြန်တက်ဗျို့။”

လက်စထရိတ်က ဆာဟင်နရီအား ကူညီရန် ရှေ့သို့တိုး သွားလိုက်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့် မြူများ အတွင်း တွင် ပြတ်ပြတ်သားသား မမြင်နိုင်ပေ။

“နောက်ဆုတ်နေ” ဟုမ်းက လက်စထရိတ်အား အော် ပြောလိုက်၏။

လက်စထရိတ်က အော်ဟစ်လိုက်ပြီး သူ၏သေနတ်ဖြင့် မြူများအတွင်းသို့ ပစ်ထည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သေနတ်မှ အဝါရောင်မီးများ ပွင့်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရပြီး ကျယ် လောင်သော သေနတ်သံကို ကြားလိုက်ကြရ၏။ “လာနေပြီ”

လက်စထရိတ်က အော်ပြောလိုက်၏။ သူကထပ်၍ သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်ပြန်၏။

သေနတ်မှမီးပွင့်သွားသော အလင်းရောင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဧရာမမည်းမည်း ပုံသဏ္ဍန်တစ်ခု မြင်လိုက်ရ၏။ ယင်း၏မျက်လုံးများနှင့် မေးရိုးသည် မီးတဝင်းဝင်း တောက်နေပေသည်။ ၎င်းသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော ဧရာမ အကောင်ကြီးဖြစ်၏။ ယင်းအကောင်ကြီးက လက်စထရိတ်ကို ဖြတ်ပြီး ပြေးသွားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆာဟင်နရီ၏အော်သံ ကို ကြားလိုက်ကြရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ကျောက်တုံးများပြိုကျသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဟုမ်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးစလုံးက မည်းမည်းသဏ္ဍန်အား သေနတ်များဖြင့် ပစ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အူသံကြီးကို ကြားရပြန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ထပ်ခါထပ်ခါ ပစ်ထည့်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သတိဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးသွားကြပြီး တောင်ကုန်းအောက်သို့ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

ဆာဟင်နရီသည် တောင်ကုန်းအခြေတွင် ရှိနေပါသည်။ သူသည် လဲကျသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် အနာတရ မဖြစ်ခဲ့ပေ။ သူသည် ယခုအခါ သတိဖြင့် မတ်တပ်ရပ် နေပေပြီ။

“ဒါက ဘာလဲ မစ္စတာဟုမ်း” သူက မေးလိုက်၏။

“မြူထဲကဟာကြီးက ဘာလဲဗျ”

ဟုမ်းက သူ၏သေနတ်အား ကျည်ဆံ ပြန်ဖြည့်လိုက်ရင်း လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်သွားခဲ့၏။ “ကျွန်တော်တို့ အန္တရာယ်ကင်းပါပြီ၊ သူက လှည့်ပြောလိုက်၏။ “ခွေးကြီးသေပါပြီ”

ကျွန်ုပ်က သွားကြည့်လိုက်ပါသည်။ လမ်းကလေးပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်မြင်ဖူးသမျှတွင် အကြီးမားဆုံးသော ခွေးမည်းကြီးတစ်ကောင် လဲကျနေပါသည်။ သေနတ်ကျည်ဆံက ခွေးကြီး၏ မျက်လုံးများနှင့် နှုတ်သီးပတ်ပတ်လည်အား လောင်ကျွမ်းသွားစေခဲ့ပေသည်။ သွေးများသည် ယင်း၏ဦးခေါင်းမှ စီးကျလျက် ရှိနေပေသည်။

“ဒီခွေးက ဆာဟင်နရီကို သတ်နိုင်ပါမလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီခွေးက သူ့ကို ကြောက်သွားအောင် လုပ်ဖို့ပါ” ဟု ဟုမ်းက ပြောလိုက်၏။ “ဂရိတ်ဂရင်းပင်ခွံတောကို ဖြတ်သွားတဲ့လမ်းက ကျဉ်းကျဉ်းလေးရယ်။ တကယ်လို့ သူ အမှောင်ထဲမှာ ပြေးခဲ့မယ်ဆိုရင် ဆာဟင်နရီဟာ ခွံတောထဲကျပြီး သေမှာပဲ”

“ဒါထက် ဒီခွေးက ဘယ်ကထွက်လာတာလဲ” ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပါသည်။ “နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ခေါင်းက ဘာပြုလို့ မီးတောက်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်တော့ ဒီခွေးကို မဲရီပစ်အိမ်ကြီးမှာ မွေးထားတယ်လို့ ယုံကြည်ရတာပဲ” ဟုမ်းက ပြောလိုက်၏။ “မီးတောက်နေတာက ရှင်းပြရတာ လွယ်ပါတယ်”

သူက သူ၏လက်ချောင်းများဖြင့် ခွေးကြီး၏ဦးခေါင်းအားတို့ကြည့်လိုက်၏။ “ဒါက အထူး ဖော်စပ်ထားတဲ့ သင်္ဘောဆေးပါ” သူက ပြောပြလိုက်သည်။ “လာကြဗျာ ကျွန်တော်တို့ လူသတ်သမားကို ရှာကြရအောင်”

ကျွန်ုပ်တို့သည် မဲရီပစ်အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ တံခါးမှာ ပွင့်နေပါသည်။ ဆာဟင်နရီက အိမ်အတွင်း

ဝင်သွားလိုက်၏။ “မစ္စစတက်ပဲလ်တန်” သူက အော်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ “ဘယ်မှာလဲ သူ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ညစာ လာမစားဘူး”

အခန်းတစ်ခန်းမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ဆာဟင်နရီက တံခါးအား တွန်းဖွင့်လိုက်ပါသည်။ မစ္စစတက်ပဲလ်တန်သည် အိပ်ယာပေါ်တွင် လဲနေ၏။ သူမ၏ လက်နှင့်ခြေများအား ပူး၍ ချည်နှောင်ထား၏။ သူမ၏ ပါးစပ်အားဖြတ်ပြီး အဝတ်တစ်ခုဖြင့် ချည်နှောင် ထားလေသည်။

ဆာဟင်နရီက သူမ၏လက်ကို ပတ်ထားသောကြိုးအား ဖြတ်ပေးလိုက်၏။ ဟုမ်းက သူမ၏ပါးစပ်မှ အဝတ်အား ဖယ်ရှား ပစ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကိုဘယ်မှာလဲ၊ မစ္စစတက်ပဲလ်တန်” ဟု ဆာဟင်နရီက မေးလိုက်၏။

မစ္စစတက်ပဲလ်တန်က ကြမ်းပြင်ကို ကြည့်နေ၏။ “သွားပြီ” သူမက ပြောပြလိုက်သည်။ “ကျွန်မ ယောက်ျားထွက်သွားပြီ”

“ခင်ဗျားရဲ့ယောက်ျားပေါ့” ဆာဟင်နရီက အော်ပြောလိုက်မိ၏။ “ခင်ဗျားက မစ္စစတက်ပဲလ်တန်ပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ကျွန်မက သူ့ဇနီးပါ” သူမက ပြောပြလိုက်သည်။ “ဒါပေမဲ့ သူ့နာမည်က စတက်ပဲလ်တန် မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ရှင်ရဲ့ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ ဦးလေးသား ရော်ဂျာဘတ်စကာဗျိုလ်ပါ။ သူက ရှင်ရဲ့ ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲပါရှင်။”

အပြင်ဘက်ရှိ စိမ့်မြေပေါ်မှ ကြောက်စရာ ကောင်းလှသော အော်သံကို ကျွန်ုပ်တို့ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့

အပြင်သို့ ပြေးထွက်လိုက်ကြ၏။ မြူများသည် ဂရိတ်ဂရင်းပင်
 နွံတောတွင် ထူထပ်ပိတ်ဆို့နေပေသည်။ အော်သံက ထပ်မံ
 ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြန်၏။ ထို့နောက် ကျယ်လောင်စွာ စူးစူးဝါးဝါး
 အော်လိုက်သောအသံ ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။ ထို့နောက်တွင်မူ
 တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေသည်။

“ဂရိတ်ဂရင်းပင်နွံတောက ခင်ဗျားရဲ့ညီကိုခေါ်သွားပြီ
 လို့ ကျွန်တော်ယူဆတာပဲ” ဟုမ်းက ဆာဟင်နရီအား ပြော
 လိုက်ပါသည်။ “သူနွံတောထဲလိမ့်ကျခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့
 သူ့ရဲ့အလောင်းကို ဘယ်တော့မှတွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

အခန်း (၁၄)

ဘိတ်ကာလမ်းသို့အပြန်

“ကျွန်တော် နားမလည်တာတချို့ ရှိနေဆဲပဲ” ကျွန်ုပ်
က ဟုမ်းအား ပြောလိုက်ပါသည်။ “ကျွန်တော့်ကို ပြောပြ
ပါဦး။ စတက်ပဲလ်တန်က ဘယ်သူလဲ၊ သူက ဘာဖြစ်လို့
ဆာဟင်နရီကို သတ်ချင်တာလဲ”

“ဒါက ရှင်းပါတယ် မိတ်ဆွေကြီးဝပ်ဆန်” ဟုမ်းက
ပြောလိုက်၏။ “ဆာချားလ်မှာ ညီနှစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ
အမှတ်ရမှာပါ။ အငယ်ဆုံးညီ ရော်ဂျာက လူဆိုးတစ်ယောက်ဗျ။
သူက ငွေကြေးကိစ္စနဲ့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ပြီး တောင်အမေရိကကို
ထွက်သွားခဲ့တာ။ သူက ဗင်နျူရှဲလားမှာ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။
သူက လက်မထပ်ခဲ့ဘူး ဒါကြောင့်မို့ သူ့မှာ သားတစ်ယောက်
ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိခဲ့ဘူး”

“နောက် ဒီသားက သူ့ကိုယ်သူ စတက်ပဲလ်တန်လို့
ခေါ်ခဲ့တာလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့ နောက်ပြီး သားလုပ်တဲ့လူက ဆိုးလည်း ဆိုး၊ လည်ကလည်းလည်ကိုဗျို့။ သူက ဘတ်စကာဗျို့လ် ငွေတွေကို လိုချင်တယ်။ သက်ရှိထင်ရှား ကျန်နေသေးတဲ့ ဘတ်စကာဗျို့လ်မိသားစုက နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ဆာချားလ်နဲ့ ဆာဟင်နရီပေါ့။ တစ်ကယ်လို့ သူတို့သေသွားခဲ့ရင် ဘတ်စကာဗျို့လ်အိမ်ကြီးကို စတက်ပဲလ်တန်က ပိုင်လိမ့်မယ်ဗျို့”

“သူ့ရဲ့ဇနီးကကော စတက်ပဲလ်တန်က သူ့ကို နှမပါလို့ ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာလဲ”

“ပထမကတော့ စတက်ပဲလ်တန်က သူ့ကို ဆာချားလ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဆာဟင်နရီနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်စေချင်တယ်။ ဒါက ငွေတွေကို ရနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုပေါ့။”

“ဆိုလိုက်တဲ့လူပဲဗျာ” ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဒါပေမဲ့ မစ္စစတက်ပဲလ်တန်က သူ့ကို အကူအညီ မပေးချင်ဘူး သူက ဆာချားလ်နဲ့ဆာဟင်နရီကို သတိပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ စတက်ပဲလ်တန်က သိသွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့ သူက ဆာချားလ်ကို သူ့သေခဲ့တဲ့ ညမှာပဲ တွေ့ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ စတက်ပဲလ်တန်က သိသွားတယ်။ စတက်ပဲလ်တန်က ဆာချားလ်ကို စောင့်ပြီး ခွေးနက်ကြီးနဲ့ ခြောက်လှန့်ပြီး သူ့ကို သေစေခဲ့တာပဲ။ အလားတူပဲ မစ္စစတက်ပဲလ်တန်က နေ့သ်အိမ်ဘာလင်းဟိုတယ်မှာ ဆာဟင်နရီဆီကို စာတစ်စောင် ပို့ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ဆာဟင်နရီက မစ္စစတက်ပဲလ်တန်ကို မေတ္တာ သက်ဝင်သွားတော့ စတက်ပဲလ်တန်ဟာ စိုးရိမ်ပူပင်ဘူးပြီး ဒေါသလည်း ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ အဆုံးမှာတော့ စတက်ပဲလ်တန်က ဆာဟင်နရီ

ကို မပြောပြနိုင်အောင်တားဘို့ သူ့ဇနီးကို ကြိုးတုပ်ထားခဲ့တာပဲဗျ”

“နောက်ပြီး စတက်ပဲလ်တန်ဟာ ပါးသိုင်းမွေးမည်းမည်းနဲ့ လူပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ သူက သူ့မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ သူက လန်ဒန်မှာ ဆာဟင်နရီနောက်ကို လိုက်တုန်းက ပါးသိုင်းမွေးအတူ တပ်ထားခဲ့တာပါ”

“ပျောက်နေတဲ့ ဖိနပ်တွေကိစ္စကကော” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ခွေးနဲ့ဖိနပ်တွေက ပက်သက်နေတာပေါ့ဗျ” ဟုမ်းက ပြောပြလိုက်၏။ “စတက်ပဲလ်တန်က ဘတ်စကာဗျိုလ်ခွေးကြီး အကြောင်း မရေမရာဇာတ်လမ်းကို သိထားတယ်လေ။ နောက်ပြီး ဆာချားလ်က ဒီဇာတ်လမ်းကို ယုံကြည်နေတယ် ဆိုတာကိုလည်း သူက သိထားတယ်။ ဒါနဲ့စတက်ပဲလ်တန်က ဧရာမခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ဝယ်ယူလိုက်ပြီး ညဘက်တွေ မှာ ခွေးကို စိမ့်မြေပေါ် လျှောက်သွားနေစေခဲ့တာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ဖိနပ်တွေက” ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။ “အခိုးခံရတဲ့ဖိနပ်တွေ အကြောင်းကရော”

“ဝပ်ဆန် ခင်ဗျားက တယ်ထိုင်းတာပဲ” ဟုမ်းက ပြောလိုက်ပါသည်။ “ခွေးကအမဲလိုက်ခွေးဗျ အမဲလိုက်ခွေးဆိုတာ အနံ့ခံလိုက်မှာပဲ။ စတက်ပဲလ်တန်က ခွေးကို အနံ့ပေးဖို့ ဆာဟင်နရီရဲ့အဝတ်အစားတချို့ လိုချင်နေတယ်။ သူက ဟိုတယ်က စားပွဲထိုးကို ငွေပေးပြီး ဖိနပ်ကို ခိုးခဲ့တာဗျ။ ဒါပေမဲ့ ပထမဖိနပ်က အလုပ်မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဖိနပ်က အသစ် ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီဖိနပ်မှာက ဆာဟင်နရီ

ရဲ့အနံ့အသက်မှ မရှိဘဲဗျ။ အဲဒီနောက် အမှတ်ကြေမှာပါ။
 ခွေးက ဆယ်ဒန်နောက်လိုက်ခဲ့တယ်လေ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့
 ဆယ်လ်ဒန်က ဆာဟင်နရီရဲ့အဝတ်ဟောင်းတွေ ဝတ်ထားခဲ့တာ
 ကိုးဗျ”

“တယ်ထူးဆန်းတဲ့ဇာတ်လမ်းပဲဗျာ” ကျွန်ုပ်က ပြော
 လိုက်ပါသည်။ “စတက်ပဲလ်တန်က တယ်လည်တဲ့လူပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ မိတ်ဆွေကြီးဝပ်ဆန်” ဟုမ်းက
 ပြောလိုက်ပါသည်။ “ကျွန်တော် သူ့ကိုဖမ်းမိဖို့ ခင်ဗျားရဲ့
 အကူအညီ လိုအပ်ခဲ့တာပေါ့။ ကဲ ဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျား
 ဘာကြောင့် မရေးရမှာလဲဗျ။ ခင်ဗျားရဲ့ဇာတ်လမ်းကို ခင်ဗျား
 အနေနဲ့ အခိုးခံရသော ဖိနပ်အမှုလို့ ခေါ်နိုင်သားပဲ”

PYI ZONE READERS

• Worksheet •

ELEMENTARY LEVEL

The Hound of the Baskervilles

by

Sir Arthur Conan Doyle

A. Before Reading

1. Here are pictures of some of the people in this story. And here is some information about them. Put each description with the correct picture.

PYI ZONE READERS

• Worksheet •

ELEMENTARY LEVEL

The Hound of the Baskervilles

by

Sir Arthur Conan Doyle

A. Before Reading

1. Here are pictures of some of the people in this story. And here is some information about them. Put each description with the correct picture.

3	Sherlock Holmes is a very clever detective.
	Sir Hugo Baskerville was the owner of Baskerville Hall in 1645.
	Sir Charles Baskerville was the owner of Baskerville Hall at the beginning of this story.
	Mrs Barrymore is a servant at Baskerville Hall.
	Seldon is an escaped prisoner from Dartmoor Prison.
	Miss Stapleton is a tall, beautiful woman with dark hair and dark eyes.

B. While Reading

2. Read to the end of Chapter 5. You are Sherlock Holmes. Write in your notebook. What do you know about these things?

1	<i>the missing boots</i>
2	<i>the letter</i>
3	<i>the man with the black beard</i>
4	<i>the death of Sir Charles Baskerville</i>

3. Read to the end of Chapter 10. Lots of things happen in the story. Put these events in the correct order.

	Sir Henry and Dr Watson find the body of Seldon.
	Dr Watson meets Mr and Miss Stapleton.
	Sir Henry loses a second boot.
	Dr Watson finds the man at the farmhouse on the moor.
	Dr Watson meets Mr Frankland.
	Sir Henry and Dr Watson catch Barrymore signalling to Seldon.
	Dr Watson and Sir Henry travel to Dartmoor.
	Dr Watson Sees Barrymore moving a candle in front of a window.

4. Read to the end of Chapter 13. Then read the beginning of Chapter 14. 'There are still some things I don't understand,' I said to Holmes. 'Tell me — who was Stapleton? Why did he want to kill Sir Henry?' You are Holmes. Tell Watson the answers to his question.

C. After Reading

5. Read to the end of Chapter 17. Miss Stapleton sent it to Sir Henry Baskerville. Now read page 46 again. Make the letter that Miss Stapleton sent to Sir Charles Baskerville. Use letters or words from a newspaper.
6. Look at the map on page 30. Draw a map like Dr Watson's map to show where you live or work.
7. You go for a walk on Dartmoor. Write a description of your walk. Here are some words to help you.

moor path mire tor mud rock
hill stone green grey black
white mist moonlight/sunlight

8. Write one part of the story as a play eg Sherlock Holmes meets Sir Henry (Chapter 4) or Sir Henry and Dr Watson find Barrymore signalling to Seldon (Chapter 9)

eg Sherlock Holmes Meets Sir Henry Baskerville

(Next morning. Dr Mortimer brings Sir Henry to Baker Street.)

DR MORTIMER: Good morning, Mr Holmes. This is Sir Henry Baskerville.

HOLMES: Good morning, Dr Mortimer. Good morning, Sir Henry. I'm pleased to meet you.

(Holmes shakes hands with his visitors.)

ELEMENTARY LEVEL

• Worksheet Answer Key •

The Hound of the Baskervilles

by

Sir Arthur Conan Doyle

1. *Students can work out relationships between descriptions and pictures by guessing and using clues from the artwork.*

1. Mrs Barrymore is a servant at Baskerville Hall.

2. Sir Charles Baskerville was the owner of Baskerville Hall at the beginning of this story.

4. Miss Stapleton is a tall, beautiful woman with dark hair and dark eyes.

5. Seldon is an escaped prisoner from Dartmoor Prison.

6. Sir Hugo Baskerville was the owner of Baskerville Hall in 1645.

2. *Details needed:*

1 *the missing boots:* Sir Henry Baskerville had two boots stolen in two days at the Northumberland Hotel. One was new. One was old.

2 *the letter.* A letter was sent to Sir Henry at the Northumberland Hotel. It was made from letters cut from The Times newspaper apart from the word 'moor'. It said: YOUR LIFE IS IN DANGER KEEP AWAY FROM THE MOOR.

3 *the man with the black beard*: He sat in a cab watching Dr Mortimer and Sir Henry. He left quickly when he saw us watching him. Perhaps he is Barrymore, the servant at Baskerville Hall.

4 *the death of Sir Charles Baskerville*: He died three months ago of a heart attack./He was found near Baskerville Hall near the edge of Dartmoor./He was terrified and running away from something./He had stopped near a wooden gate and smoked a cigar./There were footprints of a huge dog near his footprints.

3. 1. Sir Henry loses a second boot.
2. Dr Watson and Sir Henry travel to Dartmoor.
3. Dr Watson meets Mr and Miss Stapleton.
4. Dr Watson sees Barrymore moving a candle in front of a window.
5. Sir Henry and Dr Watson catch Barrymore signalling to Seldon.
6. Sir Henry and Dr Watson find the body of Seldon.
7. Dr Watson meets Mr Frankland.
8. Dr Watson finds the man at the farmhouse on the moor.

4. *Student's own answer. Details needed:*

Sir Charles Baskerville had two brothers. One was the father of Sir Henry, who went to Canada. The other, Roger, went to South America and died there. No one knew that he had a son — the man who pretended to be called Stapleton. He was the cousin of Sir Henry. He wanted all the Baskerville money so he decided to kill Sir Charles and then Sir Henry.

5. *Student's own answer. Details needed:*

Miss Stapleton wants to warn Sir Charles about Stapleton's plan to kill him. *Her letter must ask Sir Charles to meet someone by the wooden gate (see page 14) on a Thursday evening (see page 13). It should give a time (no specific time is given in the book). It should also give enough information and be frightening enough to persuade Sir Charles, who was afraid of going out onto the moor at night, that he must meet this stranger.*

6. *Student's own answer.*

7. *Student's own answer. Students could use Watson's map on page 31 as a guide and describe a walk between two places on the map. Sounds could be described as well as sights.*

8. *Student's own answer. Students can generally use words spoken by the characters in the book but can add other sentences/words if it seems appropriate. Appropriate 'stage directions' to show what the characters do should be included in brackets. (see example.) Clues for these can be found in the story eg 'Please sit down, Sir Henry,' said Holmes. 'Tell me what has happened.'*
Can be presented as:

HOLMES: Please sit down, Sir Henry.

(Sir Henry sits down on a chair and Holmes sits down opposite him.)

HOLMES: Now, Sir Henry, tell me what has happened.

Points for Understanding
Answer Key

The Hound of the Baskervilles
by
Sir Arthur Conan Doyle

1

1 Doctor Watson. 2 221 B Baker Street, London. 3 He needed Holmes' help.

2

1 On Dartmoor. 2 The owner of Baskerville Hall —the only big house on Dartmoor. 3 He had died three months before. 4 *Student's own answer. Student should mention that* in 1645, Sir Hugo Baskerville kidnapped the beautiful daughter of a farmer. The girl escaped across the moor at night. Sir Hugo and his friends pursued her with hunting dogs. A strange black animal with huge fiery eyes attacked Sir Hugo and killed him. Since that time many Baskervilles have died young. This is the Curse of the Baskervilles. Some people believe that the Hound of the Baskervilles still walks on the moor at night. 5 No. 6 Near the house, on the edge of the moor. 7 Some of the footprints were Sir Charles Baskerville's. The others were the footprints of a gigantic hound.

3

1 They were washed away by the rain. 2 He saw white cigar ash on the ground. 3 (a) He is Sir Charles' nephew — the new owner of Baskerville Hall. (b) At Waterloo Station. (c) In Canada. 4 In London. 5 What is the crime? Who did it? How was it done?

4

1 Sir Henry was about 30 years old. He was not tall, but he was broad and strong and looked like a boxer. 2 It said that Sir Henry's life was in danger. It told him to keep away from the moor. 3 One of his boots was stolen. 4 (a) Sir Henry and Dr Mortimer. (b) Some-one else was following them. 5 The man with the black beard who was following Sir Henry and Dr Mortimer.

5

1 Another of his boots had disappeared. 2 There were millions of people in London. But there were not many people on Dartmoor. Everyone would notice a stranger. 3 Dr Watson. 4 Sir Henry does not know. 5 One million pounds.

6

1 (a) Walk on the moor alone. (b) His army revolver. 2 A dangerous prisoner had escaped from Dartmoor prison. 3 He thought that there were two murderers on the moor and it was a very dangerous place. 4 He had a lot of work to do. And his wife was waiting for him at home. 5 (a) A servant at Baskerville Hall. (b) He had a thick black beard and a pale face. (c) He thought that perhaps Barrymore had followed Sir Henry in London. But he was not sure. 6 The sound of a woman crying.

7

1 His sister. 2 They never got out again. They died. 3 (a) A large dog. (b) The wind blowing through the rocks. 4 She was slim and tall, with beautiful eyes and dark hair. Watson did not think she looked like her brother. 5 (a) That people on the moor said it was the sound of the Hound of the Baskervilles. (b) To go back to London that day.

8

1 He smoked a cigar. 2 (a) At Laffer Hall. (b) A large telescope. (c) He is watching for strangers and because the police have not caught Selden, the murderer who escaped. 3 Miss Stapleton. 4 Sir Henry asked him if he had been to London recently. Barrymore replied that he had never been to London. 5 Some clothes. 6 Barrymore with a candle, standing by a window, moving the candle backwards and forwards.

9

1 That Sir Henry is in love with Miss Stapleton. 2 He followed him. 3 That Stapleton was mad. 4 Selden. Selden was Mrs Barrymore's brother. Barrymore took him food and clothes. He was sending a signal to tell Selden he was coming. 5 To try to catch Selden. 6 A deep howling sound. 7 The body of a man. They were sure it was Selden. 8 A tall, thin man.

10

1 He was a tall, thin man. The man did not have a beard. 2 (a) He was not sure that it was Selden. (b) That perhaps there were two men on the moor. 3 Food and letters. 4 To an old farmhouse called High Tor Farm. 5 Sherlock Holmes.

11

1 He came to Dartmoor on the same day as Watson.
2 Holmes. 3 He was afraid of what was out on the moor.

12

1 (a) The next night. (b) Holmes and Watson.
(c) Stapletons. 2 (a) He put it on the fire. (b) Holmes
said, 'Perhaps this letter asked him to meet someone.'
3 'I think he knew his murderer'. 'And I think his murderer
is not far away.' 4 The man in the painting looked like the
man who followed Sir Henry in London.

13

1 Inspector Lestrade from Scotland Yard. 2 (a) Lest-rade,
Holmes and Watson. (b) A revolver. (c) To Merripit House.
(d) Below High Tor, about 200 yards from the house.
3 Thick white mist was rising from the Great Grimpen Mire.
4 The sound of a metal chain. 5 A huge black shape.
It was a horrible huge monster. Its eyes and jaws were
burning bright with fire. 6 It was a very large black dog. A
special paint had been put on its face to make it burn with
fire. 7 Stapleton's wife. 8 He fell into Great Grimpen Mire.

14

1 He was the son of Sir Charles Baskerville's youngest
brother, Roger. 2 It was a way of getting the Baskerville
money. 3 She did not want to help Stapleton.
4 Stapleton had frightened him to death with the black dog.
5 Stapleton. 6 Stapleton wanted the dog to kill Sir Henry.
It was a hunting dog. It followed smells. Stapleton wanted
something to give to the dog with Sir Henry's smell on it. So
he paid a waiter to steal one of Sir Henry's boots. The first
boot was a new one. It had no smell. So the waiter stole
one of Sir Henry's old boots. 7 Selden was wearing Sir
Henry's old clothes. They had Sir Henry's smell on them.

ပြည့်စုံစာအုပ်တိုက်မှဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့်
ဆရာ ဆုထက်၏ အင်္ဂလိပ်+မြန်မာ နှစ်ဘာသာစာအုပ်

A promotional graphic for Manchester United featuring a collage of images of Kevin Brophy. At the top, the Manchester United crest and logo are displayed with the text "MANCHESTER UNITED" and "WWW.MANUTD.COM". Below this, the Burmese text "မန်ချက်စတာယူနိုက်တက်" (Manchester United) is written in a stylized font. The central part of the graphic is dominated by a large image of Kevin Brophy in a Manchester United kit, with the name "KEVIN BROPHY" written in a white box at the bottom. Other smaller images show Brophy in various poses and actions on the field. The text "PVI Zone Readers" is visible at the bottom of the graphic.

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၄၆/၂၀၀၂ (၆)